

Tháng 8, 2023

LĂN CHUỘT TÌM... MÈO?

Ai nhiều ả mèo... meo... Mèo
Ngày ngồi lăn Chuột Đói Meo rập rình
Thì thôi vợ bỏ một mình
Chia tay... chân đủ, mặc tình mà... o!
Á Nghi, 31.8.2023

MẶC ÁO ANH

Mượn anh chiếc áo, soi gương
Thấy nguyên vẹn bóng người thương hiện về
Chao ơi tình nghĩa phu thê
Nhìn đâu cũng thấy no nê nghĩa tình!
Á Nghi, 31.8.2023

TÌNH TỎA

Ánh mắt anh ngọt ngào
Như chứa cả trăng sao
Trao em bao triu mến
Nhận vào, tim lao đao!
Á Nghi, 29.8.2023

THI NHÂN KHÉP MỘNG

Này Vân! Sao lại muốn làm mây?
Thích sống an nhàn như cỏ cây!
Xuân đến mưa thưa xanh núi bắc
Thu về sương bám xám thành tây
Đông sang tuyết trắng cảnh tro trụi
Hạ trái nắng hồng hoa ngát ngậy
Tưởng tượng không gian... không bóng bạn
Thi nhân chẳng biết... viết gì đây?

Kiều Mộng Hà

Aug26th2023

ĐIÊN THÌ... ĐIÊN

(Trích tuyển tập Biếm Thi & Nói Lái.)

Anh hờn dai, **diên ở đầu**
Ai quán quýt? **Điên ở đâu** tuyệt vời?
*

Thôi thì làm bếp mà chơi
Nhà thơm lắm món mà Người Ta... mê
Á Nghi, 31.8.2023
*Chữ đậm: nói lái

CHIA... TAY THÔI CHƯA ĐỦ

Chia tay, chân chạy quên giày
Ông Thầy đánh vợ ngày ngày mạnh tay
Nện, phang, chân đạp, đọa đày
Học bài quá thuộc, quất quay Học Trò!
*

Dày vò mình mấy đã... no
Tay? Chân, đầu, cổ... xin cho chia đường!
Á Nghi, 29.8.2023

LY HÔN

Cô đánh đá thích la cà khoe của
Mấy cho vừa đủ chung diện se sua?
Tính a dua hiệp đáp người hiền hòa
Hết thuốc chữa! Đành chia lìa già trả!
Á Nghi, 29.8.2023

NON NỐT QUÁ!

Không lý tưởng, mi lưu manh, bắt chánh
Vi đồng tiền mà lừa lọc em anh
Tham hư danh còn ngang ngạnh lộng hành
Người đức hạnh hiền lành ai cũng tránh!
Ý Nga, 29.8.2023

LỄ VU LAN

Mùa báo hiếu đã đến. Các chùa thay phiên tổ chức nguyên tháng Bảy âm lịch. Tôi cũng đi chợ mua sắn, khoai, đậu, nếp, đường, trái cây, bông hoa và các thứ chuẩn bị đúng ngày rằm 15/7 dâng cúng tứ thân phụ mẫu trong nhà và ngoài trời.

Lễ hội này phát xuất từ sự tích Phật Giáo được ghi lại trong kinh Vu Lan Bồn.

Theo trong kinh thì lễ Vu Lan của Phật Giáo phát xuất từ thời Đức Phật. Ngài đã dạy phương thức báo hiếu cho cha mẹ ở đời này và nhiều đời khác. Người đầu tiên tiếp nhận chính là Tôn giả Mục Kiền Liên, ngài là một trong 10 vị đệ tử xuất chúng của Đức Thế Tôn.

Theo kinh *Vu Lan Bồn* thì ngày xưa, khi Bồ Tát Mục Kiền Liên tu thành chánh quả, lúc tưởng nhớ mẫu thân, đã dùng tuệ nhãn kiếm tìm khắp nơi trong trời đất. Ngài liền thấy mẹ mình đang ở trong loài ngạ quỷ, bị đói khát hành hạ rất khổ sở. Thương mẹ, Ngài đã vận thần thông xuống cõi ngạ quỷ, dâng bát cơm đầy cho mẹ. Rất tiếc, bà Thanh Đề hãy còn quá sân tham và bởi ác nghiệp thọ báo còn quá nặng nên khi bốc cơm đưa vào miệng thì cơm biến thành lửa. Tôn giả Mục Liên không có cách nào cứu được mẹ nên Ngài liền quay về hỏi Đức Thế Tôn.

Đức Phật dạy rằng: "Dù ông có thần thông quảng đại như thế nào cũng không đủ sức cứu mẹ ông, chỉ có một cách là nhờ sự hợp lực của chư tăng khắp nơi. Sau 3 tháng an cư kiết hạ cùng tập trung chú nguyện mới có thể chuyển hóa được nghiệp lực giúp mẹ ông thoát khỏi cảnh khổ."

- Nhưng Bạch Thế Tôn, làm sao con thỉnh được chư tăng khắp mười phương về để cúng dường cùng một lúc như vậy được?

Đức Phật dạy: "Ngày Rằm tháng Bảy là ngày Tự Tứ của chư tăng. Ngày đó dù các vị ở trong thiên định hay thọ hạ kinh hành, hay hóa độ nhân gian, cũng tập trung lại để cùng Tự Tứ. Đây là ngày thích hợp để cúng thỉnh chư tăng; hãy sắm sửa lễ cúng vào ngày đó."

Tôn giả Mục Kiền Liên y theo lời Phật mà làm. Sau đó mẹ của Ngài được giải thoát. Trong dịp này Đức Phật cũng dạy: "Chúng sanh ai muốn báo hiếu cho cha mẹ cũng theo cách này (Vu-Lan-Bồn Pháp) mà làm". Từ đó, ngày Lễ Vu Lan ra đời.

Kể từ những năm tháng đầu tiên, khi Phật giáo truyền vào Việt Nam, các chùa đã tổ chức Lễ Vu Lan. Ngày nay, Lễ Vu Lan không còn đơn thuần chỉ có ý nghĩa tôn giáo thiêng liêng ca ngợi lòng hiếu thảo đối với mẹ không thôi mà đã trở thành lễ hội, mang tính cách nhân văn nói lên lòng hiếu kính của tất cả mọi người đối với cả mẹ lẫn cha hiện tiền, hay ông bà cha mẹ đã quá vãng nhiều đời nhiều kiếp. Lòng trân trọng hiếu kính mẹ cha, phụng thờ tổ tiên ông bà, chính là sợi dây liên kết giữa người còn kẻ mất, là truyền thống cao đẹp nêu cao tình người của dân tộc Việt." (trích từ phathocdoisong.com)

Rằm tháng Bảy, niềm tin của người con Phật theo câu chuyện ngài Đại Hiếu Mục Kiền Liên, về chùa dâng hương cầu nguyện cho cha mẹ đời này còn sống luôn được khỏe mạnh, hoặc cha mẹ nhiều đời nhiều kiếp đã quá vãng thoát khỏi cảnh địa ngục, sớm được siêu sanh tịnh độ. Đồng hành sự nguyện cầu là rải ruộng phước để hồi hướng công đức cho cha mẹ luôn được siêu thoát vãng sanh về cõi Tây Phương Cực Lạc.

Sáng nay tôi đến chùa Phổ Từ. Xe không còn chỗ đậu phải đi vòng vòng kiếm chỗ. Các đoàn sinh gia đình Phật tử ba đơn vị Chánh Tâm, Chánh Đức, Chánh Hòa đang tập trung dưới sự hướng dẫn của huynh trưởng.

Trong chánh điện đã chật đạo hữu, các hàng ghế đặt ngoài sân thoáng mát cũng đầy người. Tiếng mõ vang đều, tứ chúng ngồi tụng kinh thành tâm. Sau đó quý Thầy ban thời pháp về câu chuyện của ngài Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát. Dầu ai cũng thuộc nằm lòng câu chuyện bà Thanh Đề khi sống ác độc, lúc chết bị đọa xuống tầng ngạ quỷ súc sanh chịu nhiều hình phạt đau đớn, nhưng khi nghe lại mọi người như đang dâng nguồn cảm xúc mãnh liệt, có những giọt nước mắt lặng lẽ đang thương nhớ cha mẹ đã khuất.

Tôi nhớ những mùa Vu Lan trước, tham dự chùa Thiên Trúc trên San Jose, các em ôm rổ hoa vừa màu hồng lẫn trắng đến trước mặt hỏi: "Cô dùng màu gì để con cài." Tay tôi run run cầm đóa trắng nhưng cũng cố gắng tinh tảo che đậy nỗi tủi thân. Đến mục văn nghệ phụ diễn có em lên hát bài *Tâm Sự Người Cài Hoa Trắng*, mắt tôi mờ dần, nước mắt tràn như mưa, không kềm chế ngăn chặn nổi. Chùa Phổ Từ, thầy Từ Lực quan niệm dù mẹ mất, nhưng chỉ mất bằng thân xác chứ mẹ vẫn luôn hiện diện trong trí óc, trong tim mình thì xem như mẹ vẫn còn sống. Thầy cũng muốn tránh sự buồn tủi cho Phật tử nên chỉ cho cài một màu hoa hồng. Có lần, trước lễ một tuần, một thầy khác thay thầy giảng pháp về đề tài cha mẹ, người nào cũng lên dùng vạt áo trắng chùi

mắt mũi đang tràn ướt; không khí im ắng đến nín thở, thầy phải ngưng và nói: “Nhìn xuống thấy không khí nặng nề buồn bã quá cho thầy đổi đề tài khác.” Vậy mới biết sự tưởng nhớ về cha mẹ đã làm người con bị kích động, buồn nhớ tội cùng. Nếu những người con còn cha mẹ, nhìn gương này ý thức mình đang còn cha mẹ là điều quý giá nhất để có thể tránh lỗi lầm, hoặc bày tỏ tình thương thật nhiều qua hành động, cử chỉ báo hiếu những điều thực tế trong đời sống. Nhân tiện xin kể lại hai câu chuyện về Tình Mẹ mà tác giả Đồng Dương đã sưu tập trong đề tài “Lễ Vu Lan”.

Câu chuyện thứ nhất:

Xem phim về Hoàng đế Solomon và Nữ hoàng Seapa. Trong phim có một clip ngắn khi Hoàng đế Solomon xử án hai người đàn bà giành nhau một đứa bé; ai cũng nhận đứa bé là con của mình, quan dưới không biết phân xử làm sao, mới đem lên Hoàng đế Solomon, ông ra lệnh:

- Chặt đứa nhỏ làm hai khúc chia cho mỗi người một nửa

Nữ hoàng Seapa ngồi trên ngai nhú mày, và thâm nghĩ sao mà xử ác độc thế. Nhưng một phút sau đó, một trong hai người đàn bà khóc nức nở quỳ tâu:

- Xin Hoàng Thượng hãy chặt đầu con và cho con của con được sống.

Hoàng đế Solomon lại ra lệnh:

- Đem đứa nhỏ giao cho người đàn bà này, và giam người đàn bà kia vào ngục thất.

Rồi ông quay qua Nữ Hoàng Seapa và nói:

- Không có người Mẹ nào đành lòng để người con mình bị giết. Chỉ có người Mẹ sinh ra con, mới chịu chết thay cho con được sống.

Nữ Hoàng Seapa cảm phục trí thông minh và phản ứng nhanh lẹ của Hoàng Đế Solomon.

Câu chuyện thứ hai:

Trong trận động đất ở Nhật, đội tìm kiếm những người mất tích đã phát hiện một người đàn bà dưới đồng bê-tông đổ nát trong tư thế ôm chặt đứa con. Bà đã chết cứng vì đá đè, nhưng đứa con ba tháng tuổi của bà được bao bọc bằng tám chăn bông vẫn còn sống. Đội cứu hộ đã tìm thấy chiếc Iphone trên ngực đứa bé với một message ngắn: "Nếu con còn sống sót, hãy nhớ rằng mẹ lúc nào cũng yêu con." Message này đã làm rơi nước mắt của bao nhiêu người về tình yêu của một người mẹ đã lấy thân mình che chắn, bảo vệ cho con được sống trong hoàn cảnh nguy khốn nhất. Cũng vì thế, nhà văn quân đội người Pháp Lucien Bersot đã nói: "Trong vũ trụ này có lắm kỳ quan, nhưng kỳ quan đẹp nhất là trái tim của người Mẹ."

Sau giờ hành lễ và nghe pháp, mọi người vào thắp hương hai bàn vong khói tỏa nghi ngút, tôi thành tâm khẩn nguyện trước di ảnh tứ thân phụ mẫu được thờ tại chùa này trong niềm xúc động vô biên.

Mùa thu lãng vãng đó đây theo luồng gió mát, bóng nắng yếu ớt mơn man những cành hoa giấy đỏ bên hàng rào ẻo lả đong đưa... Mùa hạ đã từ giã, nhưng tình hạ đã để lại trong lòng tôi những kỷ niệm thân thương nhẹ nhàng vô cùng, và càng nhẹ nhàng hơn nữa khi được cài bông hồng trên áo. Dẫu không phải chỉ có ngày lễ Vu Lan mới nhớ đến Cha Mẹ, nhưng đây là ngày lễ đặc biệt, ngày phát huy truyền thống tốt đẹp “uống nước nhớ nguồn” của dân tộc Việt Nam, phát huy tinh thần hiếu đạo. Ngày lễ có sức sống văn hoá truyền đạt con người trở về với cội nguồn tổ tiên, biết đền ơn tứ ân đức lớn rộng: cha mẹ, thầy cô, tổ quốc và con người. Một ngày lễ hội Vu Lan của Phật Giáo thật thiêng liêng mang ý nghĩa cao đẹp...

Minh Thúy Thành Nội

VU LAN CHÙA PHỔ TỬ

“Mái chùa che chở hồn dân tộc
Nếp sống muôn đời của tổ tông “
Tháng tám mùa Vu Lan hiếu hạnh
Trời thu phảng phất bóng mây hồng.

Nắng hôn nhẹ vòm hoa cỏ
Tứ chúng tràng lam hội tụ về
Trì tụng Mục Kiền Liên hiếu tử
Noi gương Đức Phật thoát lầm mê.

Bàn vong khói tóa bay nghi ngút
Thắp nén hương lòng tưởng phút giây
Lắng dạ nhìn dung nhan phụ mẫu
Công ơn dưỡng dục biển sông đầy.

Bông cài chỉ một màu hồng thắm
Quan niệm thầy tôi hướng dẫn đà
Xác thịt người thân hòa cát bụi
Nhưng còn sống mãi đẹp bài ca.

Thầy mong đệ tử đều an lạc
Né tránh màu hoa trắng túi lòng
Dầu trắng hay hồng con vẫn khóc
Rung rung ngân lệ nghẹn đầy đong.

Hồi chuông, tiếng mõ buồn ray rức
Nhớ lại xưa nhiều kỷ niệm mang
Theo mẹ, sen dâng chùa Diệu Đế
Đạp xe với bạn đến Từ Đàm.

Mái chùa một thửa thời êm ấm
Gieo hạt giống lành pháp dưỡng ngôn
Bóng mát tâm linh hòa cuộc sống
Hương sen tượng Phật ngự tâm hồn.

Giao mùa uyển chuyển vàng thu tới
Vẫn nở tràn hoa đẹp mái chùa
Bướm lượn chim ca bưng cảnh sáng
Phổ Tử tín ngưỡng chấp tay thưa.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 8/27/2023

LÀM THINH

Ông giơ tay gạt cái bao ni lông đựng những chai nước lọc đã trống rỗng xuống đất, thọc mạnh ngón tay vào miệng bao mới toanh nằm phía dưới, kéo lấy một chai nước rồi đứng thẳng người, thông thả bước ra cửa.

Bà lặng lẽ đứng nhìn. “Ai sẽ là người nhặt cái bao ấy cho vào thùng recycle?” Bà tự hỏi và tự trả lời “Thì mẹ vợ này chứ ai!”

Nổi bực tức trào lên, bà muốn hét lên bằng giọng tenor “Á! á!” Bà phải cố gắng thở hắt ra, tự vỗ về mình “Hạ xuống! hạ xuống!”, rồi làm thêm hai chữ “Làm thinh, làm thinh” nhưng trong lòng vẫn tức anh ách, nên...

Bà dừng lại, câu chuyện đang kể bị bỏ lửng. Bạn chăm chú nhìn vào mắt bà, hạ giọng hỏi khẽ như sợ có ai đang rình mò nghe lén.

- Nhưng cuối cùng thì sao, chị có làm được điều Cha dạy không?

- Nếu được thì làm sao có chuyện kể hôm nay. Lãng xẹt!

-Ừ ! tôi cũng nghĩ vậy. Chỉ là tại Cha không có gia đình nên mới mạnh dạn dạy mình phải làm như thế, chứ nếu Cha có vợ thử xem Cha có làm được hay không...

- Ấy! ấy! Sao lại nói xấu Cha. Tội chết!

Hai người cười ngặt nghẽo. Câu Cha dạy nằm trong một buổi tĩnh tâm cách đây khá lâu nhưng hai bà thường mang ra nhắc đi, nhắc lại... đến nỗi, có chắc cũng đã mòn dưới bước chân thời gian nhưng miệng mồm hai bà thì cứ hoài tron tru kể lể.

Cách đây hai năm, không biết nghe ngóng từ đâu mà trước ngày tĩnh tâm ba tháng các bà đã truyền tai nhau “Kỳ này có Cha khách đến giảng phòng và Ngài sẽ nói về đề tài *Làm Sao Để Giải Quyết Những Mâu Thuẫn Giữa Vợ Chồng*. Thế là mỗi lần gặp mặt sau thánh lễ các bà bàn tán, rủ rê nhau sẽ dành hàng ghế đầu để có thể nhìn thấy Cha và nghe giảng rõ ràng. Điều quan trọng là phải chuẩn bị câu hỏi để nhờ Cha gỡ rối tơ lòng (kiểu này là mấy ông chồng sẽ không thể chạy tội và gạt ngang, gạt dọc như mọi khi các bà mở miệng than phiền).

Nhà thờ nhỏ, cũ kỹ chỉ có hai trăm ghế nên các bà thường đi lễ sớm để dành chỗ tốt. Chỗ tốt của các bà là những hàng ghế gần cuối nhà thờ. Nhiều lần nhìn thấy phía trên lư thưa Cha nói mát:

- Không hiểu sao mỗi lúc đi xem ca nhạc, ai cũng thích chọn hàng ghế đầu để nhìn rõ mặt ca sĩ nhưng khi đi nhà thờ để gặp gỡ Chúa thì cứ chui vào hàng ghế chót. Chẳng lẽ, ca sĩ lại “có giá” hơn Chúa à?

Mọi người cười cái rần trong khi các bà quyết liệt phủ nhận “Không phải! Cha nói oan cho tụi con.” Phải hay không ai biết? Chỉ biết một điều là ngày hôm sau và nhiều ngày hôm sau tiếp theo các bà vẫn chọn hàng ghế chót. Thế mà hôm nay các bà cả gan ngồi chễm chệ trên hàng ghế đầu. Sau khi bài giảng rất hấp dẫn và lôi cuốn của Cha chấm dứt, một ông chức sắc trong nhà thờ thông báo sẽ có ba mươi phút để Cha giải đáp những ưu tư, thắc mắc của giáo dân. Ông vừa dứt lời thì đã có đôi ba bàn tay giơ cao. Các câu hỏi lần lượt được đặt ra, có lúc khôi hài nhưng cũng có lúc gay gắt. Chẳng hạn:

- Thưa Cha, ông chồng con cứ mở miệng ra là quát tháo, là cộc lốc như dùi đục chằm mằm nêm. Phụ nữ chúng con, ai cũng muốn gia đình êm ấm, vợ chồng hòa thuận nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nhịn mãi cũng tức. Đã tức nước thì có ngày phải vỡ bờ mà con thì không muốn bờ bị vỡ sẽ ảnh hưởng đến con cái. Vậy Cha dạy con phải làm sao?

Có vài câu hỏi tiếp theo nhưng câu hỏi sau cùng mang sắc thái “bạo động” hơn:

- Thưa Cha, chồng con được tiếng là “ga lăng” nhưng chỉ “ga lăng” với hàng xóm. Dù chẳng ai yêu cầu ông “give me a hand” nhưng ông rất nhiệt tình “give them a hand”. Còn vợ ông làm gì thì cứ hì hục mà làm bất kể nặng nhẹ, phần ông chỉ “điềm nhiên tọa thị” dán mắt lên màn hình TV rồi giật tay, giật chân theo điệu nhạc như mắc kính phong. Lúc ấy, máu nóng của con bốc lên tận đỉnh đầu. Con hỏi thật, nếu ở vào trường hợp của con, Cha sẽ làm gì, đập nát cái TV? Phang vào chân ông ấy một phát cho hả giận? Hay phải tự an ủi mình bằng câu “C'est la vie”.

Có lẽ, sự bất mãn tồn tại lâu năm bây giờ mới có cơ hội bộc phát một cách công khai, mạnh mẽ nên bà chơi luôn một lúc vừa tiếng Việt, vừa tiếng Mỹ, vừa tiếng Pháp và cả “Nho” chum, nho trái. Mọi người một phen cười nghiêng ngửa với giọng nói vừa chua, vừa chát với âm thanh đầy hậm hực của bà. Cha khép nhẹ đôi mắt, đưa tay xoa xoa vàng trán, cổ kèm hăm nụ cười. Dầu sao Cha cũng phải e dè khi thấy “nữ kê tác quái”, gà mái đang lăm le đá gà cồ. Vì thế, Cha hóm hỉnh trả lời cho bầu không khí trở nên êm ả hơn.

- Nếu là con, Cha sẽ làm gì? Một câu hỏi khá hóc búa đấy nhá. Và đây là câu trả lời của tôi. Nếu là bà thì tôi sẽ làm... Làm gì các bà biết không?

- Làm gì hả Cha?

Các bà nhao nhao lên và háo hức chờ đợi một câu trả lời tựa như cú đấm giáng vào mặt các ông hoặc là những răn dạy nhẹ nhàng nhưng thâm thúy đủ làm các ông ngưng ngưng tím mặt.

Thế nhưng câu trả lời của Cha chỉ có hai chữ. Hai chữ thật đơn giản và nhẹ nhàng như hơi thở mà khôn nổi cái hơi thở ấy đã thổi tan đi sự háo hức đang ùn ùn dâng lên trong lòng các bà:

- Làm thỉnh!

Các ông vỗ tay ào ào. Các bà tiu nghỉu, thất vọng “Thật là uổng công bao nhiêu ngày trông cậy vào Cha”, nhưng vẫn không giấu được nụ cười sau câu nói khôi hài ấy. Để xoa dịu sự căng thẳng, Cha nhỏ nhẹ, ôn tồn giảng dạy về nghĩa vụ của vợ chồng trong hôn nhân. Đại loại như... để đạt được hạnh phúc thì giữa hai người phải có sự tôn trọng, đồng cảm, quan tâm, chia sẻ và nếu có mâu thuẫn xảy ra thì một trong hai người phải “hy sinh” lui một bước để giữ hòa khí trong gia đình. Cuối cùng, các bà cũng ra về với cảm giác thoải mái khi Cha có ý “khăng định” vị trí của người vợ:

- Thưa các bà, trong giao tiếp xã hội, chữ vợ luôn đứng trước chữ chồng. Người ta thường nói “hai vợ chồng tôi” chứ đâu ai nói “hai chồng vợ tôi” nên các bà yên tâm, mãi mãi các bà vẫn là nhân vật quan trọng nhất dù bất cứ ở đâu.

Chia tay bạn, bà bước ra cửa chợ ngay lúc cơn mưa ào ạt trút nước. Lùi ra phía sau, bà đi đến góc trái nơi có người phụ nữ đang nói chuyện trên điện thoại. Không rõ nội dung cuộc trò chuyện nhưng câu cuối cùng bà nghe được trước khi người ấy nói tiếng “bye” với ai đó làm bà chột nao núng:

- Tôi cũng biết phụ nữ giữ im lặng là khôn ngoan nhưng rốt cuộc tôi vẫn là người phụ nữ ngốc nghếch.

Làm thỉnh đồng nghĩa với im lặng. Vậy hồng lẽ mình cũng ngốc nghếch như cô ta sao? Tự dưng bà lại nhớ đến ngày xưa, cái ngày ông hay ôm đàn thủ thi bên tai bà bản tình ca mà bà rất thích. “Lối đi qua nhà em nghe nồng nàn mùi Dạ Lý thật thơm. Khi đêm sang đom đóm đong đưa, giờ nàng đã ngủ chưa? Đi lang thang khuya lác khuya lơ, đèn nhà ai tắt sớm. Gom suy tư thao thức đêm khuya, chàng bèn viết lá thư. Hai hôm sau mới dám đưa thư, nàng nhận nhưng làm thỉnh.” Bà bật cười rồi xô cửa bước ra ngoài, ngửa mặt hứng những giọt nước mưa mát lạnh, lòng bỗng nhẹ tênh và đó cũng là lúc bà chột nhận ra hai chữ “làm thỉnh” trở nên dịu dàng và dễ thương quá đỗi.

Ngân Bình

(*) Lời trong nhạc phẩm *Gặp Nhau Làm Ngờ* của NS Trần Thiện Thanh

HƯƠNG SAY

Răng lạ rứa hè? Đại hội Trang Huế Online đã qua một tuần rồi mà tôi vẫn chưa tỉnh. Mỗi đêm, mỗi ngày mãi lặn hụp với cái đã đi qua, và tâm hồn thì đang níu kéo giữ lại. Hồi tưởng trong niềm hạnh phúc. Ký ức miên man về cái bóng Huế luôn được cất giữ trong trái tim. Thoát ly ra khỏi đời cơm áo, dư âm vang vọng ve vuốt từng giây phút.

Liên tục mở máy xem buổi tiệc tại Huế, Sài Gòn và Bắc Cali mừng sinh nhật 3 tuổi của Trang Huế Online. Mắt say sưa phần Live streams như bị mê hoặc những tà áo tím, giọng nói Huế, giọng ngâm, giọng hò nồng đượm những bài ca Huế thấm đậm vào tim mạch. Nhìn ai cũng thấy nét quen quen dù các em, các cháu cách biệt mình nhiều thế hệ. Thương chi lạ sân khấu toàn một

màu tím, màu tím Huế truyền thống. Nó luôn đeo đẳng các em, các O, các mợ và ngay cả các mẹ nữa... ngàn thu áo tím muôn đời thủy chung, đúng rứa không?

Trở lại chuyện Bắc Cali.

Trước ngày đại hội. Ngôi nhà anh Bào & chị Cindy rộn ràng đi đón chị Mễ Khuê từ tiểu bang Colorado, chị Hà Lan từ Nam Cali, chị Hà Phúc, chị Botin, vợ chồng anh Phúc & Hiền cùng tôi tụ họp ăn uống vui chơi, tập dợt màn múa châu văn, cũng như hát phụ họa trong không khí thân mật. Mọi người quên tuổi, quên mệt nhọc vì niềm vui đã bao bọc để tăng tuổi thọ. Dù ai cũng trên dưới 70 nhưng sức khỏe bỗng nhiên mạnh mẽ hăng hái lên, nôn nao hồi hộp như sắp được trở về Huế tìm lại con đường cũ, bên sông xưa bơi lội dòng kỷ niệm thân thương. Chủ nhà rất yêu văn nghệ, sắm hết tất cả khăn đóng cho chị em, dụng cụ nhạc cổ truyền. Chưa kể màn múa bài Gánh Lúa, anh chị đã bỏ công ra ngoài Freeway hái những bó lá giống lúa, bị cảnh sát phạt \$ nhưng nhờ chị Cindy nói chuyện khéo léo nên được tha tội.

Chiều chủ nhật ngày 6 tháng 8 tại nhà hàng East Lake Seafood Restaurant nằm trên đường Quimby RD thuộc thành phố San Jose. Trần Trung Trực là người sáng lập trang Huế Online kiêm luôn trưởng ban tổ chức. Màn đầu lên giới thiệu thành phần ban tổ chức gồm anh Võ Thời (phó ban nội vụ). Anh Vĩnh Anh (phó ban ngoại vụ) đặc biệt là người thường cung cấp những bài viết lịch sử các thời đại vua chúa, viết về các dòng họ nổi tiếng Hà Thúc, Nguyễn Khoa, Hồ Đắc ... Chị Botin (trưởng ban văn nghệ), cô La Hạnh Thảo (trưởng ban tiếp tân). Ngoài ra có Tammy Thu Hương làm MC cùng Trần Trung Trực.

Thầy Ngô Châu trước 75 dạy đại học Văn Khoa và trường Quốc Học, thầy Võ Văn Dật hiệu trưởng trường Hàm Nghi được trang trọng chào mừng, cùng nhiều thầy cô khác. Kế tiếp Trung Trực giới thiệu nữ văn sĩ Trần Thùy Mai, tôi nghe mơ hồ quen quen. Khi Trực đọc vài tác phẩm thì tôi giật mình nhớ ra. Đầu tiên ai chuyển đến “Nơi Có Những Cây Tùng Xanh Biếc”. Hình như đã mười năm trước, một tác phẩm làm tôi mê man không muốn tỉnh. Tôi chạy theo nhân vật người vợ hiền tên Ando Chie và lặn hụp trong bể sâu khôn nguôi. Kính trọng mẫu chuyện lịch sử của Kỳ ngoại hầu Cường Để bị lưu vong nơi xứ Nhật. Cảm tưởng như đó là tác phẩm của mình, chuyển đi khắp nơi và save nơi mục Lưu Giữ, thỉnh thoảng đem ra đọc lại, nhưng thật vô tình không nhớ tên tác giả. Câu chuyện cho tôi nguồn thi hứng sáng tác 4 bài thơ Đường Luật theo thể Liên Hoàn:

NỖI LÒNG

(Liên Hoàn)

1

Buốt lạnh chiều tà lá rụng rơi
Mây bay lãng đãng tím khung trời
Người đi khổ ngập đầy sông núi
Bạn ở đau chồng chất biển khơi
Động tĩnh lời kinh len khắp chốn
Ngân rền tiếng mõ vọng nhiều nơi
Quê hương vạn dặm niềm trần trở
Có kẻ lưu vong ẩn góc đời.

2

Có kẻ lưu vong ẩn góc đời
Đêm thăm vắng tưởng mãi không ngơi
Thâm tình chốn ấy sâu bao ngập

Mén nghĩa nơi này khổ mấy voi
Tóc bạc tâm hồ nào cạn ý
Râu thưa trí quản chẳng nhiều lời
Thu đông lặng lẽ nhìn trang sách
Giác hạ soi cùng bóng nguyệt rơi.

3

Giác hạ soi cùng bóng nguyệt rơi
Hồi hương rạng rỡ đôi trang đời
Sa dòng lệ đổ chiều sương khói
Nhỏ giọt châu lan buổi bão trời
Thiếp vẫn trao hồn như ngọc sáng
Chàng luôn giữ dạ giống kim ngồi
Đơn cô lẽ vận lòng u uẩn
Hiểu nỗi niềm đau bị thất thời.

4

Hiểu nỗi niềm đau bị thất thời
Quay về chẳng đặng trắng sương ơi
Hơi tàn nẻo nhớ ôm hoài bão
Sức cạn khung buồn nghỉ trận chơi
Gói mộng triều xưa sâu cách trở
Chăn êm khúc cũ túi xa vời
Mồ sâu lối dẫn Tùng xanh biếc
Trước ngõ Anh Đào nắng điểm rơi.

Năm 2015 trong buổi trà đàm tại nhà anh Tân & Dạ Điểm có cô hiệu trưởng Tiểu Bích. Các bạn đem câu chuyện “Trăng Nơi Đáy Giếng” ra bình luận. Cảnh người phụ nữ trồng sen, tia vài cánh xất nhỏ trộn trà, thức dậy mỗi sớm nấu nước pha trà cho chồng uống. Các bạn le lưỡi. Tôi nghe không kỹ, nhưng bụng đánh lô tô hồi hộp run sợ, có lẽ mặt cũng tái xanh cỡ màu nước sông Hương. Hú hồn chỉ là truyện, là phim. May không có mấy ông chồng ngồi chung đó. Đùng để họ biết, giấu nhem là tốt nhất.

Đời sống nơi đây tôi tâm mặt mũi vì công việc, lao thân theo đời nắng gió. Sau đó tôi quên. Sinh hoạt thơ văn chung các hội nữ, chị em sáng tác quá nhiều, thay phiên nhau gởi lên cho hội đọc. Tôi còn khát nợ... lặng lẽ lưu vào một hộp, cho đến bây giờ lên cả ngàn bài chưa đọc. Một tủ sách ủng hộ và được tặng, ngập một ví trí không nhỏ và ngập hồn tôi. Xin hẹn, đợi nhé.

Thỉnh thoảng các chị cũng chuyên vào tác phẩm của người ngoài. Tôi được đọc: Trò Chơi Cầm, Người Bán Linh Hồn, Thương Nhớ Hoàng Lan. Là vì liếc mắt sơ đã bị lôi cuốn bởi lối văn hay lạ, quen quen với sở thích. Chỉ biết tranh thời giờ để đọc. Chẳng biết nguồn gốc tác giả nơi đâu. Giọng văn thu hút lấy tôi, sâu sắc và nội tâm, lãng mạn và lung chừng. Tôi thích những điểm ấy, không cần phải có cái kết cuối cùng anh đi tu, em tử tự. Khi đọc Thương Nhớ Hoàng Lan, tôi mới biết tác giả là người Huế. Nếu ngày xưa mê Tự Lực Văn Đoàn với Đôi Bạn, Nắng Thu, Nắng trong vườn, Hồn Bướm Mơ Tiên, thì nay mê Thương Nhớ Hoàng Lan biết chừng nào. Tình nhẹ như gió thoảng, tình thơm như hương Hoàng Lan tinh khiết, trong sáng và dịu dàng thanh cao. Xây dựng bối cảnh trên khung tranh Huế khơi dòng máu trở về miền đất mẹ, như thời thích đọc văn Tuý Hồng sâu sắc, Nhã Ca dễ thương. Nay được thấy chị bằng xương bằng thịt đứng trước

mắt. Quý mến lắm nhưng rất ngại câu “thấy người sang bắt quàng làm họ”, chỉ đưa phone lên chụp tấm hình chị và đức phu quân.

Tiếp tục đi từ đám mê này qua đám mê khác. Có phải chìm vào âm nhạc, tao đàn, văn chương là thơ thân, đắm đuối về vời trong thế giới ảo tưởng. Thúy Vân ngâm bài “Nhớ Huế” của Tô Kiều Ngân... Ngát ngưỡng lên chín tầng mây, dù gian phòng bung bít. Tôi thoát ra vạt nắng chiều. Lơ lửng giữa đám mây trắng lãng đãng trôi...Giọng ngâm đủ chất liệu của Huế 100%, âm cúng ngân vang tha thiết nhỏ từng giọt thơ vào lòng đất Huế, gọi trái tim về Huế. Xoáy buốt vô cùng. Lâng lâng tâm hồn bay bổng về dòng Hương Giang xanh mát. Về đồi Thiên An, Vọng Cảnh. Về con đường Mai Thúc Loan trải đầy xác phượng đỏ phơi màu nắng hạ. Về đạp xe qua đường Võ Dạ để chờ bông hoa Sầu Đông trắng tím nhỏ xinh rơi dính áo, bám tóc dịu dàng mùi hương thoảng. Về nhìn quang cảnh triều nghi, lãng tằm nghe lòng chùng xuống lắng đọng.

Thúy Vân thả hết niềm cảm xúc, đi vòng quanh từng người. Có lẽ trước mặt cô là ánh mắt mê man lạc thần. Xong phần trình diễn cô trở lại ôm tôi cảm ơn. Như tìm được sự đồng điệu, như thông cảm, chia sẻ tiếng ngân nga thoát tục.

Phần văn nghệ lôi cuốn qua vũ điệu, đơn ca, châu văn. Tôi nhìn chung quanh: anh này quen gặp nơi đường phố Phan Bội Châu, chị kia chợ Xếp, chợ Đông Ba, bác nọ gần cửa Thượng Tứ. Nét mặt ai cũng quen, cũng dễ mến gần gũi. Phải không? Tuổi đời mình ở Huế chỉ bằng 1/3 thời gian mà. Thôi thì cứ mơ đây là ngôi nhà Huế. Tất cả đều là bà con thân yêu.

Tôi lên sân khấu đọc bài thơ *Ngôi Nhà Huế*. Hân hạnh được người phụ nữ cầm hoa tới tặng. Mắt tôi hoa lên: “Cám ơn cô, em đọc rất nhiều truyện của cô.” Nụ cười hiền hoà dễ mến. Có sự thắc mắc nào đó giữa phụ nữ và MC Trung Trực, em gọi tôi lại hỏi: “Chị MT biết ai đây không?” Tôi nhận ra Thúy Vân, mau mắn: “Biết chứ, người có giọng ngâm vàng, lúc nãy hai chị mới ôm nhau đó mà.” Vẫn nụ cười nhẹ nhàng, phong cách đặc biệt của người có tâm hồn kiểu Huế - Huế là thơ, Huế là mơ. Huế mộng du ngồi hàng giờ bên khung cửa sổ nhìn mưa rơi. Huế tương tư giọng hát dưới ánh trăng khuya “Có mây bàng bạc gây thương nhớ. Có ánh trăng vàng soi giấc mơ. Có anh ngồi lại se phím cũ. Mong chờ em hát khúc xuân xưa”. Mong chờ trong thế giới tưởng tượng, “nuôi ta cô đơn nuôi ta đợi chờ”. Huế đó... cảm xúc sôi nổi mà trầm lắng âm ỉ trong cùng sâu thẳm của tâm hồn như sương khói trắng mờ mỗi sớm phủ bóng Hoàng Thành “Ngày tháng tỳ bà vương ánh nguyệt. Mộng héo bên sông vẫn đợi chờ.”

Hồn xa vắng. Như Mỹ Nương nhớ tiếng hát Trương Chi, dư âm vang vọng. Mở Google tìm mục ngâm thơ tên Thúy Vân. Không thấy. Có tên Thu Hương, hoặc vài cô khác cũng chính âm điệu Huế, cũng hay nhưng tôi bị thu hút nhiều hơn bởi giọng ngâm ma mị quyến rũ của Thúy Vân. Tiếc tại sao mình không mở phone thu âm.

Nhìn lại hình ảnh, tôi phát hiện nhà văn Trần Thùy Mai mặc áo dài hồng cánh sen, Thúy Vân mặc áo xanh đậm. Người tặng hoa là Thúy Vân chứ không phải chị Trần Thùy Mai. Rứa mà tôi đã xưng cô và em. Cô lớn với sự nghiệp văn chương, tôi nhỏ trong sự nghèo nàn văn chương. Thật buồn cười đầu óc loạng choạng, con mắt mê mờ sai lạc sự nhận diện. Điều này làm tôi nhớ thêm người bạn kể: Hôm hội Huế gặp ông anh họ mừng quá: “Chụp với em tấm hình liền kéo tỳ nũa lu bu không gặp.” kéo anh đứng choàng vai bá cổ. Giữa tiệc gọi hình qua. Anh nhấn lại: “Em chụp với ai chứ không phải anh.” Ôi nhìn lại giật mình, may không bị vợ họ chụp đầu nắm tóc. Ông kia thần kinh không được an ổn hay là bị bệnh mất trí nhớ vậy, người này say thì phải có người khác tỉnh, sao lại đứng yên để chụp hình? Hú hồn vía. Tôi bật cười chuyện tếu tuổi hạc.

Có lúc cũng muốn quên bỏ phần trách nhiệm lo cơm nước, con mắt cứ dán vào hình ảnh Huế ba nơi say sưa, xem hoài không chán. Ban đêm của sự yên tĩnh, thường tôi phải xướng hoạ, lối chơi thơ của hội thơ Đường Luật cùng các thi hữu trên toàn thế giới tụ lại. Tôi lười biếng bỏ mặc. Tim thế giới văn chương lãng mạn nhưng đầy nội tâm phơi bày qua dòng suối ngôn ngữ. Văn

có tình nghĩa và lòng nhân ái. Sống cho người nhiều hơn cho mình. Sống đầy chất thơ của xứ Huế. Tôi bị lôi cuốn đọc miên man: *Biển Đồi Người, Bức Tranh Cuối Cùng, Cha Nuôi, Chị Hai Oì, Em Dung, Gió Thiên Đường, Cánh Cửa Thứ Chín, Lửa Của Khoảnh Khắc, Tháng Tư Trở Lại, Thiên Thạch, Thập Tự Hoa...* Chỉ có *Lửa Hoàng Cung* mới nghe đến tập bảy. Mở phim *Trăng Nơi Đáy Giếng* xem mê mết. Nó thôi miên tôi xem đi xem lại. Khung cảnh Huế, những giọng Huế, kiểu đàn ông gia trưởng. Hạnh (nhân vật trong phim) đề nén. Hạnh đạo đức nhân từ. Cư xử thanh cao, sâu sắc tinh tế. Tìm kiếm tâm linh, tựa vào vùng ảo tưởng, vào thơ để vực mình dậy phơi mình trong nắng ấm, nâng những bông hoa chào đón. Đó là ước mơ, là tưởng tượng, là hôn trầm nhưng thỏa mãn hạnh phúc.

Cám ơn đời. Cám ơn tình Huế dâng hiến màu sắc dịu dàng đậm thắm. Cám ơn âm nhạc, ngâm thơ. Cám ơn được tắm gội biển văn chương tươi mát, ngọt ngào đưa vào tâm hồn thứ cảm giác lâng lâng say khướt, bắt gặp chiếc bóng của mình. Rất rõ rất gần. Cô đơn và hạnh phúc.

Sáng nay tỉnh táo hơn tuần qua, ra vườn phơi nắng, ngắm cây. Chậu Quỳnh nở muôn thêm 2 búp sau thời gian tháng năm, tháng sáu rộ mấy chục đóa vàng. Hoa Hồng hơn bốn mươi nụ vừa hé, xinh tươi sáng rực.

Kề mũi hít nhẹ, mùi thơm dịu vợ còn ả những hạt sương lấp lánh dưới ánh bình minh. Ly cà phê trong tay. Tận hưởng thế giới êm đềm của một góc trời riêng. Như mây ngày qua được bóng Huế che chở, tưới tắm suối mát văn chương và ru êm mùi hương say bất tận.

Dư âm vọng mãi nơi này
Thiên đàng cát cánh từng ngày biển mơ
Tương tư áo tím nàng thơ
Cali, xứ Huế, ngẩn ngơ Sài Gòn
Trà thi, tửu nhạc xoay tròn
Chân trời xứ Huế tim còn nồng thương
Mâm vãn ý mộng thắm hương
Giọng ngâm lơ lửng ảo sương nhạt nhoà
Đàn ca, múa nhảy chung hoà
Mơ man giấc hạ nở hoa ân tình.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 8/2023

VỢ CHỒNG NHƯ KHÁCH KHỨA

Chị Bông vừa bước vào nhà, quăng ngay cái xách tay xuống bàn và ngồi phịch xuống ghế làm anh Bông ngạc nhiên:

- Em ơi, có chuyện gì mà em buồn giận, em quăng cái xách tay hiệu Gucci yêu quý của em mạnh tay thô bạo thế?

Giọng chị như sinh sự:

- Anh mĩa mai em đây hả? Anh làm bộ xót xa cho cái xách tay này trong khi anh thừa biết nó là hàng nhái mà!

- Tuy xách tay Gucci hàng nhái nhưng là hàng nhái diện cao cấp vẫn đắt tiền hơn các xách tay hàng thật vô danh tiểu tốt khác.

Chị Bông thở dài thậm thọt:

- Anh ra lấy cho em ly nước, em khát khô cả cổ rồi đây!

Anh Bông mang ly nước đến cho vợ:

- Tiêu chuẩn em uống mỗi ngày 2 lít nước mà từ sáng đến giờ em quên chưa uống hả? nào em kể đi, em đã đổi xong bằng lái xe chưa?

Chị Bông uống xong ly nước, đòi hỏi tiếp:

- Anh vào phòng lấy em cái gối để em nằm ra ghế nghỉ vài phút, đứng xếp hàng rồng rắn ở văn phòng bằng lái xe làm em mỏi cả chân!

Anh Bông đùa:

- Em làm anh nhớ đến hai câu thơ của thi sĩ Đinh Hùng “ Nếu bước chân ngà có mỗi. Xin em tựa sát lòng anh”. Vậy thì em hãy tựa vai anh, kể ra nỗi bức mình cho anh nghe em sẽ nhẹ lòng.

Chị Bông nằm ra ghế thở một hơi cho thoải mái rồi mới kể:

- Sáng nay, trước khi đến văn phòng bằng lái xe thì em đến nhà băng Chase. Địa điểm này lúc nào cũng vắng khách, ế ẩm nên nhân viên chào mời khách vồn vã quá. Vừa đẩy cái cửa kính bước vào, em gặp ngay một cô nhân viên ngồi ở quầy chính giữa mỉm cười tươi như hoa và cất tiếng chào. Em đứng vào xếp hàng sau 2 người, đến lượt em thì ông teller cũng hơn hờ không thua gì cô nhân viên ngoài quầy kia, rảnh rang nên ông này khen hôm nay trời đẹp, nhiệt độ âm cúng và không quên chúc em một ngày đẹp. Khi em bước ra cũng... không thoát khỏi cô nhân viên ngoài quầy lúc nãy, dù đang bận nói phone mà cô cũng dứt ra để nói lời tạm biệt và chúc em một ngày đẹp đẽ.

- Ôi, có gì lạ đâu, họ làm theo lệnh của cấp trên và để giữ job chứ chẳng ai tử tế với em cả. Có thể mà cũng khoe.

- Biết rồi nhưng tài khoản của mình trong nhà băng Chase thì ề ề uột như đứa trẻ sinh thiếu tháng nuôi thiếu sữa mà thấy họ tiếp đãi ân cần quá làm em ngại ngùng, mắc cỡ.

- Ừ, ngành ngân hàng lúc này cũng ề ề uột, sống dở chết dở luôn, lãi suất cho người gửi tiền chưa tới 1 chấm, vì lãi suất ngân hàng cho vay mua nhà chỉ hơn 3 chấm... lời lộc là bao nhiêu trong khi họ phải trả bao chi phí khác. Nhưng họ vẫn phải o bế khách hàng, không ai gửi tiền thì vốn đâu cho họ kinh doanh?

Rồi anh Bông giục già:

- Tóm lại là hôm nay em đi đổi bằng lái xe xong chưa? Em chỉ thích nhập đề từ xa, chỉ thích kể chuyện bên lề cho anh sót ruột lên mới vào chủ đề chính.

Chị Bông gắt lên:

- Nhập đề từ xa cũng liên quan đến gần chứ, ở nhà băng họ chúc em một ngày vui vẻ mà em có gặp vui vẻ đâu. Em cũng tóm lại cho anh biết là chưa có xong vụ đổi bằng lái xe.

- Úy trời! Em kinh nghiệm lái xe mấy chục năm nay, còn trực trặc gì nữa?

- Giời ôi, anh chồng Nam Kỳ đơn giản của tôi ơi, bộ khi đổi bằng lái xe họ thử tay lái mình sao? đấng này họ thử mắt nhìn và kết quả là em phải trở về đi bác sĩ nhãn khoa khám mắt, mua kính mới đeo vào thì mới được lấy hẹn đến gặp họ lần nữa để thử lại mắt. Vừa tốn công vừa tốn tiền, rõ chưa?

Anh Bông thắc mắc:

- Bộ em không đọc được mấy chữ ấy thiệt hả? Sao không kêu họ thử đi thử lại vài lần?

Chị Bông cay đắng:

- Họ thử em 3 lần đều không đọc được nhưng đáng lẽ họ phải... ưu tiên cho em chứ vì em đã ký giấy donate toàn bộ nội tạng trong cơ thể con người em nếu một mai em chết. Em “hi sinh” cho tha nhân, cho xã hội thế mà... họ vẫn làm khó dễ.

- Thôi em à, lái xe quan trọng nhất là sự nhìn, mắt mũi lơ mơ thì chẳng những hại mình mà còn hại cả người khác, họ lợi lộc gì mà làm khó dễ em... Mai em đi bác sĩ mắt đi, nhân thể kiểm tra lại mắt luôn.

- Biết rồi, khỏi nói. Chuyện lái xe là chuyện sống chết mà, không được lái xe làm sao đi chợ, đi làm? Ngồi nhà để mà chết héo!

Anh Bông nghiêm giọng:

- Bây giờ anh đợi em về để thông báo một tin vui nè... Em còn nhớ cô chú Bình không? Người quen của gia đình anh, đã thay cha mẹ anh đứng ra làm chủ hôn cho anh cưới em ngày xưa đó.

Chị Bông đáp ngay:

- Nhớ chứ, chú ấy tên Bình, anh tên Bông thành “Bình Bông” thật khó mà quên cả tên lẫn người, lại còn câu dặn dò năm lần bảy lượt của cô chú làm em nhớ đời: “Vợ chồng cháu phải luôn tương kính như tân dù trong bất cứ hoàn cảnh nào”. Thế họ vẫn sống ở Canada hờ anh?

- Đó... đó... chính là vấn đề anh muốn bàn với em. Tuần tới, vợ chồng cô chú Bình sẽ sang Mỹ thăm một số thân nhân, sẵn đi ngang thành phố mình nên muốn ghé vào thăm, anh đã mời cô chú ngủ lại một đêm cho khỏe rồi sáng mai đi tiếp. Cho nên...

- Thì mình sẽ mời cô chú đi nhà hàng, giới thiệu những quán ăn Việt Nam tại thành phố này.

Anh Bông hăng hái:

- Cô chú sẽ đến vào buổi chiều nghĩa là họ chỉ ăn và ở nhà mình một lần, anh đề nghị em làm com nhà đãi khách cho thân tình và tha hồ tâm sự. Vấn đề anh bàn với em là chúng ta sẽ chúng tỏ đã thi hành theo lời dặn dò của cô chú, vợ chồng luôn “tương kính như tân” là tôn trọng, kính mến nhau như... khách khứa để cô chú hãnh diện và vui lòng.

Chị Bông kêu lên:

- Giời ơi là giời! Vậy mà hồi nào đến giờ em cứ tưởng chữ “tân” là “mới”, vợ chồng tôn kính nhau như mới lấy nhau về, hóa ra “tân” là “khách” đấy. Nhưng anh ơi, mình ăn ở với nhau từ thuở đôi mươi, đến nay đã mấy chục năm trời, hai con đã lớn và đi học ở xa. Chúng mình thấy đủ mọi thứ trần trụi tốt xấu, dở hơi dở hám của nhau rồi, anh còn biết trên mặt em có mấy chục vết nhăn và em biết trên đầu anh có bao nhiêu sợi tóc ngã màu thì làm sao mà làm khách khứa của nhau được?

Anh Bông khích lệ:

- Mình chịu khó đóng kịch một buổi chiều thôi mà, cô chú Bình còn theo kiểu xưa lắm, anh từng nghe nói cô chú luôn đối xử với nhau một lòng một dạ “tương kính như tân” đó em. Nghĩa là em sẽ là một cô vợ hiền lành dịu dàng và coi anh như người khách “share” phòng của đời em, ngược lại anh cũng là một anh chồng lịch sự, nhã nhặn coi em như cô khách quý ở chung nhà. Chúng ta làm đẹp mặt nhau trước mặt khách và nhân thể thử làm lại từ đầu coi có cải thiện được tình nghĩa vợ chồng đã quá cũ mòn, trơ trụi này không?

Chị Bông không nhịn nổi cười:

- Em sẽ dấu cái đanh đá, anh sẽ quên cái tính ăn nói cộc cằn bạ đâu phang đấy của anh. Hai chúng ta sẽ là khách khứa của nhau... cũng vui đấy.

Cô chú Bình đến vào buổi chiều thứ bảy, chị Bông đã chuẩn bị xong xuôi tươm tát một bữa com ngon lành, thịnh soạn đón khách quý. Sau bao nhiêu năm, chị Bông thấy họ vẫn ăn nói kiểu cách lịch sự và từ tốn với nhau như ngày xưa, cái đạo chị mới lấy anh Bông.

Cô Bình nói với chồng luôn lễ phép một thưa hai gởi, chú Bình đáp lời vợ luôn lịch thiệp vui vẻ làm chị Bông thầm bái phục, chẳng biết bằng cách nào mà sau mấy chục năm vợ chồng ăn ở với nhau họ vẫn đối xử tốt đẹp như thế? Chị Bông luôn nghĩ rằng cặp vợ chồng nào khoe hòa hợp nhau, chưa bao giờ cãi nhau hay làm mất lòng nhau nghĩa là luôn “tương kính như tân” thì phải là một người hèn hoặc một... người khùng mới chịu đựng, nhẫn nhịn người kia, chứ bát đĩa để trong sòng chén còn khua nữa là con người.

Chú Bình kéo ghế cho vợ:

- Mời em ngồi.

Cô vén áo nhẹ nhàng ngồi xuống:

- Dạ, xin phép anh.

Cô Bình tự tay lấy napkin lau bát đĩa và để ngay ngắn trước mặt chồng:

- Thưa anh, mọi thứ đã sẵn sàng cho anh.

- Cảm ơn em đã luôn chăm lo cho anh từng chút thế này.

- Thưa, không có chi.

Chị Bông liền bắt chước, quay ra gọi chồng mình đang lúi húi lấy món gì trong bếp:

- Mời anh Bông ra xoi cơm.

Hỏi nào tới giờ anh Bông ghét nhất hai chữ “xoi cơm” của chị Bông hay dùng, anh nói người miền Bắc ăn nói khách sáo quá, ngay cả khi ăn cơm với rau mắm dưa cà mà cũng trân trọng mời nhau ra “xoi cơm” làm như là tiệc tùng cao lương mỹ vị.

Nhưng hôm nay anh Bông thông minh đáp lễ:

- Cảm ơn em, anh ra ngay đây.

Chị Bông kéo ghế cho anh Bông và dịu dàng:

- Anh cần gì sao không bảo để em lấy cho. Nào, xin mời cô chú Bình, xin mời anh Bông, chúng ta cùng nâng ly chúc mừng ngày hội ngộ.

Anh Bông vui vẻ:

- Vợ chồng chúng cháu mời cô chú cứ tự nhiên, chúng ta phải uống hết chai rượu mừng trong chiều nay.

Chị Bông phụ họa chồng:

- Anh Bông nói rất đúng như em đang nghĩ. Cảm ơn anh đã hiểu ý em.

Chú Bình uống một hớp rượu, khen:

- Sau bao nhiêu năm được hội ngộ hai cháu, thấy hai cháu thương yêu nhau, hiểu ý tứ nhau và vẫn đối xử với nhau “tương kính như tân” là cô chú thật vui lòng.

Cô Bình tiếp lời chồng:

- Thật chẳng uống công cô chú đã dặn dò hai cháu trong ngày cưới là vợ chồng phải “tương kính như tân” y chang như vợ chồng cô chú đây dù tình già vẫn trước sau như một. Lời cổ nhân nói thật hữu ích và chí lý, vợ chồng phải tôn trọng nhau như khách khứa mới bền lâu và hạnh phúc.

Chú Bình giảng giải:

- Vợ chồng ăn ở với nhau cả đời, bởi thế phải biết giữ một khoảng cách để tôn trọng nhau, kính mến nhau thì tình yêu sẽ thánh thiện và tràn đầy cảm xúc như vừa mới cưới nhau hôm qua.

Anh Bông vỗ tay:

- Hoan hô cô chú, hoan hô vợ chồng cháu. Chúng ta là những cặp vợ chồng luôn tôn trọng, quý mến nhau như khách khứa, như bạn thân.

Thế là bữa cơm hội ngộ với nhiều món ngon bắt đầu, chú Bình múc súp vào bát cho vợ và cô Bình âu yếm lấy món súp cho chồng. Chị Bông cũng lấy bát của chồng và múc vào một chút súp:

- Mời anh nếm thử món súp đồ biển xem sao?

Anh Bông húp một thìa và hơi nhăn mặt:

- Úy trời, sao mà...

Chị Bông kín đáo liếc mắt nhìn anh Bông như nhắc nhở và đáp rất hiền hòa:

- Chắc anh chưa nếm kỹ đấy, mọi thứ em đều nếm nếm đúng số lượng như đã từng làm cho anh vừa ý bấy lâu nay.

Anh Bông si súp húp thêm mấy thìa súp nữa và vội thể hiện vai trò người chồng tế nhị:

- Thiệt tình là em nói đúng, chắc anh mới uống rượu nên ăn súp lạ miệng mà thôi.

May quá, anh Bông đã cứu vãn kịp thời, tí nữa là anh cộc cần kêu lên như thường lệ: “Úy trời, sao mà nấu mặn thế này? Thì cô húp cho hết nồi súp đi nhé!” Vì bản tính anh Bông vốn thích ăn nhạt mà trái lại, chị Bông thích mặn mà nên thường xuyên xảy ra sự cố này. Thế là bữa cơm với nhiều món ăn ngon, với chai rượu đắt tiền làm chủ nhà và khách cùng hào hứng và chệnh choáng. Cuộc chuyện trò kéo dài cho đến tối. Chị Bông sắp xếp cho vợ chồng khách ngủ căn phòng dưới nhà. Đây là căn phòng dự trữ cho khách khứa, họ sẽ cảm thấy được tự do thoải mái trong căn phòng ngủ rộng và không gian yên tĩnh dưới này vì tất cả những phòng ngủ khác đều ở trên lầu. Vợ chồng chị Bông đã lên lầu vì cũng cần một không gian riêng cho thoải mái khỏi phải đóng kịch trước mặt khách nữa. Cũng may, họ chỉ đến một buổi chiều và ngủ qua đêm chứ họ mà ở lại vài ngày thì vợ kịch vợ chồng chị diễn không biết có hoàn thành tốt đẹp đến phút cuối không?

Chị Bông chợt nhớ ra vội đi mở closet và sai chồng:

- Anh với tay lấy cái chăn bông Đại Hàn xuống cho em.

- Anh đang bận, em không thấy sao?

Chị Bông cao giọng cần năn:

- Em đã bảo làm gì thì làm ngay đi.

- Úy trời, em nói nhỏ thôi lỡ vợ chồng chú Bình nghe hấy em sai anh như bà chủ sai nhân viên thì mất mặt anh mà tiếng Bắc của em gọi là mất thể diện đó.

- Làm sao mà họ nghe thấy trừ khi họ đứng rình ngoài cửa và giờ này không phải để anh ôn lại tiếng Bắc tiếng Nam nhé. Em cần cái chăn Đại Hàn để mang xuống phòng cô chú, cái chăn này sẽ ấm áp hơn. Nhanh lên, không thôi em... quát to lên ráng chịu!

Anh Bông đang dở tay trong phòng tắm cũng vội chạy ra làm theo lời vợ. Chị Bông ôm cái chăn to kênh to càng đi xuống thang lầu... Chị đi nhẹ nhàng đến bên phòng ngủ của khách để xem chừng nếu họ đã ngủ say thì chị chợt nghe tiếng cô Bình gất gông:

- Ông có im họng đi giùm tôi được không? Tôi đang buồn ngủ nè, uống có chút rượu mà lè nè nãy giờ điếc cả tai.

- Người ta nói rượu vào lời ra mà. Bà đừng có ý ở đây nhà người ta mà tôi không dám bậy bạ à nghe...

- Đúng là thằng cha ó đăm, thằng cha vũ phu. Vậy mà trước mặt thiên hạ, trước mặt đám con cháu cứ làm như ta đây là một người đàn ông thanh lịch.

- Còn bà, tề nhị cái khi khô, ăn nói với chồng chỉ làm chồng tức trào máu họng. Không biết bao giờ tôi mới thoát khỏi cái nợ đời này...

Trời ơi, thật là bất ngờ và kinh khủng, thì ra hai vợ chồng cô chú Bình đã cãi nhau từ lúc về phòng ngủ cho đến giờ. Chú Bình chệnh choáng say, còn cô Bình ý y phòng ngủ dưới lầu không có ai nên họ cứ tự tiện mà cãi nhau. Chị Bông phải đưa tay lên bịt miệng mình, chỉ sợ không kềm chế nổi và kêu toáng lên thôi. Chị nhẹ nhàng ôm cái chăn bông Đại Hàn nặng chịch đi ngược lên lầu, thở phào một tiếng và khẽ bảo chồng:

- Anh ơi, cất lại cái chăn về chỗ cũ đi.

Anh Bông ngạc nhiên kêu lên

- Tại sao em mang cái mền này xuống lầu cho bằng được rồi bây giờ lại mang lên? Cô chú Bình không chịu đắp hả?

- Khẽ mồm miệng chứ, rồi em kể cho mà nghe...

Chị Bông kể hết cho chồng những gì mình vừa nghe được và khoái chí kết luận:— Thì ra vợ chồng cô chú Bình cũng đóng kịch như vợ chồng mình nhưng đoạn cuối của họ thê thảm hơn mình nhiều, em chưa bao giờ nặng lời thậm tệ với anh và anh cũng chưa bảu giờ ăn nói lỗ mắng với em đến thế. Anh Bông thần thờ:— Không ngờ có những cuộc sống vợ chồng đến mức trơ trên

thế, nhất là với cô chú Bình mà anh luôn tôn trọng kính mến như một gương mẫu để mình phải vâng lời noi theo, nếu vợ chồng không “tương kính như tân” thì cũng không nên mặt sát nhau, coi thường nhau chứ!— Chắc họ quen tính cách đối xử của nhau rồi, có nhiều cặp cãi nhau, đánh nhau phũ phàng mà vẫn ăn ở với nhau con đàn cháu đống, ra đường vẫn đẹp đôi, bề ngoài là một gia đình đề huề hạnh phúc đấy!

Chị Bông nhẹ nhàng nói tiếp:

- Mình cứ sống thật với nhau theo tình cảm tự nhiên, cuộc sống vợ chồng nào chẳng là con đường lúc gập ghềnh, lúc gió mưa, ai chẳng có tính tốt và tật xấu. Hãy chấp nhận và bao dung cho nhau còn hơn là sống đạo đức giả che mắt thế gian trong khi trong lòng thì khinh thường và xem nhau như bèo rác.

- Cuộc đời nhiều giả dối mà em!

Chị Bông chứng minh thêm:

- Đúng thế, thí dụ như hôm vợ chồng mình đi xem triển lãm tranh trừu tượng của một họa sĩ bạn anh. Các bạn khác xúm vào khen bức tranh này ý nghĩa cao siêu, khen bức tranh kia đẹp tuyệt và thâm thúy, em dám chắc chỉ là những lời khen giả dối cho vừa lòng tác giả hay ra vẻ ta đây hiểu biết. Còn em, nhìn những nét vẽ ngoằn ngoèo như giun bò, rối tung như gà bới, những mảng màu sắc nham nhở như vệt phấn loang trên gương mặt cô gái già đóm dáng lồi thò mà không hiểu nổi là cái gì dù tác giả đã đặt tên cho bức tranh đằng hoàng tử tế.

- Anh nhớ rồi, và em đã nói là thà họa sĩ vẽ cụ thể con gà, con vịt, cây ổi, cây xoài thì em còn hiểu được và chấm điểm được chứ gì? Tội nghiệp họa sĩ thuộc trường phái vẽ tranh trừu tượng quá, tại em không hiểu họ chứ không phải họ vẽ dở đâu... Nhưng dù sao em cũng thành thật để lộ ra là em chẳng biết gì về hội họa.

Chị Bông cười trừ:

- Thôi, chúng mình không tranh cãi giùm các họa sĩ nữa kéo lại... cãi nhau đến nửa đêm vẫn chưa phân thắng bại. Sửa soạn đi ngủ đi anh.

Chị Bông thay quần áo ngủ lên giường nằm thấy thoải mái từ trong tâm hồn đến thể xác. Anh Bông cũng đã thay xong bộ đồ ngủ nhưng còn đứng bên giường, mặt anh bỗng nghiêm trang y như lúc chiều trước mặt khách:

- Thưa cô Bông, tôi có lời khen cô hôm nay đã hoàn thành vai trò người vợ hiền rất xuất sắc.

Chị Bông cố nhịn cười để tung hứng cùng chồng:

- Không dám. Cám ơn anh.

- Thưa cô Bông, tôi xin phép được lên giường ngủ cùng cô, có được không?

Chị Bông làm bộ e lệ kéo cao cổ chiếc áo ngủ hớ hênh và kéo chân đắp lên đôi chân trần, lễ phép trả lời:

- Vâng ạ, xin mời anh, rước anh lên giường.

Hai vợ chồng ôm nhau cười khúc khích... Tiếng chị Bông thì thầm:

- Đây là màn cuối của vở kịch “Vợ chồng tôn kính nhau như khách khứa” nhé. Anh mà thừa gỏi nữa là em... đạp anh rơi xuống giường luôn đấy!

Nguyễn Thị Thanh Dương

VU LAN TẢN MẠN

1. HẸN VÀ TÔI

Tên hẵn là Mai Anh Tuấn.

Tôi để ý đến hẵn, không phải vì cái tên với cái họ “lạ”, họ Mai. Cũng chẳng phải vì hẵn là công tử con nhà giàu. Nghe nói ba hẵn đi qua Mỹ từ ngày chạy loạn 30/4, nên cuộc sống mấy mẹ con

rất ung dung khá giả. Mới học lớp 6 thôi, mà hấn đi học mặc quần tây áo sơ mi “đóng thùng” chỉnh tề, mang giày xăng-đan, tay còn đeo chiếc đồng hồ nữa cơ.

Tôi thích đôi mắt hiền của hấn, nhìn chúng tôi chơi đùa, khi bị cả lớp tránh xa, vì cái tội... “con nhà giàu”. Giờ ra chơi, thời buổi khó khăn, chúng tôi chỉ được củ khoai lang khoai mì, sang lắm là miếng xôi, cái bánh cam, còn hấn thì gặm bánh mì thịt, nên thường bị đứng bơ vơ ở một góc sân trường.

Tôi thích nhìn mái tóc của hấn, màu hạt dẻ, mềm mượt, khi hấn hất cái đầu thì làn tóc bông bênh, vài cọng xõa trên trán, nhìn cũng... hay hay. Chẳng hiểu sao, tôi cũng thích nhìn cánh tay đeo đồng hồ của hấn, khi hấn đưa lên xem giờ, có vẻ rất điệu nghệ, dù hấn chỉ là thằng nhóc tí mười hai tuổi, cũng đã làm cho con nhóc tí là tôi để ý (dù là nhìn lén)! Nhưng với bản tính trẻ con, tôi mê chơi với lũ bạn, không thèm dòm ngó hay bận tâm nhiều đến thằng bạn thuộc “giai cấp” khác. Thậm chí, còn có rất nhiều lần, bực bội chuyện học hành, hoặc cãi lộn với bạn bè, tôi nổi sùng, “giận cá chém thớt”, đi ngang qua chỗ hấn với cái liếc mắt nhọn hơn dao găm, phớt lờ ánh mắt tội nghiệp của hấn đang nhìn theo dáng đi rất ư là... hùng hổ của tôi.

Gia đình tôi có hai căn nhà, một kế bên chùa Vĩnh Quang, một gần nhà thờ Đức Tin, nên tôi là cư dân của hai xóm này. Thuở bé, hè mùa Vu Lan là tôi theo mấy đứa trong xóm chạy qua Chùa châu chực thức ăn nhà Chùa phát thí cho... cô hồn các đảng. Lớn lên, tôi có thói quen dừng lại trước cửa Chùa, ngắm vườn Chùa nhỏ xinh với cây Ngọc Lan tỏa mùi thơm ngát.

Hôm đó, tôi vừa có dịp đi ngang Chùa, thì có bóng người bước ra:

- Chào bạn, nhớ tôi không? Mai Anh Tuấn nè...

Nghe cái tên là tôi nhận ra cả người, và cả một thời “khi xưa ta bé”, nên hơi ngại ngùng:

- Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Sau năm học đó, bạn đi đâu?

- Nhà mình dọn qua Xóm Thuốc.

- Vậy sao hôm nay có mặt ở đây, bộ bên Xóm Thuốc không có chùa sao?

- Có chứ! Nhưng tại hồi còn sống, mẹ của mình hay đi Chùa này.

Đôi mắt hấn, vẫn đượm buồn như năm xưa, giờ còn buồn hơn, khi kể về nỗi đau mất mẹ bất ngờ vì tai nạn, trong khi hấn đang đi chơi ngoài Vũng Tàu nên không kịp nhìn mặt mẹ lúc hấp hối. Cây Ngọc Lan trong vườn Chùa rụng rơi mấy nhánh hoa, đậu trên vai hấn. Trên chiếc áo trắng của hấn còn gắn một bông hồng trắng mà tôi chợt nhìn ra. Con gió nhẹ thoảng qua, hấn lại hất mái tóc mềm mượt như thuở nào, và tôi cũng kịp nhìn trên tay hấn có đeo chiếc đồng hồ. Mọi thứ thực, hư, hiện tại, quá khứ xuất hiện đan xen nhau, trong vườn Chùa rộn ràng kẻ qua người lại, nồng nàn mùi khói nhang, hòa với tiếng mõ tụng kinh từ chánh điện vang xa, và đôi mắt hấn u hoài, tiếc thương, xa xăm... là hình ảnh tôi mang theo về tận nhà, vào trong giấc ngủ mộng mị. Và tôi biết, tôi chưa bao giờ ghét hấn. Giờ lại càng thấy gần gũi mến thương hơn, không phải vì hấn còn “hất mái tóc màu nâu bông bênh”, hay “tay đeo đồng hồ ấn tượng”, mà vì hấn cũng đang giống như tôi, mồ côi mẹ!

2. VẪN LÀ NHỮNG CÂU HỎI

Đang bữa cơm chiều, cả xóm bỗng chộn rộn lên vì tiếng khóc của bé Na, tôi cũng nhanh chân chạy qua xem. Ba nó là anh Tuấn thất thần, ngơ ngác đưa cho mọi người đọc lá thư của chị Hương, vợ anh, để lại, nói lời xin lỗi gia đình để được xuất gia đi tu, mà không nói tu ở đâu, chùa nào.

Chị Hương còn rất trẻ, trước đây không phải là “thiện nam tín nữ” xóm Chùa, vì chỉ có những ông già bà cả mới thăm viếng Chùa thường xuyên. Bỗng một năm trở lại đây, chị siêng năng đi Chùa, không những Chùa trong xóm mà cả các Chùa nơi khác. Chồng chị đi làm, chị ở nhà nội trợ, nuôi con Na mới hơn 3 tuổi, nhưng nhờ hai bên nội ngoại gần bên nên chị cứ gửi con rồi đi

Chùa; lúc đầu còn thỉnh thoảng, về sau thì đi miệt mài, có khi chiều tối đạp xe về nhà còn mặc nguyên bộ đồ lam màu xám. Dầu vậy, việc chị đột ngột bỏ nhà đi tu, để lại con Na bé xíu vẫn làm cho bà con ngạc nhiên, bàn ra tán vào dữ dội.

Vài tháng sau, một cô trong xóm đi thăm người quen bên Hóc Môn, tình cờ nhìn thấy chị Hương, giờ đã cao đầu, là một sư cô, đi chợ với một sư cô khác. Hai sư cô vui vẻ, thân thiết, nói chuyện cười đùa rất ý hợp tâm đầu. Chị hàng xóm liền bám theo đến ngôi Chùa hai sư cô (thật không hổ danh “tình làng nghĩa xóm” quan tâm đê ý lẫn nhau), rồi về xóm báo cho gia đình chị Hương (tờ nay xin gọi là sư cô Hương). Cả nhà sư cô gồm chồng con, ba má, và mấy chị em liền kéo đến Chùa đó. Bé Na gặp mẹ là nhào tới ôm, khóc lóc đòi mẹ, rồi mỗi người một câu, sư cô Hương đành trở về nhà. Nhưng chỉ được vài tuần, sư cô lại bỏ đi, lần này lá thư nói rất rõ, sẽ đi thật xa, đừng ai tìm kiếm để sư được trọn tâm nguyện.

Dĩ nhiên, bé Na vẫn khóc, anh Tuấn vẫn rầu rĩ âm thầm chăm sóc con thơ, nhưng gia đình chẳng còn muốn tìm kiếm, dù có đôi lần, người ta vẫn bắt gặp sư cô Hương ở đâu đó, vẫn đi với sư cô lần trước, khi thì đi chợ, khi thì đi tụng niệm, hay đi Chùa nào đó, an nhiên thoải mái như là chẳng vướng bận gì.

Thỉnh thoảng mấy bà mấy cô trong xóm cũng tụm năm tụm ba nhỏ to với nhau, nghi ngờ chuyện đi tu của sư cô Hương, bởi lần nào cũng y chang như lần nào, hễ có ai dòm thấy sư cô Hương thì bên cạnh vẫn là sư cô kia, như hình với bóng, dính nhau như sam, rang rỡ hạnh phúc phơi phới. Thực hư thế nào, nguyên nhân xuống tóc tìm về cửa Phật của sư cô Hương, chỉ có trời, có Phật (và chính sư cô) mới biết, hơi đâu ngồi bàn tán tào lao. Riêng tôi, hình ảnh anh Tuấn cõng bé Na ra đầu ngõ mua cho nó gói khoai mì trộn dứa với muối đậu, rồi hai bố con dắt tay nhau đi dạo loanh quanh trong xóm những buổi chiều luôn làm tôi xót xa.

Thời gian trôi qua vùn vụt, cách đây mấy năm, tôi theo cô bạn Phật tử đến chùa Trúc Lâm dự lễ Vu Lan kết hợp với chuyện... thưởng thức mấy món chay khoái khẩu, và cũng để diện kiến thầy Thích Pháp Hoà, vị giảng pháp nổi tiếng với cộng đồng Người Việt khắp nơi mà tôi là “hàng xóm Edmonton” nhưng lại mới biết.

Trong lúc xuống bếp xem các sư cô làm thức ăn, tôi bất ngờ nhận ra sư cô Hương. Hỏi ra mới biết có nhóm sư cô cùng Phật tử từ Việt Nam qua Mỹ và Canada viếng các chùa. Tôi mừng rỡ đến chào người hàng xóm cũ, nhưng sư cô xua tay, nói không quen biết, chắc tôi lộn người. Tôi bèn kéo sư cô ra một góc riêng, chậm rãi nói rõ nhà tôi có ai, nhà sư cô có ai, tôi chơi với em gái sư cô tên gì, lúc đó sư cô mới hết đường chối cãi, mới chịu nhìn tôi, vội vã hỏi thăm vài câu xã giao. Rồi sau đó Chùa quá bận rộn, chúng tôi không nói được gì thêm.

Ngày hôm sau tôi quay lại Chùa tìm thì chú tiểu cho biết, sư cô bị cảm không thể tiếp khách. Thực lòng, tôi chỉ muốn gặp lại sư cô để hỏi han về xóm cũ, về gia đình sư cô, về bé Na giờ đây chắc cũng đã là thiếu nữ trưởng thành, chứ không hề có ý gì khác. Ngoài ra, tôi còn có ý chúc mừng, ngợi khen sư cô đã kiên trì với đường tu suốt ngần ấy năm, nhưng không hiểu sao sư cô lại trốn tránh, không muốn gặp tôi? Chẳng lẽ vì cái quá khứ đã có chồng con, hay vì một lý do nào khác nữa?

Còn cái câu hỏi từ thuở xưa cả xóm thắc mắc (chứ không riêng gì tôi), tại sao sư cô không chờ bé Na lớn hơn một chút rồi hãy xuất gia, mà lại bỏ nó bơ vơ khi nó còn quá bé bỏng ngây thơ? Liệu sư cô có thấy tịnh tâm trong tiếng kinh kệ, chuông mõ hàng ngày khi mà còn văng vẳng tiếng khóc của con thơ nhớ hơi mẹ, thì đã từ lâu không có câu trả lời, và bây giờ cũng chẳng còn quan trọng.

Kim Loan

DÙ NẮNG CÓ MONG MẠNH

Mẹ thoi thóp thờ, mắt nhắm nghiền trên giường bệnh tại một bệnh viện khá nổi tiếng ở Vancouver, trên gương mặt những dấu vết đau khổ chưa phai, hai vạch giữa đôi lông mày hằn sâu tự bao giờ, nơi khoe miệng mẹ những nếp nhăn đã lộ rõ. Mẹ là người hay lo chăm chút sắc đẹp của mình, một vết chân chim nhỏ cũng sợ xấu xí, thế mà bây giờ nằm yên trên giường, mặc cho đầu tóc bù rôi. Cái đuôi tóc hất hững hờ trên chiếc gối trắng tinh của nhà thương, được cột sơ sài bằng cọng thung đi chợ; chiếc áo xộc xệch khuy cái cài cái đứt; quần thì cột bằng sợi dây thòng lọng cho khỏi tuột; đôi dép để dưới giường không cùng màu... Mẹ nằm lệt thòm, thân người bẹp sát trên chiếc giường lạnh lẽo, người teo tắt, đã xuống đến 20 lbs không ngờ được!

Tôi ngồi yên không dám gây nên tiếng động, ngấm nhìn mẹ trong giấc ngủ. Chắc mẹ mệt ghê lắm, đau ghê lắm, đau từ trong lòng, từ trái tim đã bị đâm xuyên thủng lỗ, xé toạc; những dòng nước mắt vẫn vện trên khuôn mặt đã tự nó khô đi, chưa kịp được lau chùi, mẹ đã bị té xỉu vì tension lên quá cao. May mắn sao, di tôi đã có mặt vào lúc ấy và gọi xe cứu thương kịp lúc chứ không thì nhiều chuyện không hay sẽ xảy ra vì mẹ đã sẵn đủ thứ bệnh trong người rồi!

Lúc này, tôi vừa đi học về được tin mẹ, hốt hải chạy vội vào nhà thương, bác sĩ nói:

- Mẹ cô vừa bị tiểu đường, lại bị tension quá cao, đã xuống đến 20 lbs, mà đã ngất xỉu như thế này 3 lần trong một tháng rồi... nếu không lo lắng đến sức khỏe thì thật nghiêm trọng lắm! Tôi cảnh cáo đây!

- Bác sĩ ơi, hãy ráng giúp mẹ con nhé! Mẹ mà có mệnh hệ gì thì con không sống nổi đâu!

- Cô cũng học trong nghề bác sĩ, sắp ra trường thì cũng biết rồi đây, cái gì mình cố gắng quá, không ngủ đủ giấc, không cho thân thể này ăn uống, tắm rửa mà chỉ biết lạm dụng hoặc xả láng quá độ cũng sẽ làm tổn thương đến nó! Coi vậy chứ nuôi cái thân bé bỏng của mình cũng thật không dễ!

Dòng nước mắt nóng hổi bỗng nhiên chảy dài xuống má, tôi thổ thức tức tưởi:

- Có phải tự nhiên mà mẹ con ra nông nổi này đâu! Mẹ đã sống cho bố, cho chúng con, lo toan từng miếng ăn giấc ngủ cho cả gia đình... Thế mà... Con xin lỗi! Con không thể kể câu chuyện xấu hổ này cho ai nghe được cả. Con biết người có lỗi không phải mẹ đâu, thưa bác sĩ! Con không muốn ai biết đến chuyện không hay này! Xin bác sĩ hãy giúp đỡ cho gia đình con, giúp mẹ con vượt qua sự hiểm nguy này, vì nếu mẹ có "sao" thì con không biết sống ra sao nữa... Bác sĩ hãy giúp con! Bác sĩ...

Bác sĩ đưa tay đỡ lấy tôi khi cả người tôi gục xuống, muốn quỳ lạy ngay dưới chân người trong một lúc vô cùng tuyệt vọng, tôi không muốn mất đi mẹ trong lúc này đâu, chúng tôi phải đấu tranh, phải là những người thắng cuộc mới được vì chúng tôi có lẽ phải, không thể để cho người thứ ba chen vào đây! mẹ còn có các con ủng hộ!

Ông khẽ đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế đầu bên cạnh giường mẹ, trấn an:

- Con đừng lo lắng quá, hãy chờ mẹ con dậy, nói chuyện nhẹ nhàng, cho mẹ uống nước, ăn những đồ nhẹ, tránh nói những chuyện quá khích để bà sẽ dần phục hồi, nhớ nghe lời tôi dặn, tránh những chuyện buồn, quá lo lắng để bà được yên tâm dưỡng bệnh, con làm được việc này không?

- Vâng! Con hứa sẽ tránh những chuyện làm mẹ con buồn, con cảm ơn bác sĩ thật nhiều ạ!

- Vậy tốt rồi, con ngồi đây canh mẹ, khi nào bà tỉnh thì gọi cô y tá đo nhiệt độ và lấy mẫu máu nữa nhe, chúc con may mắn!

Ông rời khỏi phòng, tôi vội lấy chiếc bình thủy đựng nước sôi đổ vào bát có sẵn bột gruau (1) với sữa sấy khô, đậy nắp cho kín để nở ra, chờ mẹ dậy sẽ dứt cho mẹ ăn.

Nhìn đôi mắt thâm quầng, nhảm nghiền của mẹ, chắc mẹ mệt lắm nên ngủ từ chiều hôm qua đến giờ mà chưa thấy dậy, thương mẹ quá!

Tôi nhớ lại cảnh căng thẳng và những lời nói cay nghiệt thay lòng đổi dạ kỳ khôi của bố từ vài tháng nay.

Hôm ấy tôi vừa đi học về hơi trễ, ghé qua nhà bố mẹ để đón thằng cu về nhà, vừa mở cửa vô tôi đã nghe tiếng khóc oà vỡ của mẹ, giọng đay nghiến của bố:

- Bà và tụi nhỏ sửa soạn dọn ra khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, tôi sẽ mua một căn nhà nhỏ khác cho mọi người...

- ...Còn căn nhà này?

- Căn nhà này tôi sẽ cho người sửa sang mới lại để đón tiếp... người mới...

Khuôn mặt hốt hoảng ngạc nhiên của mẹ giương lên nhìn bố, nửa tức giận nửa thách thức gằn giọng:

- Căn nhà này của tôi và ông đã mua từ khi mình mới lấy nhau, bây giờ hai đứa lớn đã có công việc riêng của nó, đã ra ngoài, nhưng còn thằng Út Nấm, nó chưa học xong, cũng chả có nghề gì, nếu ông không muốn nhìn đến mẹ con tôi nữa thì hãy ra ngoài mua căn nhà khác với con yêu tinh của ông, chứ mẹ con tôi nhất định không đi đâu hết! Già hai thứ tóc, gần đất xa trời rồi mà còn không nên nét... Con yêu tinh ấy có gì hơn tôi mà ông phải đuổi mẹ con tôi đi để cho nó ở căn nhà này chứ? Nó đáng tuổi thằng Luyện, con đầu của mình, học hành thì chả có bằng cấp gì, ông thử so sánh nó với con ông xem đứa nào hơn?!

- Tôi không cần đứa giàu có bằng cấp gì cả, tôi chỉ muốn sống cuộc đời của tôi vào cuối đời mà thôi, tôi đã cho bà và tụi nhỏ cả cuộc đời và tuổi trẻ rồi, thế là đủ! Bây giờ tôi muốn sống bên cạnh người đã giúp tôi quản lý cái phòng mạch, nhờ cô ấy mà tôi đã có bao nhiêu lợi nhuận từ cả năm nay. Cô ta biết lo cho tôi từ cái ăn cái uống khi tôi vào phòng mạch. Đi bên cô ấy tôi cảm thấy mình trẻ ra nửa số tuổi, tôi yêu đời hơn, tôi ham sống ...

- Thôi đi, ông đừng có lên giọng mà tự làm nhục mình nữa... Ai đã làm cơm cho ông mỗi chiều đi làm về, ủi từng bộ đồ cho ông mặc... mà còn đề cao con nửa người nửa ngòm của ông? Hồi xưa không có nó trong phòng mạch vẫn có tiền vào, sao tôi không nghe ông kể công cho tôi? Chính ông bảo tôi nên ở nhà lo cho các con có cơm nóng ăn khi tụi nó đi học về, lo nhà cửa chợ búa, và không muốn tôi lên trên ấy nữa, nên tôi mới ở nhà thôi, chứ tôi có thua gì ả! Ông đã thay lòng đổi dạ, đội cái con đáng tuổi con cái mình lên đầu, mà còn vênh váo đuổi mẹ con tôi...

- Mẹ con bà chỉ biết xài tiền của tôi thôi, không làm gì để đẻ ra lợi cả. Còn cô ta thì một tay lo hết sổ sách, kế toán, chỉ tiêu cho toàn bộ nhân viên và phòng mạch, vả lại cô ta biết lo sức khỏe cho tôi. Đi bên cạnh cô ta thật nở mặt nở mày, chứ không như bà, một bình hoa đã tàn úa, chỉ đáng dẹp vào xó... một bị thuốc biết đi, chỉ ăn hại... Càng nhìn càng chán!

Mẹ tôi nức nở khóc trong cơn tức giận như trận phong ba đang ập xuống đầu, không ngờ người chồng đầu ấp tay gối của mình từ 30 năm nay một sáng một chiều lại muốn đuổi cả mẹ con tôi ra ngoài để lấy lại căn nhà cho người tình trẻ, mới quen về ở!

Vào những lúc chỉ có hai mẹ con rảnh rỗi, mẹ thường hay kể về cuộc tình của bố và mẹ thuở ấy lãng mạn tình tứ đến thế nào. Mẹ là cô gái thật xinh đẹp, tài năng, đã bao người đàn ông theo tán tỉnh nhưng mẹ vẫn một mực yêu bố cho dù thua bố đến gần hai chục tuổi. Cả hai thật tâm đầu ý hợp, bố là một bác sĩ đã thành danh, còn mẹ mới chỉ là cô gái vừa ra trường. Mẹ yêu bố vì sự chững chạc, chân thật, phục bố vì nhân cách và học ở nơi người yêu mình những xử sự đúng đắn

ở đời. Bố đối với mẹ không chỉ là người anh, người bạn mà còn là người thầy trong cuộc sống. Mẹ mới ra trường chưa biết nhiều về cách sống làm vợ làm mẹ, nhưng vẫn cố gắng học cách nấu nướng để tầm bổ cho bố, lo toan mọi việc trong nhà để đem lại sự bình yên thanh thản nhất cho bố yên tâm lo phòng mạch!

Khi bố mẹ tôi đã có với nhau ba mặt con, mẹ vẫn giúp bố làm thư ký, nhưng sau này khi chúng tôi ở độ tuổi đi học, bố đã nói mẹ phải ở nhà để trông nom con cái nhà cửa, dạy học cho chúng tôi... Từ đó mẹ ít đến nơi làm việc vì nghĩ rằng nơi ấy thuộc về không gian của bố, của những bác sĩ với bệnh nhân, mẹ không muốn nhúng vô đề đừng phải giẫm chân lên sự riêng tư của nhau, tin tưởng bố hết mình.

Mỗi buổi trưa, mẹ đều đem cơm lên phòng mạch cho bố, nhưng không hiểu sao khoảng vài tháng gần đây, mỗi lần mẹ đến thì cứ bị cô thư ký, đáng tuổi anh Luyện, đuôi khéo mẹ về để cô ta lo hồ sơ giấy tờ riêng với bố. Mẹ cá tin, cũng bỏ đồ vào tủ lạnh, rồi vội vã ra về để mọi người làm việc! Mẹ không hề nghi kỵ tình ý giữa bố và cô ta vì thấy cô ta đáng tuổi con gái mình!

Cứ thế thời gian trôi qua gần hai năm, bố đi làm với tâm trạng yêu đời trẻ trung, huyết sáo không ngừng mỗi khi ra khỏi nhà, quần áo thơm tho do một tay mẹ giặt ủi thật tươm tất, mẹ đánh bóng từng đôi giày đen, treo từng cái cravate cùng màu với bộ đồ veste để sẵn cho bố mặc sáng hôm sau... Không ngờ tất cả chỉ là một trò hề!

Bố tôi dần sao lãng mọi sinh hoạt với gia đình, liên tục xa nhà với mọi lý do nào là đi họp với các bác sĩ ở tỉnh khác vài ngày, ở lại phòng mạch để tiếp thêm bệnh nhân đến trễ... Mẹ vẫn không chút nghi kỵ, trái lại cố gắng sửa soạn bữa cơm chiều thật nóng và ngon để cho bố về ăn trễ. Nhưng oái oăm thay, mỗi lần về trễ bố đều nói là đã ăn ở đâu đó rồi, nên chỉ cần tắm và đi ngủ... ở phòng đọc sách để cho yên lặng cho buổi họp hôm sau.

Tôi thấy vẻ mặt mẹ thật buồn, im lặng dọn hết đồ ăn vào tủ lạnh, rồi nhẹ nhàng vào chiếc đàn dương cầm rải những notes nhạc như ai oán với cả tâm hồn và sắc mặt đau thương.

Bố và ả tình nhân ấy mưu mô từng bước một “xâm chiếm” không gian riêng tư của gia đình chúng tôi. Lúc thì ả có mặt vào buổi cơm chiều với cả nhà tôi, lúc thì vào ngày sinh nhật mẹ, ả đem một khay đồ ăn đã đặt sẵn ở nhà hàng để lấy lòng mẹ, nhưng bố tôi là kẻ chi tiền cho tất cả những thứ đồ ăn ấy. Mẹ chỉ nghĩ ả cô đơn vì không có người thân ở đất Vancouver này, nên coi gia đình của chủ như người thân của mình. ả còn hơn thế nữa gọi mẹ tôi bằng mẹ và bố tôi bằng bố ngọt sớt đến nỗi không ai có thể nghi kỵ được khi bố con ả cùng đi ăn, đi họp, đi làm hay đi vào cả... hotel cũng không ai dòm ngó!

Một hôm có giấy mời đi nghe ca nhạc, ăn tối của giới bác sĩ, mẹ sửa soạn thật đẹp, khuôn mặt hiện lên vẻ tràn đầy hạnh phúc. Đã lâu mẹ chưa từng được đi ra ngoài riêng với bố trong một không khí vui chơi tự do như thế này. Mẹ định sau khi đi chơi về, cả hai sẽ có một buổi chiều tối riêng tư lãng mạn tình tứ. Mẹ đã chu toàn tất cả với chai Champagne và hai ly rượu chân cao, mẹ muốn tự mình sửa soạn những món đồ biển để tặng dinh dưỡng cho bố. Bao nhiêu năm lo cho gia đình, các con, mẹ quên cả chính bản thân mình, nay các con đã ra riêng, có sự nghiệp, mẹ như hồi xuân, muốn sống những ngày tháng nhàn hạ hạnh phúc bên bố. Thế nhưng, khi bố mẹ vừa ra đến xe thì điện thoại di động của bố reng lên; sau cuộc gọi ấy, bố phán quyết với mẹ là sẽ đi dự buổi nghe nhạc ấy cùng với cô thư ký luôn! Mẹ còn ngây thơ chưa hiểu tại sao lúc nào cũng có mặt của cô ta trong mọi sinh hoạt riêng tư của bố mẹ, nhưng vì chiều bố, và ráng nhẫn nhịn, mẹ đành im lặng khuất phục!

Lần đầu tiên tôi nói chuyện trực tiếp với ả vào mùa Giáng sinh năm ngoái. Gia đình nhỏ của tôi gồm hai vợ chồng và thằng cu đến nhà bố mẹ; anh lớn đi học xa nên không có mặt, chỉ còn em trai út còn ở nhà. Tôi loay hoay xếp quà đầy dưới cây thông chuẩn bị cho buổi tối mở quà.

Tôi nghe tiếng nói lạnh lạnh lẫn một chút thách thức sau lưng:

- Cô mới gói quà xong đấy à? Bao nhiêu phần tất cả... nhớ phải thêm một phần quà nữa nhé!

Tôi có cảm giác ả này vừa thiếu tế nhị lại vừa muốn có chút quyền hành với những người con của bố, tôi quay lại:

- Chị... đến đây làm gì?

- Bố cô mời tôi đến tham dự Réveillon (2) đấy!

- ...

Tôi chưa kịp trả lời, bố đã xuất hiện ngay trước mặt tôi để bên vực ả:

- Phải chính bố mời cô ta đấy, mà có ai xa lạ đâu, người nhà cả mà, hãy làm quen với cô Thy Phấn đi con!

- Bố! Con tưởng ngày 24 chỉ để dành cho riêng gia đình mình thôi mà! Bố...

- Thì có sao đâu! Thêm một người nữa cũng vui, chứ có gì đâu mà mặt mày xung lên vậy? Không muốn ở đây thì cứ về bên nhà tụi bay đi!

Tôi chung hứng không ngờ bố lại vì ả mà đuổi tôi thẳng thừng như vậy; tôi nghĩ mà tức giùm mẹ đã bao lần nhện cho ả:

- Bố có nghĩ đến cảm giác của mẹ không vậy? Hôm nay là ngày của gia đình, con không muốn có người lạ trong nhà mình, cho dù người đó là người thân nhất của bố... nhưng không phải trong gia đình này!

- Mà muốn quyết định giùm tao hả? Đây là nhà tao chứ không phải nhà mày, Ok! Tụi bay là con tao đó!

- Bố không có quyền... Nếu bố muốn có cô ta trong nhà này thì đừng nhìn mặt con và mẹ nữa!

- Hum! Tao đuổi mãi mà mẹ con mày chưa chịu đi! Tao không muốn cãi nhây với tụi bay...

- Ông... ông không phải là bố tôi nữa! Tôi không có người bố như ông đâu... thật là...

Bốp! Một cái tát tai như trời giáng trên mặt tôi! Mẹ từ trong bếp chạy ra ôm lấy tôi:

- Ông lấy quyền gì mà đánh con tôi? Hãy rút đi với tình nhân của ông đi! Rút ngay đi!

Tôi lấy hết can đảm, hét vào mặt ông ta:

- Ông không có quyền đuổi mẹ con ra khỏi đây... Tôi thật xấu hổ, thật hận con người như ông, ông không đáng làm bố của tôi!

Bốp! Một cái tát thật mạnh nữa giáng xuống đầu tôi như để trả lời cho câu nói hỗn xược chưa từng thoát ra từ miệng đứa con gái cung, chưa bao giờ bị đòn từ khi lọt lòng mẹ! Bố đã vì sự ích kỷ của bản thân mình, vì tình yêu gian dối sai đường kia lại tát tôi một cách oan ức! Đau vì bị đánh thì ít, mà tức và oán thì nhiều, tôi ôm mặt tức tưởi hét lên:

- Bố đã làm cả cái nhà này mất danh dự, bố không còn lòng tự trọng... bố đã đạp đổ tất cả xuống bãi xình rồi! ... Từ nay trở đi... ông không phải là bố tôi nữa!

Ả vẫn giữ nguyên vẻ mặt vênh váo nửa lạnh lùng nửa hài lòng, khi thấy bố đã không chế được cả gia đình để lấy lòng ả. Mẹ hét lên:

- Ông đã đâm chết tâm hồn tôi rồi, thì hãy giết luôn cả thể xác này đi!

Mấy ngày sau lấy cớ đi họp hội nghị ở xa, bố xách vài bộ quần áo đến nhà ả. Mẹ ở nhà đau buồn vật vờ. Tôi cũng không muốn tiếp tục học cho hết khóa để ra trường năm nay nữa, không còn tâm trí để học. Trong óc tôi hình ảnh mẹ với chai thuốc chuột trên tay sẵn sàng tự vẫn bất cứ lúc nào để trả thù đời, kết liễu thân xác tạm bợ không còn chút hạnh phúc ở trần gian. Cùng là phụ nữ tôi

thật hiểu mẹ, cảm thông với cảm giác bị bỏ rơi, phụ rẫy như thế nào! Bạn bè mẹ thăm hỏi không ngớt nhưng mẹ không còn cảm xúc gì để trả lời họ nữa!

Mẹ trở thành cái xác không hồn, vật vờ ở ngoài vườn dưới ánh nắng chang chang, kệ cho tia UV (3) quái ác thiêu cháy, ánh mắt ngờ ngạc, mắt hờn, đôi môi khô quằn không thấy khát và đói, những bộ quần áo đắt tiền, ôm lấy thân hình tròn đầy thuở nào không còn vừa nữa, tất cả rộng rinh như đồ khính!

Mẹ lang thang đi một mình trong những con đường nhỏ ngắm nhìn cây cỏ, cho chóng quên cảnh đời đen bạc; nhìn từ xa dáng mẹ thất thểu, cơn gió phàn phật thổi hai ống quần đập vào nhau tưởng chừng muốn bay lên cột đèn! Còn xót xa hơn nữa khi thấy mỗi đêm mẹ ngồi bên chai rượu nặng độ cồn 40 độ, uống ừng ực từng hớp như nước lã, nước mắt cứ thế tuôn chảy như dòng suối. Khi tôi chạy lại giằng chai rượu thì mẹ la hét đòi lại và say khướt, đứng không vững, té nhào xuống đất thật thảm hại!

Một buổi sáng thức dậy, từ trên phòng tôi nhìn xuống sân cỏ, mẹ vẫn ngồi yên đó từ tối qua, hình như không di chuyển, bất động, những giọt sương mai đọng trên mái tóc mẹ còn ướt đầm. Tôi đau lòng, chạy ào xuống giúp mẹ đứng lên vào nhà nằm nghỉ, nhìn cặp mắt thất thần, thâm quầng của mẹ, tôi như xé lòng, khuyên mẹ hãy quên bố đi, hãy coi như duyên đã tận, nhưng càng khuyên, mẹ càng chảy nước mắt mà chẳng nói gì với tôi! Cả người mẹ nhẹ tênh, cứ như thế mà dần dần nhẹ hơn nữa, chỉ mới một vài đêm không ngủ, mái tóc dày của ngày hôm qua nay đã lốm đốm trắng, trông mẹ thật xác xơ, tôi hét lên để kéo mẹ về thực tại:

- Mẹ! Nếu mẹ không ăn uống gì, con sẽ bỏ học, con không học nữa đâu!

Mọi khi nghe tôi dọa thế, mẹ sẽ sợ hãi lắm, sẽ làm đủ mọi điều tôi muốn để tôi tiếp tục học ra trường, nối nghiệp của bố... Thế nhưng, cái trò này hôm nay không còn tác dụng gì nữa, mẹ vẫn tro như gỗ đá. Đôi mắt vô hồn. Làm tôi sợ hãi, vừa khóc vừa van xin:

- Mẹ ơi! Nếu mẹ có làm sao thì con không sống nổi nữa đâu! Mẹ đừng làm con sợ, mẹ nói gì đi cho con biết mẹ còn khỏe mạnh đi mẹ, mẹ ơi!

Càng lay gọi mẹ, mẹ càng yên lặng như tôi nói với bức tượng. Bỗng nhiên, đôi mắt lạc thần, dòng nước dãi chảy ra khóe miệng, từ từ đôi mắt nhắm nghiền, người mềm nhũn và xỉu trong vòng tay tôi như kiệt sức, hay chắc mẹ đã cố gượng từ tối hôm qua. Tôi hoảng loạn, bấm 911 gọi cứu thương!

Tôi trách bố, tôi thù người đàn ông đó dìm mẹ! Ông ta không còn là bố tôi nữa! Ông ta quá tàn nhẫn, quá bội bạc! Tôi không biết những người đàn ông khác khi phụ bạc, trở mặt với gia đình ra sao, nhưng tôi thấy ông ấy là một ví dụ điển hình mà cả đời này tôi không quên!

Ông ta không xứng đáng làm bác sĩ đâu! Bác sĩ phải cứu người chứ, sao lại mặc kệ cho mẹ tôi đang hấp hối như thế này? Mẹ ơi, mẹ phải ráng gượng dậy vì chúng con mẹ nhé!

Mẹ thì nằm nhà thương, thằng cu nhỏ của tôi thì gọi chồng giữ, cũng may anh đang trong thời gian tìm việc, mấy ngày không về căn nhà nhỏ của tôi để thăm nó, làm tôi nhớ nó quay quắt, tôi bận phải chạy ra chạy vào nhà thương trông chừng mẹ.

Thấy mẹ cựa quậy, tôi vội vàng gọi:

- Mẹ! Mẹ ơi, mẹ thấy sao rồi? Con lấy cháo grua cho mẹ dùng nhé?

- Mẹ không sao! Mẹ chỉ khát nước thôi!

- Mẹ ráng ăn cho khỏe nhe, con đã sửa soạn đây rồi!

Tôi loay hoay múc cháo cho mẹ, mẹ quay ngoắt đầu sang một bên như đứa trẻ nít khi từ chối muốn đồ ăn:

- Mẹ không đói mà! Mẹ không ăn đâu, mình về đi con!

- Muốn về mẹ phải ăn cho khỏe mới có sức đi được chứ! Nghe con, mẹ ăn một chút nhé?

Như một cái máy, mẹ há miệng ăn, nhưng mẹ lại không nuốt mà chỉ ngậm trong mồm, cặp mắt vô thần không động đậy nhìn vào góc nhà. Bất chợt hai hàng nước mắt lại chảy không ngưng, ướt cả chiếc khăn lau miệng cho mẹ, rồi mẹ thì thào với tôi không một chút sức lực:

- Mẹ... xin lỗi các con, mẹ không còn muốn sống nữa đâu, mẹ đã... thua cuộc rồi! Mẹ đã không giữ được ông ấy! Mẹ là người bại trận!

- Không đâu! Mẹ mới chính là người thắng cuộc, tụi con ở bên mẹ, chỉ có ông ta là người sai, sa ngã, tự mình đào hố chôn mình, danh dự và lòng tự trọng của một bác sĩ, của một người cha trong gia đình đã không còn nữa. Ông ta bệnh con yêu tinh đó; không biết tương lai thế nào, con nghĩ nó chỉ muốn bòn rút tiền của ông rồi khi hết tiền là nó đá ông thôi! Nhưng bây giờ mình không nói được vì ông đang trong tình trạng mê muội, khi nào ông tỉnh thì đã trễ rồi... Mẹ đừng lo, chúng con luôn ủng hộ mẹ! Chúng ta sẽ phải đấu tranh, mẹ phải ráng lên, đừng bỏ cuộc nhé mẹ!

Tôi nói bao nhiêu, nhưng những lời nói hình như chỉ vào tai này rồi chạy ra tai kia của mẹ, nước mắt lại tiếp tục đổ xuống, mẹ tự than trách mình đã quá tin cậy chồng, đã không thận trọng trước người ngoài, bất kỳ điều gì mẹ cũng để cho cô thư ký nắm hết nên cô ta mới có lòng gian như vậy!

Mẹ tiếc những món nữ trang quý giá, những đồ đẹp hiệu đã từng mua mắc tiền tặng cô ta trong những dịp Tết nhất hay sinh nhật gọi là tặng thưởng cho công lao làm việc và sự trung thành cho tiền đồ của bố mẹ. Có biết đâu là ả đã mưu mô quyến rũ bố, muốn hất mẹ ra, muốn chiếm cái địa vị làm bà chủ và cả khối tài sản dành dụm cả đời của ông bà! Mẹ đau đớn trách bản thân đã không hiểu được bố, không đủ gần gũi bố để ông có nhân tình bên ngoài cả hai năm nay mà bà cũng không phát hiện ra!

Một đại họa nữa bỗng xập tới vào một buổi sáng, anh Luyện đang đi học bên Úc, anh gọi phone về:

- Hân hả? Sao anh phone hoài cho bố không được vậy?

- Bố... không gọi được đâu!

- Tại sao vậy? Anh không còn một xu nào nữa trong trương mục ngân hàng để đóng tiền học đây, trong ba ngày nữa mà không nộp đủ thì chắc phải xách valise về nước đó!

- Ủa! Không thể nào hết tiền được vì account của anh có liên hệ với account của bố mẹ, khi trong tài khoản anh hết thì máy sẽ tự động chuyển từ tài khoản bố mẹ cho anh mà...

- Vậy mà anh xem cái account của bố mẹ cũng không còn đồng nào luôn!

- Không thể tin được! Để em sẽ lên nhà băng và cho anh hay tin sớm nhé, cúp phone đi chứ không thì tốn tiền bọn đó!

- Ok, em lo đùm anh nhé, cảm ơn em, cho anh hỏi thăm mẹ khỏe không em?

- ... Hum... Cũng Ok! Em bận lắm... Thôi bye anh nhé!

Tôi không muốn kể lể chuyện nhà qua phone dài dòng tốn tiền, rồi anh lại lo ra mà học không được; anh cũng như tôi, năm cuối của bác sĩ, cả hai đều thật bận lo thi cử ra trường, thế mà đủ thứ chuyện xảy ra!

Sau khi nói chuyện với giám đốc nhà băng, chúng tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nghẹn lời, cổ khô khốc, cặp mắt mở to đầy kinh ngạc, không tin vào chính đôi tai mình, cũng không tin được những lời vừa rồi:

- Cô Nguyễn Thy Phân là người đã chuyển hết tiền từ trương mục của con trai ông bà và của ông bà vào account của cô ta!!

Bố tôi run giọng bàng hoàng:

- Ai đã cho phép? Có chữ ký của chúng tôi không?

Mẹ tôi vì đã quá tin người nên mấy lần đi lấy tiền và trả hóa đơn đã dặt ả thư ký “hiền lành” đi theo, không che mã số cá nhân (Nip) (4) thẻ khi bấm máy, nên ả đã khắc cốt ghi tâm và có mưu đồ.

Để lấy lòng nhân viên nhà băng, ả tặng quà bánh, làm quen và tìm cách tiếp cận, làm mọi thủ đoạn để chiếm lòng tin của họ, nói dối là con đỡ đầu của bố mẹ tôi, để xin một cái thẻ khác với cùng mã số Nip của mẹ! Người nhân viên này đã không chút nghi ngờ khi thấy mẹ tôi đã có vài lần dặt cô đến nhà băng rút tiền, trả hóa đơn... nên đã làm cho cô ta một thẻ thứ hai kéo tiền từ máy tự động. Họ cũng không sai khi chỉ làm một cái thẻ khác cho ả mà không cho số Nip, vì chỉ có mẹ mới có thẻ cho số Nip của riêng mẹ cho người thân tín của mẹ mà thôi!

Từ đó lòng tham vô đáy của ả đã làm ả tối mắt, ả tưởng đã chiếm được lòng tin của bố rồi thì làm gì cũng được, ả chắc nịch là căn nhà mẹ tôi đang ở sẽ vào tay ả trong nay mai, và cả cái tài khoản đầy ắp tiền này!

Ả thổi vào tai của bố những lời đường mật, ve vuốt của một con đĩ hạng bét, tất cả mọi thủ đoạn khinh bỉ, hạ cấp, tòi tệ nhất, ả đều dám làm trong phòng mạch với bố để đạt được mục đích!

Ả đã lấy từ trương mục của bố mẹ tôi một khoản tiền không nhỏ cho người tình riêng. ả khôn nhưng không ngoan, đã bỏ vào tài khoản của người tình của ả cùng một nhà băng; rồi biết bao những hóa đơn, chứng từ giả để lấy tiền của bố, bố tôi đã ngu muội, nhắm mắt ký tên vào những tấm checks trong lúc cả hai người đang “vui” trên giường, trong phòng mạch... số tiền lên tới hơn một triệu bạc!

Khi thấy tất cả bằng chứng phơi bày trước mắt, bố quy xuống sàn, xụp đở, không tin vào chính cặp mắt mình. Sự lừa gạt trắng trợn đã đưa ra ánh sáng, những giọt mồ hôi nhỏ giọt trên trán, mắt kiếng tuột khỏi mắt, bố tôi gục đầu vào đôi bàn tay, cả người run lên tức giận, vỡ mộng! Ông không ngờ một người đang có chức vụ cao trong xã hội, có gia đình con cái đàng hoàng, lại hóa rồ, bị một con bé đáng tuổi con, dựa vào lưới tình của nó giăng ra...

Mẹ tôi ngồi yên trong góc nhà không biết đã bao lâu, cặp mắt dính chặt vào một chỗ mông lung, thất vọng, chán nản. Bố tôi xấu hổ biết lỗi, dấu mặt ngoài khu vườn rộng lớn, nói là để trồng cây nhưng tất cả bắt đầu cho thời sám hối. Ông sợ mẹ tôi day nghiêng mỗi khi gặp mặt ông nên đã ở ngoài vườn từ sáng bước xuống giường cho đến 2, 3 giờ sáng hôm sau mới dám nhẹ nhàng vào nhà. Ông cũng không dám lên phòng ngủ ở lầu trên mà chỉ dám rón rén nằm trên sofa nơi phòng đọc sách; mái tóc ông thường được nhuộm đen một thời khi ra ngoài với ả, nay không còn nhuộm nữa, mà giữ y nguyên một màu trắng toát. Mẹ không còn thiết tha gì trong việc làm đồ ăn ngon cho ông, mặc kệ ông muốn ăn gì, làm gì cũng không màng, ông chỉ ăn uống qua loa rồi đi ngủ...

Gặp chúng tôi, ông không dám hỏi han, chỉ cúi đầu làm lũi trốn tránh đến khổ sở, mỗi lần ánh mắt chúng tôi chạm nhau, tôi thấy chỉ là sự tủi nhục hèn hạ và yếu đuối của một con người lớn tuổi lắm lạc! Thật đáng khinh!

Chỉ tội nghiệp cho mẹ, không biết mẹ sẽ sống ra sao bên cạnh người đã từng mắng chửi, đánh đuổi mình vì một ả mưu mô, những ngày tháng còn lại của mẹ sẽ ra sao đây? Mẹ có chịu đựng nổi sống hết kiếp này để giữ thanh danh cho gia đình không?

Không khí chết chóc tràn cả căn nhà, mẹ suy nghĩ đến tương lai số phận sẽ ra sao; bố tủi nhục, cúi đầu ở ngoài vườn cho những tháng ngày ăn năn sám hối, lấy những câu kinh thuần phục bản tính vì hành vi tội lỗi của mình...

Ba tháng sau, tiếng ho của ông mỗi lúc một nhiều và rõ rệt hơn mỗi khi tôi về nhà thăm mẹ, ông vẫn né tránh mẹ con chúng tôi ở sau vườn. Mẹ tôi không muốn ở nhà mỗi khi có mặt ông nên tìm cách đi chơi với bạn bè, chị em bên ngoài.

Ngôi nhà thân thương mà tôi đã sanh ra và lớn lên ở đây gần trên 25 năm, bao nhiêu kỷ niệm, yêu thương của cả gia đình, hôm nay đang tàn lụi! Những bức tường mà mẹ tôi cho người dán giấy hoa lên đó bây giờ đã úa vàng già nua như tuổi đời của chủ nhân, những chậu cây kiểng trồng trong nhà héo tàn không ai thay đất, chiếc đồng hồ lớn giữa nhà như vị chủ nhân gõ chuông đúng giờ ăn, giờ làm việc, nay chậm chạp đổ những hồi chuông sai giờ, lỗi hết điện mà chả ai buồn thay pin hay lên giây cót...

Tôi nhìn xung quanh căn nhà, như căn nhà hoang, chỉ toàn hoa tàn héo, không chút hương vị sống thì làm sao chủ nhà có sức sống đây! Tôi vội vàng vứt hết đồng hồ hoa héo, mở đèn sáng lên, vặn lại chiếc đồng hồ đã chạy ngược ngạo từ mấy tháng nay, phui hết lớp mạng nhện đóng trên chiếc piano mẹ thường hay ngồi đàn thuở nào.

Căn nhà vẫn im re, vắng tanh, không tiếng động, mọi thứ đảo lộn như nhà vô chủ.

Vừa ngồi xuống ghế nghỉ thờ và chờ mẹ về, tôi giật mình vì chuông điện thoại reo vang, tiếng mẹ tôi bên kia đầu dây:

- Con...

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Bố con....

- Bố con làm ...gì nữa hả mẹ?

- ...Ông ấy bị cancer phổi... ở giai đoạn cuối!

- Vậy sao!

Tiếng mẹ nã nê, nhưng bình tĩnh phẳng lặng, không khóc lóc. Tôi nghe tin cũng không chút xúc động mà còn nghĩ “thật đáng đời,” mẹ tiếp:

- Con... Hãy tìm vị bác sĩ giỏi giúp chữa bệnh cho ông ấy nhe con! Đừng hận, đừng ghét bỏ nữa! Hãy vì mẹ có được không? Hãy chữa bệnh cho ông ta!

- Sao ông không gọi...

Tôi định nói sao ông không gọi ả tình nhân của ông đi, nhưng không muốn làm mẹ buồn, tôi dừng lại.

Tôi không biết phải vui hay buồn, không một chút cảm xúc khi nghe tin này, có phải lòng yêu bố trong tim tôi đã chai cứng rồi không? Bố đã làm tôi quá đau khổ đến không gì đau hơn được nữa nên khi nghe tin buồn này tôi thậm nghĩ có phải ông Trời đang phạt bố? Hay bố đang trả nghiệp quả đã tạo ra? Không biết bố có nghĩ những điều đó không? Có hối hận những việc mà bố đã làm cho mẹ đau khổ không? Có bị dày vò không? Ông Trời có mắt lắm, không cần phải chờ đến kiếp sau cho lâu đâu, ông cho trả nghiệp ngay kiếp này, để dạy cho con người ta một bài học vì chờ đến kiếp sau thì chắc không còn cơ hội nữa!

Dù sao tôi cũng không thể quay mặt làm ngơ khi trông thấy một người bệnh, hướng hồ ông lại là bố đẻ của tôi!

Tôi cũng chắc chắn một điều là mẹ tôi đã sống và chịu đựng đến tuổi này rồi, chị em chúng tôi đã có gia đình riêng, bố đang bệnh không biết tương lai, không dễ dàng gì mẹ lại rũ bỏ tất cả ra đi; dù gì mẹ là người tài công chính lèo lái chuyến tàu gia đình, mẹ sẽ tha thứ lỗi lầm cho bố, như một câu danh ngôn của Wes Fesler: ***Con tàu gia đình chẳng bao giờ chìm, trừ phi nó bị thủy thủ đoàn từ bỏ!*** (5)

Sởi Ngọc,

Montréal, Aug 22

CHÚ THÍCH:

- (1) gruau: Bột yến mạch. Tiếng Anh: *groats*.
- (2) Réveillon: Tiếng Pháp xuất phát từ chữ Réveil (thức giấc). Đây là bữa ăn nửa đêm giao thừa của ngày 24 và ngày Lễ Giáng-Sinh 25 tháng 12. Tiếng Anh: *Christmas Eve*.
- (3) UV: Viết tắt từ tiếng Anh Ultraviolet: tia cực tím hay tia tử ngoại. Tiếng Pháp: *Le rayonnement ultraviolet (UV)*.
- (4) Nip: Mã số cá nhân. Tiếng Pháp viết tắt của *Numéro d'identification personnelle*. Tiếng Anh: *Personal Identification Number*.
- (5) “Con tàu gia đình chẳng bao giờ chìm, trừ phi nó bị thủy thủ đoàn từ bỏ!” (*A family ship never sinks until it is abandoned by its crew.*) Câu nói của Wesley Eugene Fesler (Wes Fesler) (1908-1989), Cầu thủ bóng đá, bóng rổ và bóng chày người Mỹ. Tiếng Pháp: *Un navire familial ne coule jamais tant qu'il n'est pas abandonné par son équipage.*

CHỜ MÙA XUÂN TỚI

Chúa nhật, hai đứa nhỏ đi lên chalet với bạn đám tới tới mới về. Trung đi đánh golf từ sớm, Hạnh chưa biết làm gì cho hết buổi sáng thì Liên gọi phôn rủ đi thăm bà cô. Hạnh nghe bạn hay nhắc tới người cô tên Hiền nhưng chưa bao giờ gặp. Nghe đâu bà qua hai đời chồng nhưng không có con. Trước bảy lăm, ông từng là một chính khách tiếng tăm ở miền Nam. Bà là em ruột của ba Liên. Trước ngày mất miền Nam ông bà đã đem vợ chồng Liên qua Canada. Ông mất đã năm năm nay. Bà tiếp tục ở lại căn nhà nho nhỏ mà hai người đã mua từ lúc mới qua định cư nơi xứ tuyết này. Đến một hôm bị té gãy xương chậu phải nằm nhà thương, bà mới quyết định bán nhà rồi xin vào viện dưỡng lão. Liên năn nỉ cô về ở chung nhưng bà không chịu, ngại làm phiền cháu. Hơn nữa Liên bận đi làm, trong khi ở viện dưỡng lão bà được nhân viên săn sóc chu đáo bất cứ lúc nào. Liên vào thăm cô hàng tuần. Khi có dịp đặc biệt như sinh nhật, Giáng Sinh hay Tết ta nàng đón bà về chung vui với gia đình.

Viện dưỡng lão là một tòa nhà năm tầng. Kiến trúc khá đồ sộ và dĩ nhiên dành cho những người có phương tiện tài chánh rộng rãi. Bao xung quanh là một khu vườn khá rộng, có nhiều cây đại thụ. Dưới tàn lá xum xuê xòe rộng có đặt băng đá cho các cụ ngồi hóng mát vào mùa hè. Nhưng bây giờ đã vào mùa thu. Lũ cây phong như rất hài lòng với những chiếc áo mới thay, lấp lánh màu sắc sắc sỡ, đang cùng nhau nhảy múa reo vui trong nắng vàng và gió thu dịu dịu. Hạnh theo Liên lên lầu năm, dọc theo hành lang có trải thảm, đẹp và sang như trong một khách sạn là tới phòng bà cô. Liên gõ nhẹ rồi xô cửa bước vào. Cách bài trí theo kiểu Á đông của căn phòng không làm Hạnh ngạc nhiên bằng người chủ. Nghe Liên nói bà Hiền đã tám mươi, Hạnh yên trí sẽ gặp một bà lão tóc bạc lưng còng, mặt mũi nhăn nheo. Nhưng người đàn bà lớn tuổi, mặc bộ đồ bằng lụa màu xám ngọc trai, ngồi nơi chiếc ghế bành bọc nhung đỏ sậm kia, nếu không biết trước, Hạnh đoán bà chỉ độ sáu mấy bảy mươi. Mái tóc bạc trắng như bông được bới gọn trên đỉnh đầu, bóng lên như vàng hào quang bao quanh một khuôn mặt thật phúc hậu. Đôi mắt bà ánh lên những tia vui khi thấy hai người bước vào. Liên có báo trước sẽ dẫn cô bạn tới thăm, nên bà Hiền không có vẻ gì ngạc nhiên, chỉ nở nụ cười thật tươi, mời Hạnh ngồi xuống ghế trước mặt bà. Sau khi giới thiệu xong, Liên đi sắp mấy thứ nàng mua cho bà cô vào tủ lạnh. Hạnh ngượng ngùng xin phép được gọi bà là cô Ba giống như Liên. Bà cười vui:

- Phải đó. Ở đây không có nhiều bà con ruột thịt. Được cháu kêu như vậy cô rất vui. Giọng cười sáng khoái của bà khiến Hạnh cảm thấy thoải mái. Nàng kín đáo quan sát căn phòng. Ngoài bộ salon nhỏ nhắn bọc nhung màu rượu chát, một bộ bàn ăn cũng nhỏ cho bốn người, trên phủ tấm khăn trải bàn thêu tay các loại hoa mai lan cúc trúc thật sắc sảo. Cái tủ lạnh cũng nhỏ. Tóm lại noi

đây thứ gì cũng nhỏ nhắn xinh xắn! Sát tường, đối diện cửa sổ là một chiếc tủ bằng gỗ quý, đánh vec-ni bóng ngời. Có hình một ông già rất đẹp lão đặt phía sau bát hương. Một pho tượng Phật Bà Quan Âm bằng cẩm thạch trắng tuyệt đẹp, cao độ ba tấc đứng trên cái đế bằng gỗ chạm công phu, đang đưa cặp mắt hiền từ nhìn xuống. Hạnh buột miệng khen:

- Tượng Phật Bà đẹp quá.

Bà Hiền nhìn bức tượng giọng ngậm ngùi:

- Tượng này cô thỉnh cách đây đúng ba mươi năm, nhân dịp tháp tùng một phái đoàn đi công du Đài Loan. Cũng là vật duy nhất cô đem theo khi leo lên máy bay đi tận năm bảy lăm. Từ đó, ở đâu cô cũng đem theo. Cô nghiệm thấy khi nào có chuyện buồn, chỉ cần chiêm ngưỡng thần thái ung dung hiền hòa của Phật Bà, rồi thành tâm cầu nguyện là bao nhiêu muộn phiền gì cũng tiêu tan hết.

Hạnh lịch sự hỏi thăm bà ở đây có thoải mái không thì bà Hiền thờ dài:

- Nói cho ngay chỗ này không có gì để phàn nàn. Có cái cô già quá rồi. Đã đi đứng khó khăn, mắt lại yếu nên hàng ngày chỉ coi ti vi, đọc sách chút đỉnh. Ăn uống cũng qua loa thôi, cái bao tử mệt mỗi cứ kiếm chuyện làm reo. Bạn bè cô đâu còn được mấy người. Thỉnh thoảng cảm phôn thăm hỏi nhau vài câu. Tuổi già xứ này khổ quá phải không cháu? May mà cô còn có gia đình con Liên, nếu không còn cô đơn tới bực nào!

Hạnh cười:

- Thừa cô nếu Liên không nói trước, cháu nghĩ cô Ba chỉ mới bảy mươi là cùng. Tóc tuy bạc nhưng da cô còn trắng rạn. Cặp mắt không mờ chút nào. Còn nụ cười thì tươi hết biết. Thú thật cháu chưa thấy cụ bà nào bằng tuổi, mà còn đẹp như cô Ba đâu.

Nghe Hạnh ba hoa chích chòe một hơi, bà Hiền cười ngất:

- Nghe nói mà cô nở từng khúc ruột. Còn hơn được uống mấy thang thuốc mát!

Liên cũng cười:

- Cô biết hôn, nhỏ này được bạn bè phong cho chức Tổng Trưởng bộ Ngoại Giao đó. Thường thường con trừ bớt năm chục phần trăm những gì nó nói, phải hôn nhỏ?

Hạnh nheo Liên một cái nháy nhôm:

- Cho chừa cái tật nói xấu ta!

Liên vừa xoa chỗ đau vừa nói:

- Thôi thôi chịu thua. Cô tao còn đẹp... lão lắm. Mi biết hôn, cô Ba là một trong những người đẹp nổi tiếng của trường Gia Long áo tím thời xưa. Má tao kể hồi đó có biết là bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã từng quỳ sụp lạy dưới chân cô. Phải hôn cô Ba?

Bà Hiền nhìn đôi bạn, miệng cười tủm tỉm không trả lời. Hạnh chỉ bức sơn mài treo trên tường, giọng cảm xúc:

- Nhìn mái nhà tranh bên cạnh dòng sông. Mấy cây dừa nghiêng nghiêng tỏa bóng mát làm cháu nhớ quê nội quá chừng. Sau nhà ông bà nội cháu hồi xưa có một vườn dừa cả mấy trăm gốc.

Bà Hiền hỏi:

- Quê nội cháu chắc ở Bến Tre?

- Dạ không. Nội cháu ở Cao Lãnh.

Hạnh vừa dứt tiếng bà Hiền bỗng hỏi dồn:

- Cao Lãnh mà khúc nào?

Hỏi ngạc nhiên nhưng Hạnh cũng trả lời:

- Dạ làng Tân An. Cách chợ Cao Lãnh bảy cây số.

Đột nhiên Hạnh có cảm tưởng bà Hiền giống như một con cá thiếu nước, thở hơi dồn dập. Bà nhìn Hạnh chăm chú hơn và có vẻ suy nghĩ điều gì đó. Hạnh vẫn vô tình kể lể:

- Tuy ba má cháu ở Sài Gòn, nhưng hầu như hè nào anh chị em tụi cháu cũng về quê thăm ông bà nội. Có khi ở chơi cả tháng. Cháu còn giữ nhiều kỷ niệm thật vui như được đi câu cá, đi hái sen, uống nước dừa tươi...

Rồi chợt nhớ ra Hạnh reo lên:

- Ít cháu quên là quê của cô Ba cũng ở Cao Lãnh. Liên nói với cháu quê nội ở dưới đó nhưng nó ít khi về chơi.

Bà Hiền như vừa mới ra khỏi một cơn mộng, gật đầu:

- Phải, gia đình cô ở tại chợ Cao Lãnh. Người chị bà con chú bác ruột của cô là dâu ông bà Cả Lương ở Tân An.

Hạnh không dấu được sự kinh ngạc:

- Trời đất, ông Cả Lương chính là ông nội của cháu!

Nghe vậy Liên cười hì hì:

- Té ra tụi mình có bà con... ngang hông. Từ đây mi phải kêu ta bằng chị. Ta lớn hơn mi tới... ba tháng lận!

Hạnh trề môi:

- Xời, nghèo mà ham. Dạ, chị họ cô lấy người nào trong gia đình cháu vậy cô Ba?

- Anh rể cô tên Trí.

- Vậy là bác Tư. Ba cháu thứ năm.

Bà Hiền gật đầu:

- Cô biết ba má cháu. Ba cháu là anh Năm Lực. Bây giờ ba má cháu còn mạnh không? Biết mấy chục năm rồi không gặp...

- Dạ ba cháu mất từ năm sáu mươi tư. Má cháu mới mất năm ngoái. Bệnh tiểu đường làm tim, thận gì cũng hư hết trơn. Rồi bệnh cao máu, cặp mắt cũng mờ luôn!

- Ủ, cô may mắn không bị vương vô căn bệnh này. À...- bà Hiền ngập ngừng – còn anh Sáu Tiến... giờ ra sao?

- Dạ, chú Sáu của cháu cũng khá. Có một lúc chú bị xuất huyết bao tử. Sau đó mổ thành công nên mạnh trở lại. Nhờ có mấy em ở ngoại quốc gửi tiền về nên chú sống rất thoải mái. Đứa con trai lớn của chú cũng ở Montréal này đó cô.

Hạnh hình dung lại ông chú kếm ba nàng đúng một tuổi. Chú đẹp trai lắm. Cao lớn nhưng không thô. Cặp mắt sâu, chiếc mũi cao thẳng tắp. Mái tóc quăn tự nhiên và cái miệng hơi rộng lúc nào cũng cười. Tánh hòa nhã lại rất tếu nên ai cũng thích. Hạnh nói với bà Hiền:

- Trong mấy chú mấy bác, cháu thương chú Sáu nhất. Chỉ tội cả đời chú khổ vì thiêm của cháu. Nhưng bây giờ chú khỏe rồi, thiêm Sáu của cháu đã qua đời cách đây ba năm.

Bà Hiền cố nén tiếng thở dài:

- Không ai có thể ngờ trước được số mạng của mình cháu à. Đường đời, mình muốn nó thẳng nhưng ông Trời đã định nó cong, thì có cựa quậy cách nào nó cũng không thẳng nổi. – Bà bỗng hạ thấp giọng như nói với chính mình, – chỉ có chịu chấp nhận thì trong lòng mới được bình an... phải không cháu?

Bị hỏi thình lình, Hạnh không biết trả lời sao đành dạ dạ cho qua, chớ cô nàng có biết tình đau là cái chi chi? Cuộc đời ái tình và sự nghiệp của nàng tuy không được thẳng cánh cò bay, nhưng cũng chẳng có gì rối rắm. Từ khi quen nhau, thương nhau rồi lấy nhau tới giờ đã hai chục năm lẻ, Trung và nàng sống thật bình thường. Cả hai đi cày năm ngày một tuần để thanh toán đủ thứ nợ. Nhưng cũng không mong ước gì hơn. Trong thời buổi người ta mất việc rần rần, vợ chồng nàng còn việc làm là may mắn lắm rồi. Hạnh vẫn cảm ơn Trời Phật đã cho gia đình nàng ra đi đúng lúc và nơi xứ lạ quê người có được một cuộc sống thoải mái, bình yên.

Đang nghĩ lan man thì Liên nhìn đồng hồ rồi kêu lên:

- Cô ơi, con phải đi đón cháu Đoan ở sân tennis. Cô có cần gì cứ dặn tuần tới con đem vô. Nếu cô muốn đi chùa con nói nhà con tới...

Liên chưa dứt câu bà Hiền đã ngắt ngang:

- Cô không cần gì đâu. Mấy cuốn sách con đem tuần rồi cô coi còn chưa hết. Mùa này lạnh cô cũng ngại ra ngoài. Cần gì cô phen cho con.

Lúc hai người chào từ giã, bà Hiền nhìn Hạnh, cặp mắt đong đầy niềm lưu luyến. Trên đường về, Hạnh biết thêm vài chi tiết về cuộc đời của bà khiến nàng liên tưởng đến người yêu cũ của người chú thứ sáu mà mẹ nàng đã từng nhắc tới nhiều lần. Hạnh tự hứa sẽ hỏi cho ra chuyện này.

...Thiểm Sáu của Hạnh là một người đàn bà rất đẹp. Nhưng tiền bạc vô tay bà giống như gió vào nhà trống. Suốt đời bà chỉ biết xài tiền và xem đồng tiền mà ông chồng cực khổ làm ra như mớ giấy lộn. Bà khiến chú Sáu của Hạnh tán gia bại sản rất nhiều lần. Đôi khi nhìn thấy đám con nheo nhóc chú đã nhỏ những giọt lệ thương đau.

Nhiều lần bực quá mẹ Hạnh không kèm được, cần nhắc:

- Phải chi chú cưới cô Hiền thì đâu có khổ như vậy. Hồi đó ai cũng tưởng sắp đám cưới tới nơi... Hai nhà thân quá, cũng tại chú cố chấp...

Chú Sáu âu sầu nhìn chị dâu:

- Thôi nhắc chi chuyện đã qua. Không hiểu kiếp trước em có làm nghề đâm heo thuốc chó gì không, mà kiếp này phải trả một cách tàn tệ như vậy. Em sợ còn phải trả cái nợ đời này cho tới khi nhắm mắt mới xong chị Năm ơi!

Mẹ Hạnh chắt lưỡi, cau mày:

- Cứ nói tầm xàm. Mà cũng tại chú. Chịu thiếm quá mới ra nông nổi.

Chú Sáu nhăn nhó:

- Chị biết em quá mà. Mỗi lần bị em rầy, bả cứ khóc lóc, thề thốt, hứa hẹn đủ điều là em lại mềm lòng bỏ qua. Hết lần này tới lần khác. Thét rồi em mặc kệ bả muốn làm gì thì làm. Chỉ tội mấy đứa nhỏ xui xẻo có bà mẹ vừa ích kỷ vừa vô trách nhiệm!

Mẹ Hạnh thở dài, ngập ngừng:

- Chú đã vậy, cô Hiền cũng long đong. Khi không đi ung một người mình chẳng thương yêu gì hết. Nghe chị Tư nói sau khi ly dị cậu Ân, cổ ung luôn ông thầy kiện lo việc ly dị cho hai người. Thôi thì cũng mừng cho cổ. Chị Tư nói mỗi lần gặp, cổ đều có hỏi thăm tới chú...

Nghe tới đây chú Sáu chớp chớp mắt, quay mặt nhìn chỗ khác để giấu niềm cảm xúc!

Cuộc đời chú cứ vậy. Lên lên xuống xuống như nước triều dâng. Chú vẫn nai lưng làm việc cực khổ như con trâu và thiếm vẫn phè cánh nhận ra xài tiền. Đàn con cũng nhọc nhằn lớn lên với thời gian. Mấy đứa con gái chụp cơ hội đầu tiên là lật đật lên xe hoa, thoát ly cái gia đình mà bà mẹ chỉ biết có mỗi một chuyện là gào tiền để thỏa mãn cái miệng của mình! Con gái lớn của chú, Mỹ Linh đã khóc với Hạnh: Em chán tới cổ rồi, bất cứ người nào tới hỏi em cũng ung liền. Miễn sao ra khỏi cái gia đình này là em cảm ơn Trời Phật. Chỉ tội cho ba em, kiếm bao nhiêu cũng không đủ cho bả xài!

Chắc ông Trời còn thương xót chú, nên một hôm trời mưa tầm tã, Mỹ Linh đạp xe từ sở về nhà. Tới góc đường Hai Bà Trưng, vừa quẹo trái qua Yên Đỗ thì bị chiếc xe hơi trời tới đụng vô bánh sau ngã lăn cù. Bị té đau điếng, may nhờ cái áo mưa dày nên chỉ bị trầy xước sơ sơ. Nhưng chiếc xe đạp thì không được may mắn như vậy. Cái ghi đông và cái bánh sau đều bị vẹo. Lúc cô lồm cồm đứng lên thì từ trên xe một thanh niên ăn mặc rất lịch sự bảnh bao hấp tấp bước xuống. Anh ta cuống quýt chạy tới đỡ, miệng hỏi dồn dập:

- Cô có sao không. Có thấy đau ở chỗ nào không? Thiệt xin lỗi. Mưa lớn quá nên tôi nhìn không rõ.

Lấy lại bình tĩnh, Mỹ Linh trả lời chắc không sao. Chỉ hai bàn tay bị trầy.

Lúc thấy tình trạng chiếc xe đạp anh ta nói:

- Tôi đề nghị cô lên xe tôi. Chiếc xe đạp sẽ để đằng sau thùng xe. Sau đó đưa cô tới phòng mạch của người quen ở gần đây nhờ anh ấy khám kỹ xem cô còn bị thương chỗ nào không. Cô bằng lòng nhé?

Té ra là một anh Bắc kỳ. Mỹ Linh nhủ thầm. Cô hơi ngần ngại, nhưng bây giờ xe đạp hư, không lẽ đứng dầm mưa hoài. Ngay cả cái anh chàng chưa biết tên này cũng đang bị ướt như chuột lột. Hơn nữa nhìn cái mặt không có vẻ gian lắm nên Mỹ Linh bằng lòng lên xe. Trên đường đi anh chàng tự giới thiệu tên Minh, làm ở bộ Kinh Tế và cũng đang trên đường về nhà thì bắt cần đụng phải Mỹ Linh. Bước vô phòng mạch Bác Sĩ Tài, Linh cởi áo mưa máng lên móc áo. Nhờ có nón nhựa nên tóc cô không bị ướt chút nào. Anh chàng Bắc kỳ khi nhìn thấy dung nhan của Mỹ Linh lộ lộ dưới ánh đèn thì ngẩn tò te. Trời ơi anh chàng không ngờ “nạn nhân” của mình là một cô gái xinh đẹp như vậy. Trong chiếc áo dài tơ sống màu ngà, thân hình Mỹ Linh mảnh mai nhưng cân đối. Tuy không son phấn mà làn da vẫn trắng mịn màng. Cô có cặp mắt sâu, đen long lanh với hàng mi cong của cha. Nhưng chiếc miệng với cặp môi hồng tươi, hơi móm duyên của mẹ. Mái tóc đen huyền óng ả đổ xuống ngang lưng. Cả người cô toát ra một sức quyến rũ, thu hút đến nỗi Minh phải vật vã lắm mới đưa được cặp mắt ngó ra chỗ khác!

Mỹ Linh cũng kín đáo quan sát đối phương. Cô công nhận anh chàng không tệ chút nào. Cao hơn nàng gần một cái đầu. Chắc chơi thể thao nhiều nên có vẻ rắn chắc với làn da rám nắng. Chiếc mũi cao hơi gò ở giữa. Cặp mắt sáng đầy vẻ thông minh và tia nhìn không gian trá. Bộ veston, cà vạt khiến anh chàng thêm chững chạc.

Sau khi khám xong, Minh hỏi đường để đưa Mỹ Linh về nhà. Nàng từ chối, nhưng Minh viện cớ trời đang mưa. Hơn nữa cậu phải biết địa chỉ để sau khi xe đạp sửa xong cậu đem tới nhà trả cho cô. Nghĩ tới căn nhà không mấy khang trang của mình tuốt trong đường Bắc Hải, Mỹ Linh rất ngại. Nhìn bề ngoài của Minh, có mù mới không đoán được cậu ta là một công tử con nhà giàu. Thấy người đẹp có vẻ ngần ngại, Minh càng ra sức thuyết phục. Sau cùng Mỹ Linh nghĩ thầm sau này đường ai nấy đi. Biết còn gặp lại nữa không mà lo... Tới nhà, trước khi bước xuống Mỹ Linh còn dặn xe sửa xong Minh cứ đem tới giao cho bất cứ người nào trong nhà cũng được. Mỹ Vân, con em gái đang ngồi học bài gần cửa sổ, thấy chị về bằng xe hơi thì há hốc miệng ra nhìn. Sau khi nghe hết chuyện, con nhỏ ré lên:

- Rồi chị có bắt thằng chả đèn tiền không?

Mỹ Linh cau mày:

- Tao có bị gì đâu mà bắt người ta đèn?

Con em xí xọn trợn mắt:

- Không có thì mình làm cho có. Ví dụ như chị giả bộ đi cà nhắc, mặt mày nhăn nhó ra vẻ đau đớn...

Mỹ Linh xì một tiếng, ngắt ngang:

- Thôi đi. Bộ ai cũng ham tiền như mày hả?

Nói rồi đi thẳng lên gác thay quần áo. Sáng hôm sau nàng định đi bộ ra đầu đường Lê Văn Duyệt đón xe lam đi làm, nhưng kinh ngạc vô cùng khi thấy xe của Minh đậu lù lù xéo bên kia đường. Thấy Mỹ Linh chàng xuống xe tiến lại gần, tươi cười mời cô lên xe, viện cớ chuộc cái lỗi chiều hôm qua. Thật ra cả đêm cu cậu cứ thao thức vì hình bóng của Mỹ Linh ám ảnh hoài. Trong đời, gần ba mươi tuổi đầu, tuy đã gặp không ít những cô con gái vừa đẹp vừa giàu sang, đài các. Cho tới chiều hôm qua, cuộc gặp gỡ tuy không được bình thường, nhưng Mỹ Linh là người con gái đầu tiên khiến cho Minh có một ấn tượng thật sâu sắc khó quên. Chàng mong mau sáng để kiếm cơ hội gặp lại nàng. Còn gì danh chánh ngôn thuận hơn là chàng có “bôn phận” phải đưa nàng đi làm trong khi chiếc xe đạp chưa sửa xong? Nàng viện cớ từ chối? Chàng kiếm đủ cách thuyết phục...

Cuối cùng cái miệng Bắc kỳ dẻo quẹo vẫn thắng. Rồi sau đó thay vì chiếc xe cũ, một chiếc xe đạp hiệu Peugeot mới cắt chỉ được chở tới nhà. Mỹ Linh từ chối cách nào cũng không xong. Minh nói chiếc xe cũ bị hư rất trầm trọng, sửa cách nào cũng không được như xưa. Tốt nhất nên đi xe mới. Mỹ Linh đòi hoàn tiền lại chàng không nhận. Mỹ Vân thì dài giọng:

- Anh chàng cũng biết điều. Chuộc lỗi kiểu này có thể nói là hào phóng! Nhưng chị phải coi chừng. Tụi bạn em nói con trai Bắc kỳ xảo lắm. Mai mốt có chuyện gì đừng đổ thừa con em này không cảnh cáo trước!

Rồi không hiểu vì lý do nào, xe đạp đã đèn xong mà chiếc xe hơi láng bóng của Minh vẫn tiếp tục tới lui đường Bắc Hải mỗi ngày, trước những cặp mắt tò mò của các bà hàng xóm! Mới đầu Mỹ Linh còn ngại khi biết bố của Minh là một nhà xuất nhập cảng tên tuổi ở Sài Gòn. Minh đã từng đi du học bên Úc. Ngày nay là chàng một công chức khá trong bộ Kinh Tế. Nhưng trước mối chân tình của Minh, cộng thêm sự ước muốn thoát khỏi gia đình quá mãnh liệt, nàng đã bằng lòng lấy Minh. Tuổi tác có chênh lệch chút đỉnh cũng không sao. Năm đó Mỹ Linh vừa tròn mười chín và Minh hăm tám.

Dĩ nhiên chú Sáu của Hạnh rất mừng vì biết con gái có chỗ nương tựa xứng đáng. Sau đó lần lượt những đứa khác cũng lập gia đình. Như bàn tay có ngón dài ngón vắn. Thành Út Hào được thêm cưng chiều quá, theo đám bạn hư hỏng hút xì ke. Có bao nhiêu tiền thêm cũng lòn cho nó. Khi không đủ để thỏa mãn cơn ghiền, nó theo đám này đi bậy, bị vô tù ra khám nhiều lần. Anh chị em khuyên hoài không được nên cũng bỏ mặc. Vậy mà như một phép lạ. Sau bảy năm, trên đường đi cải tạo về, nó ghé nhà người bà con ở Cần Thơ định xin tá túc ít hôm. Nhưng trước sự đón tiếp không lấy gì làm ân cần lắm của người này, Hào ta buồn tình, ăn cơm tối xong bèn thả bộ xuống bến Ninh Kiều chơi cho khuây khỏa. Nó đi dọc theo bờ sông, đi mãi, lòng ngồn ngàng trăm mối, không biết sẽ làm gì để sống. Tới một khúc vắng đèn mờ, nó ngồi xuống nghỉ chân. Hai tay ôm gối, đưa mắt nhìn mặt nước tối đen lấp lánh ánh sao đêm, Hào thấy đời mình cũng không sáng sủa gì hơn, nên chỉ muốn nhảy xuống sông chết cho rồi. Không chừng còn mát tám thân hơn! Đầu óc chứa đầy những tư tưởng tối đen như vậy, nó tủi thân gục đầu xuống gối khóc. Không biết bao nhiêu lâu... Có tiếng xì xào nhỏ gần đó khiến Hào giựt mình ngẩng đầu lên. Cách đó độ mười thước lộ nhỏ nhiều bóng người. Ban đầu nó hết hồn tưởng công an, nhưng khi định thần nhìn kỹ thấy ngoài đàn ông, đàn bà còn có con nít. Hào nghi là đám vượt biên nhưng vẫn thu mình ngồi yên. Nhờ mặc bộ đồ màu sậm nên không bị phát hiện. Tới lúc thấy có chiếc ghe bầu từ ngoài tiến vào cặp bên, nó bỗng có một quyết định chớp nhoáng. Hào đứng lên, từ từ tiến lại gần đám người này. Có tiếng hỏi, tuy nhỏ nhưng không kém phần cứng rắn:

- Ai?

Hào cũng đáp nhỏ:

- Máy người đừng sợ. Tôi chỉ tình cờ có mặt ở đây thôi. Rồi nó đổi giọng van nài, tôi vừa ở trại cải tạo ra xin mấy người thương tình cho tôi theo với. Tôi hứa xuống tàu sẽ hết sức phụ làm việc. Cục mấy tôi cũng chịu.

Có tiếng phản đối:

- Nhưng ở đây ai cũng phải trả mỗi đầu người tám cây.

Nhờ ông bà phù hộ, thằng Hào bỗng dung nhớ tới vợ chồng Hạnh ở Canada, nó nói:

- Tôi có anh chị ở Canada. Tới nơi tôi sẽ viết thư xin tiền họ. Mấy người ráng giúp tôi đi. Nếu không...

Nghe có mùi đe dọa trong cái sự bỏ lửng lơ con cá vàng này nên đám vượt biên hơi rét. Dưới ghe có tiếng thúc dục, nên cuối cùng họ đành cho Hào lên luôn. Chuyến đi không gặp trở ngại gì cả. Tới Mã Lai rồi mà Hào còn tưởng nó đang mơ! Trong thời gian nằm khàn trong trại tị nạn, Hào có cơ hội nằm gác tay lên trán suy gẫm lại cuộc đời đã qua và nhận thấy cái cơ hội ngàn năm một

thờ này không phải ai cũng có được. Vì vậy nó quyết định tẩu chay xì-ke, ma túy để trở thành một người mới! Một thằng Hào hữu ích cho xã hội, hay ít nhất cũng giúp đỡ được gia đình. Đúng lúc nước Úc đang cần nhiều thanh niên trẻ, điều kiện dễ dàng, Hào ghi tên liền. Chỉ hai tháng sau là nó đặt chân lên cái xứ đất rộng người thưa này. Hào làm việc bất kể ngày đêm. Hai năm đầu không biết ngày nghỉ là cái quái gì. Ngày mười hai tiếng, tuần lễ bảy ngày. Gom đủ tiền Hào sang một cái tiệm ăn nho nhỏ. Rồi tiệm nhỏ đẻ ra tiệm lớn. Bây giờ Hào nghiêm nhiên là chủ nhân của một tiệm ăn Á châu lớn nhất nhì ở thành phố đó. Từ lúc mới kiếm được những đồng tiền đầu tiên là Hào đã gửi về cho gia đình. Chú thiếm Sáu mừng lắm. Những lúc túng tiền, thiếm chỉ cần nói với chủ nợ:

- Cứ cho mượn đi, con trai tui bên Úc sẽ gửi về trả không thiếu một đồng.

Mà thiệt, lần nào thằng Hào cũng gửi về trả sòng phẳng, dù với tiền lời cắt cổ hai mươi phân một tháng. Ngu gì hông cho mượn?

Sau này con trai lớn chú thiếm vượt biên qua đảo Galang, liên lạc nhờ vợ chồng Hạnh bảo lãnh qua định cư ở Montréal. Mỹ Linh theo gia đình chồng qua Pháp. Chỉ có Mỹ Vân còn ở lại Sài Gòn với chú thiếm Sáu. Con nhỏ giận vị hôn phu lén vượt biên một mình nên thề độc suốt đời không dính líu tới cái giống đàn ông bạc như vôi này. Nhờ tiền các con tiếp tế, thiếm Sáu vẫn hăng hái tiếp tục cái sự nghiệp... âm thực lừng lẫy của mình! Tiệm nào, chợ nào có tuyệt chiêu gì thiếm thuộc nằm lòng. Có điều lạ là chưa ai nghe thiếm than van là đau bao tử. Một hôm, sau một chiều nghe sò ốc hên, chè đậu đỏ bánh lọt nước dừa, tráng miệng luôn một ly nước mía... Thiếm về tới nhà thì bắt đầu đau bụng. Rồi trên thổ dưới tả. Mỹ Vân cạo gió xong, nấu nước gừng cho uống cũng không bớt bao nhiêu. Đêm đó thiếm đi ngoài cả chục lần. Sáng hôm sau hết quá phải chở vô nhà thương. Thấy tình trạng mất nước nặng, họ đề nghị vô nước biển. Nhưng chắc số thiếm đã tận nên nhà thương chỉ còn loại nước biển do người anh em Liên Xô bào chế. Thiếm bị sốc cứu không kịp. Vì mất đột ngột nên mấy người con ở ngoại quốc không về. Đám tang chỉ có chú Sáu, Mỹ Vân và mấy người bà con ở Sài Gòn. Sau đó đưa về quê chôn. Đám chủ nợ tiếc hùi hụi vì mất mối sộp!

Từ đây chú Sáu của Hạnh sống một mình với Mỹ Vân. Tiền bạc rủng rỉnh mà đầu óc cũng thành thoi hơn xưa. Chú không thích sống ở ngoại quốc, nên mới đây thằng con lớn làm đơn xin cho chú qua du lịch Canada thăm con cháu. Chú nói độ tháng năm năm tới sẽ qua chơi, cuối thu về lại Việt Nam. Không nơi nào bằng quê nhà, chú tuyên bố vậy.

☆

... Chúa Nhật sau, chính Hạnh phôn cho Ái Liên xin đi thăm bà Hiền. Bị bạn tra mãi nhưng Hạnh nhứt định dẫu kín lý do, chỉ nói rảnh quá muốn đi chơi mà thôi. Nàng mang biếu bà một chậu cúc đại đóa màu vàng lộng lẫy. Gặp lại Hạnh, bà Hiền vui ra mặt. Chuyện vãn một hồi, Hạnh lấy hết can đảm, ngập ngừng hỏi:

- Thưa cô Ba, cháu biết là đường đột, nhưng có chuyện này... Chuyện này...

Thấy Hạnh ấp úng mãi, bà Hiền mỉm cười, giọng từ tốn:

- Cháu có chuyện gì thắc mắc cứ hỏi đi đừng ngại.

Được lời như cởi tắc lòng. Mặt Hạnh tươi lên:

- Thưa cô Ba, nếu được cô Ba cho phép cháu xin hỏi thẳng. Có phải hồi xưa cô Ba với chú sáu của cháu... thương nhau?

Đã đoán trước, nhưng câu hỏi của Hạnh cũng khiến bà Hiền hơi choáng váng. Bà nhắm mắt, hít vào rồi thở ra một hơi dài như muốn xua bớt niềm cảm xúc trong lòng. Bà trả lời Hạnh, nhưng cặp mắt như nhìn về cõi mù sương nào trong quá khứ:

- Phải. Anh Tiến là mối tình đầu của cô. Tiếc là... – Bà lại buông tiếng thở dài. – Tiếc là cô với anh có duyên mà không nợ!

Hạnh hỏi tiếp:

- Cháu nghe má kể hồi đó chú Sáu thương cô Ba dữ lắm. Ai cũng tưởng sắp đám cưới tới nơi. Ngay cả lễ vật cũng đã chuẩn bị rồi. Vậy không hiểu tại sao chú Sáu đi lấy vợ và cô Ba cũng đi lấy chồng. Chú Sáu không bao giờ giải thích với bất cứ người nào. Không biết cô Ba có thể... bật mí cái lý do đó không?

Bà Hiền chớp chớp cặp mắt, cười buồn:

- Đó là cái điều mà cô rất cảm phục nơi anh Tiến. Tuy chia tay là lỗi của cô mà anh không bao giờ đi nói xấu nửa lời. Cháu biết không, cô đã trải qua biết bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm đón đau, ray rứt vì hối hận. Sống mà như chết rồi!

Bà chất lưỡi, lắc lắc cái đầu có mái tóc bạc phơ, mặt hần vẻ xúc động. Thấy vậy Hạnh đâm ái ngại, rụt rè nói:

- Cháu xin lỗi đã gọi lại cho cô những kỷ niệm không vui. Nếu thấy bất tiện cô Ba đừng tiếp tục.

Bà Hiền xua tay:

- Không sao. Chuyện qua mấy mươi năm rồi. Cô ôm ấp nó trong lòng cũng đã quá lâu. Nhiều khi ngồi một mình nhớ lại chuyện cũ, cô thấy nao nao trong dạ.

Ái Liên bưng một đĩa cam mới cắt tới đặt xuống bàn, cười cười:

- Trời đất, cô Ba có một đoạn tình "ác liệt" như vậy mà con không hay. Thôi cô dùng vài miếng cam thơm giọng rồi kể hết cho tụi con nghe đi. Biết ngay mà. Một người có sắc đẹp chim sa cá lặn như cô Ba của ta mà không có vài mối tình lâm ly bi đát thì không có lý chút nào, phải không Hạnh?

Hạnh chưa kịp trả lời thì bà Hiền đã ngắt ngang:

- Nói có Trời làm chứng. mới có một mối tình đầu với ông Tiến thôi mà cô đã ngắt ngang, nói gì tới mấy mối. Nếu nhiều như vậy, giờ này chắc cô đang ở dưới mộ sâu!

Liên ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, con tưởng ngoài chú của nhỏ Hạnh, cô còn hai người nữa?

- Phải, tuy cô lập gia đình hai lần nhưng anh Tiến mới là người cô thương. Sở dĩ cô lấy ông Ân là để trả thù anh Tiến. Còn vợ Ba của con đây, vừa nói bà vừa chỉ tay lên bức hình ông chồng quá cố trên bàn thờ, nói xin ông tha lỗi, chớ lúc đó tinh thần cô suy sụp quá, được ông an ủi, săn sóc tận tình cô rất cảm động. Ông lại đẹp trai, học thức cao, khéo ăn nói nên cô xiêu lòng đâu có gì là lạ. Thiệt tình trong sự bất hạnh, cô đã rất may mắn gặp được vợ Ba của cháu.

Ái Liên nhăn nhó:

- Cô Ba à, hồi nào tới giờ, con thấy cô vợ Ba rất hạnh phúc, tâm đầu ý hợp nên không thắc mắc gì hết về cái quá khứ xa lắc xa lơ của cô. Bỗng dưng bữa nay con mới hay cô còn rất nhiều chuyện ly kỳ mà con không được biết. Tuy cháu của cô thông minh lắm lắm, nhưng cũng chưa đạt tới mức... hiểu mình ên những gì người ta chưa kể!

Bà Hiền đổi thế ngồi cho thoải mái rồi vừa cười vừa mắng yêu:

- Con nhỏ này thiệt nhiều chuyện. Thôi được để cô kể từ đầu cho hai đứa nghe. Như cô đã nói hôm trước, thiếu Tư Trí của cháu Hạnh là chị bà con chú bác ruột với cô. Ở nhà chỉ thứ Hai. Bà cô là ông Cai tổng Châu dưới chợ Cao Lãnh. Nhà cô chỉ có một trai một gái nên được nuông chiều hết sức. Ba của con Liên đây hơn cô tới sáu tuổi. Lúc anh đậu bằng brevet rồi về quê trông coi ruộng đất tiếp ông nội, cô mới lên ở nội trú trường áo tím. Thời gian này anh chị Trí ở Thị Nghè. Anh Trí có xưởng gỗ lớn. Chị Hai của cô sướng lắm, ở nhà lo chợ búa cơm nước, săn sóc mấy đứa nhỏ. Thịnh thoảng xè tứ sắc với mấy bà bạn. Chú Sáu của cháu ở đây đi học ngoài trường Chasseloup. Anh hơn cô hai tuổi nên học trên hai lớp. Thứ bảy nào chị Hai cũng cô đón về nhà chơi, cho ăn uống phủ phê để bù lại mấy ngày ăn cực khổ trong trường. Cô với anh Tiến có thể

nói quen nhau từ thời còn ngây thơ trong trắng. Bài vở gì trong tuần không hiểu, cô đem về nhờ ảnh giảng. Ảnh hiền và nhẫn nại lắm. Cô quen thói được cung như trứng mỏng nên cứ ăn hiếp ảnh hoài. Vậy mà chưa bao giờ ảnh lớn tiếng với cô. Mới đầu cô coi ảnh như người anh thôi. Cho tới một hôm, cô còn nhớ là năm đệ tam niên. Chiều Chúa Nhật chị Hai bạn xoè với mấy bà bạn nên nhờ anh Tiến đèo xe đạp chở cô vô trường. Tới trước cổng không ngờ gặp một đám bạn học cũng vừa mới tới. Thấy anh Tiến đưa nào cũng dòm muốn rớt con mắt. Ảnh đẹp trai lắm. Ai cũng tưởng là tây lai. Thấy tụi con gái dòm mình lom lom như vậy, chẳng những ảnh không mắc cỡ mà còn nheo mắt cười duyên. Cũng kỳ, tự nhiên cô thấy hơi sùng sùng trong bụng, hồi ảnh đi cho lẹ. Mấy đứa bạn hỏi ai, cô nói anh tui rồi quày quả vô trường. Tuần sau, cô trở vô trường với chị hai, tụi bạn hỏi sao anh bỏ không đưa, cô trả lời tại ảnh mắc đi chơi với vị hôn thê. Vậy là mấy con nhỏ xíu xọn hết hỏi này nọ... Cô đâu có biết mình đã thương ảnh từ hồi nào rồi.

... Mùa hè năm đó, mặc dầu đã hơn mười sáu mà cô còn khờ lắm. Anh Tiến về quê đã đành mà chị Hai của cô cũng đem mấy đứa nhỏ về thăm nội ngoại. Nhân dịp này cô đạp xe lên Tân An chơi thường. Anh Tiến dẫn cô với mấy đứa nhỏ đi câu cá. Ảnh thiệt rành, giảng nghĩa cho cô biết cá gì thì phải câu với mồi gì. Mồi gì cũng được nhưng mồi trùn thì cô đầu hàng! Khoẻ nhưt là câu ba con cá chột, cá lòng tong, cá mại. Chỉ cần lấy cám trộn nhuyễn với cơm nguội rồi vo từng viên nhỏ móc vô lưỡi câu là giựt mệt thôi. Mấy thứ cá vụn này kho tiêu với tóp mỡ, ăn kèm với dưa leo là ngon hết biết. Một hôm, cơm trưa xong, mấy đứa nhỏ đi ngủ hết, anh Tiến rủ cô ra vườn, nói sẽ cho cô coi cái này hay lắm. Cô tò mò đi theo. Vừa đi anh Tiến vừa nói:

- Sáng nay anh khám phá ra một ổ sáo. Có mấy con sáo con vừa mọc lông cánh dễ thương lắm. Để anh trèo lên bắt một con cho em nuôi. Nếu khéo dạy nó biết nói chuyện cũng vui.

Nói rồi ảnh leo lên cây quít. Nhưng ổ chim hơi xa nên ảnh phải cố nhích ra ngoài. Vừa bắt được con sáo con thì nghe cái rắc. Cành cây dưới chum gãy lìa. Ảnh chới với vì còn có một tay, tay kia mắc cầm con sáo. Cô la lên biểu ảnh liệng con sáo đi nhưng không kịp đã té cái đùi xuống đất. Con sáo văng ra xa kêu inh ỏi. Thấy ảnh không ngời dậy, cô lật đật chạy tới quỳ xuống hỏi ảnh có sao không? Cô thất kinh hồn vía khi thấy ảnh nằm im, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, nên vừa lay vừa khóc sụt sướt, miệng kêu anh Tiến ơi anh Tiến hồi đừng có chết! Đột nhiên cô thấy mình bị hai cánh tay ôm ghì kéo xuống. Bất ngờ quá, cô té ập lên người ảnh, rồi có tiếng thì thào bên tai:

- Đừng sợ. Anh còn sống y nguyên đây nè. Anh không muốn chết bỏ em lại một mình đâu.

Nghe mấy lời này cô giựt mình nín khóc lập tức. Chợt thấy mình đang nằm úp mặt trên ngực anh Tiến, cô mắc cỡ quá định ngời dậy, nhưng vùng vẫy cách nào cũng không thoát khỏi hai cánh tay cứng như sắt của ảnh. Và một chuyện kinh khủng đã xảy ra...

Nói tới đây bà Hiền bỗng ngưng ngang, cặp mắt lộ vẻ mơ màng, nụ cười chúm chím như đang sống lại những phút giây huyền diệu của ngày xưa thân ái! Hạnh và Liên đưa mắt nhìn nhau nhưng không cô nào dám phá tan cái yên lặng thần thánh của bà. Rồi như sực tỉnh trước hai cặp mắt đang lom lom nhìn bà đây về chờ đợi, Bà Hiền thoáng bối rối:

- Chết, cô lắm cảm quá rồi!

- Không sao, cô Ba cứ từ từ kể cho tụi cháu nghe cái chuyện... kinh khủng đã xảy ra hôm đó. Bà Hiền cười:

- Thiệt ra chuyện này ghê gớm vào thời của cô, chớ bây giờ chắc là thường thôi... Cô định vùng ra để đứng dậy, nhưng hai cánh tay kia vẫn ôm siết. Rồi anh Tiến lăn một vòng, cô bị lật nằm xuống dưới và bị hôn tới tấp lên mặt. Mới đầu cô còn né tránh, nhưng sau đó... sau đó...

Hạnh cười tiếp lời:

- Sau đó thì cô quàng hai cánh tay ngà ngọc qua cổ chú Sáu của cháu, kéo đầu ông xuống... hôn trả!

Bà Hiền lắc đầu cười ngượng nghịu:

- Thiệt tình. Rành quá há! À, tới hôm đó cô mới biết là mình đã thương anh Tiến từ lâu. Cô hạnh phúc lắm. Người cứ lâng lâng như ở trên mây. Suốt ngày líu lo ca hát. Hai gia đình rất môn đăng hộ đối nên không có trở ngại gì hết. Chỉ bên gia đình cô rất “tây”. Trai gái đều quý như nhau. Nhưng bà nội cháu Hạnh lại quá cô! Bà đã từng nói xa nói gần, chỉ trích cái tánh mà bà cho là quá sức “đâm” của cô. Chẳng hạn như tụi cô thường dùng tiếng Pháp khi nói chuyện với nhau. Hoặc khi nhà có đám tiệc, cô không thích xuống bếp như các bà các cô trong gia tộc. Cô không biết nêm trầu mời bà, không biết rót nước mời ông. Bởi vì những chuyện lật vạt đó bên nhà cô đều do người giúp việc làm. Cô đâu phải người ở. Cô là con gái rượng của ông Cai Tổng Châu mà! Lúc đó cô còn quá trẻ, được mọi người yêu chiều nên không biết sợ trời sợ đất gì hết. Cô cứ tưởng mọi người có bốn phận phải thỏa mãn tất cả ước muốn của mình.

Tới năm anh Tiến được hai mươi, cô lên mười tám thì hai nhà bàn đến chuyện hôn nhân. Cô tá hỏa khi nghe má anh Tiến muốn cô về làm dâu. Tức là phải ở hẳn làng Tân An. Lúc đó ba má cháu Hạnh bị đố lên Ty Kiểm Lâm trên Nam Vang. Anh chị Ba, anh chị Tư đều có cơ nghiệp ở Sài Gòn. Vậy chỉ còn anh Tiến phải về giúp cha trông nom ruộng đất. Đang bắt mẫn vì chuyện này, chú của Hạnh lại bồi thêm một tin động trời: nữ trang bên đảng trai sắp đưa qua làm sinh lễ rất bằng vàng y. Neo vàng, xuyên vàng, dây chuyền vàng, cả đôi bông tai cũng bằng vàng!!! Trời ơi, cả đời cô chỉ thấy má và bà chị dâu diện cẩm thạch xanh rờn, hay hột xoàn lấp lánh. Vàng y để dành cho mấy bà nhà quê đeo. Không đành được sự bức tức cô òa lên khóc. Anh Tiến quỳnh quáng dỗ dành. Càng dỗ cô càng khóc dữ, nói toạc móng heo là cô không muốn về ở làng Tân An quê mùa, khi ho cò gáy(!). Còn nữ trang cô không chịu vàng y. Phải sắm hột xoàn cô mới nhận. Đỗ hoài không được, anh Tiến đâm bực mình lớn giọng:

- Em sao ngang như cua. Tân An với chợ Cao Lãnh cách nhau có mấy cây số mà nói là khi ho cò gáy. Làm như em bị đày vô miệt Ba Sao, Cần Lố không bằng. Còn nữ trang thì bằng vàng hay hột xoàn có gì khác nhau? Cũng là nữ trang thôi!

Lần đầu tiên bị anh Tiến “xài xể” cô giận điên lên. Mà thói thường no mất ngon, giận mất khôn. Cô la lên:

- Phải, em ngang như cua rồi sao? Em nói cho anh biết, em thà chết chứ không về làm dâu bà má quê mùa hủ lậu của anh đâu! Chưa làm dâu mà bà đã háy đã nguyệt. Mai một bà còn hành hạ em tới bực nào nữa? Anh không thấy mấy bà chị dâu của anh, có bà nào ở được với má anh đâu?

Trong cơn giận cô quên mất là anh Tiến rất thương mẹ. Hồi nhỏ ảnh đau ốm liên miên, bà già phải nuôi nấng rất cực khổ. Lúc thấy ánh mắt ảnh nhìn cô, cô biết là mình đã đi quá xa, đã phạm vào điều cấm kỵ. Thiệt tình nếu mà nuốt lại được những lời đã lỡ nói ra thì hay biết mấy! Anh Tiến chỉ nói “Được, đó là do em tự chọn” rồi quay lưng bước đi. Cô đứng như trời trồng, không mở miệng nổi để kêu ảnh lại. Sau đó cô khóc như mưa. Nhưng vẫn hy vọng anh Tiến giận xong, rồi cũng sẽ trở lại như những lần trước. Ảnh đã không trở lại. Chỉ cho người đem cho cô một bức thơ. Nội dung nói ảnh không thể chấp nhận một người vợ, chưa chi trong đầu đã có tư tưởng khinh khi má ảnh. Đối với anh, dù bà có quê mùa dốt nát tới đâu cũng là đáng sanh thành. Trong đời ảnh chỉ có một người mẹ mà thôi và khuyên cô nên quên ảnh đi. Cô bỏ ăn bỏ ngủ, khóc tới cặp mắt sưng húp. Không gặp mặt được vì ảnh cứ tránh, cô phải viết thơ xin lỗi, hứa mọi chuyện sẽ chịu theo ý ảnh. Cô sẽ cố gắng làm một con dâu tốt. Nhưng thơ đi mà không bao giờ có hồi âm. Cô năn nỉ chị Hai cô khuyên dùm cũng vô hiệu. Tới một lúc tự ái của cô lại bùng bùng nổi lên, cô không thèm nhắc tới tên Tiến nữa. Trong đời cô đâu phải chỉ có một mình ảnh theo đuổi. Bằng chứng là vừa mới nghe cô với anh Tiến chám dứt, ông Ân, người chồng đầu tiên của cô sau này, nhảy vô liền. Ông này là con một vị đại điền chủ bên Sa Đéc. Con em ở nội trú với cô trên Sài Gòn, nên đã từng gặp mặt ông ta nhiều lần. Tuy là con nhà giàu nhưng ông chơi nhiều hơn học. Tiêu xài rất

phung phí. Tướng mạo lại thua anh Tiến xa, nên trước đó cô đâu thèm để ý. Một hôm đẹp trời, bỗng thấy hai anh em bên Sa Đéc lò dò qua thăm cô. Đang buồn gặp lại bạn cũ cô mừng lắm tiếp đãi rất niềm nở. Từ đó về sau họ qua chơi thường và cô cũng có qua nhà bên đó. Trước sau cô chỉ coi ông Ân như một người anh lớn. Ông bà già muốn có cháu nội để nối giòng nên hối thúc mãi, ông bèn ngỏ ý muốn lập gia đình với cô. Cô không nhận lời, cũng không từ chối. Nói để suy nghĩ cho chín chắn. Tối hôm nghe chị Hai cô nói anh Tiến đi coi vợ bên Long Xuyên thì cô quyết định ưng ông Ân, với điều kiện là làm đám cưới càng sớm càng tốt. Và đám cưới của cô cử hành sớm hơn đám cưới anh Tiến hai tháng. Cô làm cho đã nư mà không nghĩ tới cái hậu quả thảm khốc về sau.

Kể tới đây giọng bà Hiền chùng xuống như đầm đày nước mắt: Cô chỉ biết ông Ân có tiếng ăn chơi, nhưng không ngờ là một người cực kỳ thô lỗ trong chuyện gởi chẵn. Ngay đêm đầu tiên ông đã khiến cô ghê tởm. Mỗi khi màn đêm buông xuống là cô phập phồng lo sợ. Ông như một con dã thú, dầy vò thân xác cô đủ cách mà vẫn không bao giờ thỏa mãn. Có khi một đêm cô chỉ ngủ được vài giờ. Cô lại mắc cỡ không dám thổ lộ với ai nên càng ngày càng tiều tụy, ốm o. Nhiều khi ngồi một mình trong phòng, cô khóc mùi vì thương thân, vì hối hận đã ngu dại muốn trả thù người mình yêu, lại báo hại chính đời mình toi tả! Tuy giận anh Tiến nhưng cô vẫn còn giữ tấm hình hai đứa chụp trong vườn bách thảo. Lâu lâu lấy ra ngắm. Nhìn nét mặt đẹp trai, hiền hậu của anh Tiến, nhớ tới những cử chỉ vuốt ve nhẹ nhàng, những nụ hôn đắm thắm của ảnh cô càng tan nát ruột gan. Cô cứ lấy cố trong người không khỏe để về nhà mẹ. Có khi ở cả tháng mới về lại nhà chồng. Đứng ra ba má chồng cô rất tốt. Nếu không có sự đòi hỏi quá đáng của ông Ân thì cô cũng xin an phận một đời. Vậy mà gần một năm sau cô mang thai. Gia đình chồng mừng lắm. Nói nào ngay từ khi có bầu, ông Ân cũng bớt đòi hỏi ... chuyện đó. Cô rất mừng vì được yên thân.

Nhưng xui xẻo, lúc bào thai được hơn bốn tháng, một hôm cô đang ngồi trong phòng đọc cuốn Tố Tâm mới gởi mua trên Sài Gòn, thì ông Ân bước vào. Ông mới đi Vĩnh Long về, biết cô thích ăn bánh Biscuit Lu nên mua cả chục hộp. Cô để cuốn sách xuống bàn, đem bánh cất vô tủ. Không ngờ ông Ân tò mò cầm cuốn sách lên coi. Mới lật mấy trang chợt một tấm ảnh rớt xuống đất. Ông vừa cúi xuống lượm vừa hỏi hình gì đây. Cô không quay lại nhưng thầm kêu Trời. Bởi vì đó là tấm hình chụp cô với anh Tiến trong vườn Bách Thảo. Cô không dám quay lại, ráng kéo dài cái giây phút ngật nghèo này càng lâu càng tốt! Cái im lặng của ông Ân khi nhìn thấy tấm hình như báo trước cơn giông tố sắp tới! Thật vậy, khi cô lấy hết can đảm quay lại thì ông đưa tấm hình tới trước mặt cô, mắt tóe lửa, gằn giọng:

- Em giải thích sao về tấm hình này?

Cô ráng lấy giọng ôn hòa:

- Có gì đâu. Chỉ là tấm hình cũ. Em với ảnh dứt từ lâu. Anh biết mà.

- Phải, tới giờ này anh mới hiểu rõ cái câu dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng!... Nếu không, tại sao về làm vợ anh rồi mà em còn đem hình thằng Tiến theo? Nếu em nói không có gì anh xé tấm hình này cho khuất mắt.

Khi nghe ông Ân kêu anh Tiến bằng thằng này thằng nọ, cô đã nổi sùng. Giờ thấy ông đưa tấm hình lên định xé thì cô không dấn được, xông tới chụp tấm hình miệng nói trả lại em. Thấy vậy ông ta càng tức, quyết xé cho bằng được. Hai bên dăng co, cô sợ bị ông đẩy té ngựa ra sau. Cô đau quá hét lên một tiếng lớn. Lúc đó ông như tỉnh cơn điên, vội vàng đỡ cô dậy, đặt lên giường. Cả nhà nghe tiếng la cũng vội vã chạy vô. Sau đó cô nghe đau râm ran trong bụng. Cho tới tối thì bắt đầu xuất huyết. Lúc xuống tới nhà thương Vĩnh Long, Bác Sĩ khám xong nói cái thai không giữ được. Má chồng cô khóc sụt sùi, ông già chửi ông Ân một trận kinh hồn. Lúc đó cô lại lạnh như băng. Không thèm nhỏ một giọt nước mắt. Có người báo tin nên hôm sau mẹ cô qua tận nhà thương nuôi cô. Rồi bà viện có một lần xảy bằng bảy lần sanh để đón cô về Cao Lãnh săn sóc. Bảy

giờ cô mới kể hết cho mẹ và chị dâu biết sự chịu đựng nhọc nhằn của cô với người chồng, chẳng những ham mê nhục dục mà tính tình còn hung bạo. Cô quyết định xin ly dị mặc cho ông Ân và gia đình chồng năn nỉ hết sức. Ba má cô cũng phản đối, sợ thiên hạ dị nghị. Một lần không thành, thêm một lần ly dị, cô biết mình làm mất mặt mẹ cha. Nhưng nghĩ tới những chuỗi ngày đã qua cô rùng mình sồn ọc. Những giọt nước mắt của cô cuối cùng cũng làm mềm lòng ông bà.

Kể tới đây, Hạnh và Liên mới thấy lại nụ cười của bà Hiền. Bà lại hướng mắt nhìn lên bàn thờ, giọng reo vui:

- Cái cậu Trời không bỏ ai bao giờ thiệt đúng hai cháu à. Người Luật Sư lo vụ ly dị cho cô chính là vợ Ba của mấy cháu đó. Vợ mất vì tai nạn xe hơi đã hai năm rồi mà ông vẫn chưa tục huyền. Vợ hơn cô gần chục tuổi nên rất sành đời. Ông nói bị cái nhan sắc “liêu trai” của cô hấp hồn. Bà cười dòn khi nhắc tới câu này. Không liêu trai sao được, lúc đó cô rầu muốn chết. Cuộc đời nhìn đâu cũng thấy toàn màu đen. Không tự tử là may lắm rồi! Vì vậy gương mặt lúc nào cũng u sầu, thân hình ốm nhom gió thổi muốn bay. Cô chỉ thích mặc màu đen, như để tang cho đứa con bất hạnh không chào đời. Cái buồn bã, cái yếu ớt càng khiến cho vợ Ba của cháu muốn ra tay bảo vệ!

Vụ ly dị đã kết thúc mà ngài Luật Sư vẫn tiếp tục quan tâm tới người khách hàng trẻ đẹp này. Một năm sau cô về làm vợ ông. Có lẽ ảnh hưởng lẫn lộn trước, sau này cô bị hư luôn hai lần nữa rồi ngưng luôn. Rất may là vợ Ba cháu đã có một đứa con trai với đời vợ trước.

Hạnh lên tiếng:

- Cô Ba à, cháu thấy chuyện đời cô không khác trong tiểu thuyết chút nào. Nhưng được cái tiền hung hậu kiết. Còn chú Sáu của cháu thì thảm thương hơn nhiều. Tiền đã hung mà hậu thì kiết...ly luôn!

Bà Hiền cười nhưng đôi mắt vẫn buồn vời vời:

- Tất cả đều do cái tánh bướng bỉnh của cô mà ra. Ở đời cái gì vừa vừa phải phải là tốt nhất. Thấy được chịu rồi cứ lần tới, một lúc nào đó tức nước phải vỡ bờ. Hối hận không còn kịp! Hai cháu nên nhìn gương cô, đừng cố ý được cung rồi muốn trèo lên đầu lên cổ của chồng nghe không.

Hai cô đưa mắt nhìn nhau, le lưỡi ra chiều sợ hãi. Rồi chợt nhớ ra một chuyện, mắt Hạnh sáng lên:

- Ý, có chuyện quan trọng cháu xem quên. Tháng năm tới đây chú Sáu của cháu sẽ qua Montréal chơi vài tháng. Em họ cháu đã làm bảo lãnh.

Nghe tin này, mặt bà Hiền đang buồn rười rượi chợt tươi lên:

- Vậy sao. Để coi... Sau lần chia tay, cô có gặp lại ảnh đâu hai ba lần gì đó rồi bật tin luôn. Không biết bây giờ ảnh ra sao. Gặp lại có còn nhìn ra hay không đây?

Hạnh hóm hỉnh:

- Theo bức hình cuối cùng nhận được cách đây hai tháng, thì chú Sáu của cháu vẫn còn bảnh... ông già dữ lắm. Mái tóc bạc vẫn dợn sóng. Cặp mắt vẫn sáng trưng và cái miệng cười vẫn còn tươi rói. Bảo đảm lúc gặp lại cô sẽ không thất vọng!

Bà Hiền đột nhiên cảm thấy hơi lo lo:

- Cô chỉ sợ... ảnh không nhận ra cô đó chớ. Cô già xạm như vậy...

Hạnh cười thăm. Đàn bà, ở bất cứ tuổi nào cũng lo tấm nhan sắc của mình bị phai tàn. Mà càng có tiếng là người đẹp lại càng lo nhiều mới khổ!

Nàng trấn an:

- Cô Ba đừng lo. Cháu thấy hai người... xứng đôi lắm!

Bà Hiền cười tươi, chớp chớp cặp mắt lộ vẻ xúc động. Lúc hai cô từ già, bà còn dặn Hạnh có tin tức gì mới của chú Sáu nhớ cho bà hay.

Trên đường về, Liên cười nói với Hạnh:

- Thiệt tình. Từ hồi dựng Ba mất tới giờ, bữa nay tao mới thấy bà cô vui như vậy. Thiệt cảm ơn ông chú của mi hết sức.

Hạnh nói:

- Tao sẽ viết thơ báo cho chú tao biết “cố nhân” của ông đang ở nơi này. Trời ơi, tưởng tượng lúc hai người đối diện nhau chắc sẽ cảm động ghê lắm. Liên nè, ta nghĩ trong đời cô Ba, đây là mùa xuân mà cô chờ đợi nhất. Ờ rồi biết đâu sau đó ông chú thân mến của ta sẽ làm đơn xin nhận nơi này làm quê hương thứ hai.

Liên phụ họa:

- Ừ, được vậy còn gì bằng. Tụi mình sẽ đạo diễn cái màn “châu về hợp phở”. Đồng ý? Ô kê liền!

Cả hai cười sung sướng trước cái viễn ảnh ”mùa xuân tới” đầy hứa hẹn này...

Tiểu Thu

BỨC BÌNH PHONG

Anh không có bản lĩnh
Ngả nón theo “mỹ nhân”
Bị chúng xé từng mảnh
Vá bình phong khi cần.

Đang bị chúng lợi dụng
Vẫn tưởng đã lão thành
Chẳng phân biệt sai, đúng
Làm sao mà đấu tranh?

Viết gian vốn quý quái
Nhử mồi rất tinh ranh
Tung tiền, lợi, danh, gái...
Chết chẳng còn một anh!

●
Những khuôn thước hạn hẹp
Trong vũng lầy tối đen
Không phân biệt rõ sắc
Khiến mắt người mờ hoen.

Anh em đi tiền trạm
Quá rõ những bẫy ngầm
Anh theo sau lối ngõ
Thấy mồi đỏ chớ tham!
Ý Nga, 20.8.2023

“THƯƠNG” GHÊ LẮM?

Bạn kể chuyện trong nước
Nghe buồn mà chẳng... riêng:
“Trước khi muốn kiếm tiền
Người nào cũng luôn gọi:

RỬA BẰNG NƯỚC CAM LỒ MỚI SẠCH!

(Đọc tin trong nước: chùa Ba Vàng bị điều tra về chuyện rửa tiền hối lộ, tham nhũng của cán bộ VC.)

*

Đem tiền vào rửa trong chùa
Đảng quên xin nước, bao la: Cam Lồ
Dầu Vô Thần, Phật cũng cho
Nếu đem giúp kẻ bơ vợ không nhà.

*

Dân Oan nhiều lắm đó mà!
Ý Nga, 20.8.2023

HÒA VÀO ĐỎ?

Hòa đồng mà để hòa... tan
Khác chi tự nhuộm sắc vàng ra... cam
Cam sang đỏ, tạo lỗi lầm
Đâm sau lưng bạn, đắm chìm lợi danh.
Ý Nga, 20.8.2023

GIỔ ANH

Hôm nay ngày giỗ của Minh
Nhớ thương hành hạ, tội tình hồn em
Thì thâm, hương, nến: hai năm
Bao nhiêu mưa... gió... trăng rằm... nhớ
Anh!

*

Biển Sầu bơi mãi buồn tênh
Một thân viễn xứ chênh vênh bập bênh
Anh ơi! Trời nước mộng mênh
Đôi chân mỗi mệ, lênh đênh độc hành!

- Anh ơi! Anh khỏe không?
Em thương anh ghê lắm!
Cần vài ngàn, em trông
Sao anh còn chưa gửi?
- Anh chưa trèo cây hái
Chờ tiền kịp mọc ra
Nặng cành như trĩu trái
Hái mới... đủ em à!
*
Dù mưa giông, lốc xoáy
Tôi cũng hái một chồng
Gửi đi mà đứt... ruột
Ruột... ngàn dặm mệnh mông.

Khi cây nhà cành trổng
Điện thoại cũng hết reo
Nhận tiền xong nó... biến
Tôi tạm dừng... leo trèo.
Em tôi cứ ẩn hiện
Theo nhịp độ liền liền
Đó là tình ruột thịt.
(Khoan kể chuyện thân, quen!)
“Em thương anh... ghê... lắm!”
Càng... “Lắm” càng thấy... ghê!
Bốn mươi năm như thế
Tôi hái tiền, chân... ê!
*

Ngày xưa em tôi hỏi
Mỗi đứa chỉ năm trăm,
Bây giờ chúng tiến bộ:
“Xin vài... ngàn, hỏi thăm...”

Cây nhà tôi chẳng... khế
(Mà ai kia ngọt khen)
Tôi tha hồ mà... hái
Cây trở ra lá... tiền!
*

Tôi an ủi anh chị:
- Ai cũng cùng một... tâm
Sân nào như sân nấy:
Tiền chưa... rụng quanh năm.

Ý Nga, 17.8.2023

THỜI TRANG

Dây vàng: nhập viện ngày nao,
Trắng: tên, tuổi, họ, ngày nào đã sinh,

Á Nghi, 19.8.2023

DÌ OI!

(Trông nhớ Dì và thương kính chia buồn
cùng quý Anh Chị và gia đình.)

*

Dì: thờ chồng, thủ tiết
Nuôi con cái sách đèn,
Má: vài năm góa bụa
Buồn, chìm vào lãng quên!

Thân con cũng lẻ bóng
Hôm nay ngày giỗ chồng
Thương Dì, nhớ Má lắm!
Cầu Dì được thông dong!

*

Bao nhiêu là nhang khói
Cháu con thấp tiền đưa
Bên nó vừa hạ huyết
Bên ni trời gió mưa!

Dì Cả sống trăm tuổi
Minh mẫn đến cuối đời,
Thương cho Má: em út
Thôi cười, nói, vui tươi!

*

Con thương Má: chị đã về với đất
Mà không còn phân biệt chuyện thế gian
Má thương yêu người chị Cả vô vàn
Bao tâm sự từng thở than kể lẻ!

Câu kinh kệ con tiền Dì không dễ
Dì đi rồi! Má, nợ đời còn vay:
Anh, chị, con, rể, cháu... chết chẳng hay
Năm “tự tại” có thay niềm tê tái?

Các anh chị ôm nỗi buồn lẽ bái
Cháu nói gì để san sẻ bi ai?
Chẳng còn ai (con Ngoại) còn đời này
Ngoại trừ Má nằm đây: con gái út!

*

Cháu nhờ Ngoại về đón Dì theo Bụt
Mà lệ buồn rơi ngòi bút tha hương
Canada, xứ Quảng: vạn dặm đường
Lòng kính tưởng gửi theo hương, tâm hướng!
Dì ơi!

Còn đây đồ chối thừa trình:
Bệnh nhân dị ứng ngọn ngành thuốc chi.
Sợi dây điện thoại cột, vì
Áo nhà thương rộng, đứng đi tuột hoài.
Những cô y tá rí tai:
Thời trang Hướng Đạo trông hay không kìa!
Ý Nga, 18.8.2023

Ý Nga, 19.8.2023

HỌC... SỐNG
Đêm mất ngủ, ngày kén ăn, bệnh tụ
Ra vô hoài bệnh viện càng thêm đông
Phiền bạn bè đưa đón quá mất công
Đành học... sống bằng tấm lòng trân trọng.
Em ngậm đắng, phai tàn trong biển lặng
Tang: bạn thân, em áp út, dì... chàng
Bao người thương yêu kính theo mây ngàn
Thân góa phụ lệ ràn trời viễn xứ!
Ý Nga, 17.8.2023

LẠI CHUYỆN THẦY TRÒ...

Hồi ở trại ty nạn Thailand, tôi có lúc đã quay cuồng “chạy sô” đi học 4 thứ tiếng.

Thứ nhất, là tiếng Thailand. Vì nghe bà con rí tai bảo nhau, nếu chẳng may bị rớt thanh lọc không được đi định cư nước thứ ba, thì dứt khoát không quay về Việt Nam mà trốn ra ngoài Thái sinh sống, làm ăn rồi lấy chồng Thái để... trả thù dân tộc và để... gỡ lại vốn 3 cây vàng tiền vượt biên. Và trước mắt là phải biết mấy câu tiếng Thái để khi đi phỏng vấn thanh lọc mà chào hỏi mấy anh chị luật sư người Thái.

Thầy dạy tiếng Thái là người Việt ty nạn, nhưng có thời gian dài sinh sống ở vùng biên giới Cambodia-Thailand nên rành luôn hai tiếng đó. Lớp học hơn chục người, vui như Tết, vì có gì thắc mắc cứ hỏi bằng tiếng Việt, thầy tận tình chỉ dẫn. Mỗi buổi học xong, tôi và nhỏ bạn hơn hờ đi thẳng ra khu chợ trong trại để thực tập tiếng Thái với mấy chế bán hàng, dễ nhất là “sawa đi kha” (chào anh/ chị) và “khap khun” (cám ơn) rồi cười đau cả bụng khi nói sai, nói lộn các câu khác, hiểu ra ý tầm lum tà la.

Thứ hai, là tiếng Tàu. Dĩ nhiên, chúng tôi chẳng muốn qua China định cư, nhưng dân Tàu “đông hơn quân Nguyên”, có mặt khắp các ngõ ngách trên trái đất này, nên cứ học chút tiếng Tàu để đây, phòng xa, thừa còn hơn thiếu. Ông thầy này là người Việt gốc Tàu Chợ Lớn nhưng chả hiểu sao không nói rành tiếng Việt, báo hại chúng tôi phải nói chuyện với Thầy bằng tiếng Anh hoặc tiếng Tàu mới lồm bồm cấp “abc”, mỗi cả miệng. Phải nói không ngoa rằng tiếng Tàu là tiếng khó học và phức tạp nhất hành tinh này, nội bảng chữ với các hình phải nhớ là nhức cả đầu nên chỉ mới hơn hai tuần, chúng tôi đành bỏ cuộc.

Thứ ba, là tiếng Pháp. Nước Pháp thì có liên quan gì đâu nà! Có lẽ do ảnh hưởng một thời nghe ca sỹ Thanh Lan và Elvis Phương hát các bài nhạc Pháp lời Việt mà mê mẩn, và đọc sách báo mơ mộng về kinh đô ánh sáng, có tháp Eiffel, có dòng sông Seine, có vườn Luxembourg lãng mạn trữ tình. Nhưng lý do quan trọng nhứt là... thầy giáo dạy tiếng Pháp người Cambodia lai Tàu, cao to, trắng trẻo, đeo cặp kiếng trắng thư sinh, đẹp trai như tài tử Hàn quốc Hyun Bin.

Thầy này, nói đúng hơn, là đồng nghiệp nhân viên Cao Ủy giống như tôi, nhưng tôi làm ở văn phòng dành cho người tỵ nạn Việt Nam, còn hấn thì ở văn phòng cho người Lào Hmong và Cambodia. Những buổi trưa im vắng rảnh rỗi, ít dân tỵ nạn lên hỏi han chuyện giấy tờ, tôi ngồi từ văn phòng của mình nhìn qua cửa sổ về phía bên kia, hấn cũng tươi cười vui vẻ, rồi ra hiệu cho tôi, đại khái là hấn đi qua ngồi nói chuyện cho vui, nhé? Tôi gật đầu, và hai đứa chúng tôi ríu rít chuyện trò, với mục đích ban đầu và duy nhất là “practice English” lẫn nhau, riết rồi ngày nào cũng “tám”, lời cả chuyện gia đình, chuyện quá khứ ra kể lể vì hấn và tôi cùng tuổi.

Hấn bảo hấn đang học trong trường huấn luyện pilot dân sự với ước mộng đưa khách du lịch bay lượn trên bầu trời, nhưng rồi ba má hấn ra lệnh cả gia đình phải vượt biên qua biên giới Thailand vào trại tỵ nạn, hy vọng sẽ được định cư bên Mỹ, đôi đời. Khi ở Cambodia hấn được học trong trường nói tiếng Pháp nên hấn khá sành sỏi và dụ dỗ tôi học thêm ngôn ngữ này. Hấn tình nguyện mời tôi vào lớp học miễn phí, khỏi phải đóng tiền như các học viên khác. Thế là từ đó, các buổi nói chuyện của chúng tôi tại văn phòng Cao ủy thêm rộn ràng vì có phần “practice French” mà chủ yếu là “thầy” khảo bài tôi, và tôi thì luôn luôn “hông thuộc bài” để hấn lại phải kiên nhẫn giảng giải thêm. Bà boss văn phòng Cao Ủy vui tính hiểu chuyện, thỉnh thoảng mang bịch bánh qua bàn cho tôi bồi dưỡng vì “học hành căng thẳng”, nhưng khi còn lại một mình tôi, bà nháy mắt hỏi:

– Hai đứa bay có... yêu nhau không vậy? Xúng đôi vừa lứa lắm đó.

Tôi cũng nháy mắt, đáp lời bà:

– Tôi hông có cảm giác đó, còn hấn thì... ai biết đâu nà!

Tuy vậy, lớp học tiếng Pháp cũng chỉ được vài tháng vì trại có biến cố biểu tình, toàn bộ dân Việt tỵ nạn bị chuyển qua trại Sikiew, còn dân Cambodia và Hmong vẫn ở lại trại cũ. Chúng tôi “thầy đi đường thầy, tôi đi đường tôi”, chẳng còn dịp nào gặp lại nhau.

Thứ tư, là như mọi người khác trong trại, tôi phải học tiếng Anh.

Nghe thiên hạ đồn có “bác” nào đó ra đi tìm đường cứu nước, rồi phiêu bạt sang trời Tây làm phụ bếp trên tàu, nói được 29 thứ tiếng, tôi bán tín bán nghi, vì lúc tôi học cùng một lúc 4 thứ tiếng đã mệt bở hơi tai, tẩu hỏa nhập ma, đêm ngủ nói nhảm liên hồi, mệt mỏi bơ phờ may mà chưa... phát điên.

Dù sao thì sau khi rơi rớt ở các lớp học tiếng Thái, tiếng Tàu, tiếng Pháp, thì tôi vẫn miệt mài ở các lớp tiếng Anh. Suốt bốn năm ở trại, tôi học với vài thầy khác nhau theo từng trình độ, để rồi năm cuối cùng tôi đủ mạnh dạn vào trường ESL làm cô giáo dạy lớp tiếng Anh vỡ lòng cho đồng bào tỵ nạn. Kỷ niệm với các thầy thì nhiều lắm, nhưng có một kỷ niệm tôi nhớ hoài.

Hôm ấy đang đi lang thang trong trại tỵ nạn Panatnikhom, tôi gặp lại người bạn đồng hương Gò Vấp. Hấn hỏi tôi có đi học Anh văn ở đâu chưa. Tôi trả lời, thì cũng có, nhưng trình độ lớp hơi thấp, tôi muốn học lớp cao hơn chút. Nghe vậy, hấn giới thiệu tôi vào một lớp Anh văn ngay khu nhà hấn. Tôi hỏi giá cả, hấn bảo, tỵ nạn mà, có nhiều trả nhiều, thầy giáo rất linh động vì thầy cũng là thân phận tỵ nạn. Rồi tôi theo lời chỉ dẫn của hấn đến lớp học, chào Thầy. Tôi hỏi han mấy người chung lớp, họ cũng nói giống bạn tôi, rằng giá chung chung là như thế, nhưng có tiền thì đóng, không có thì tháng sau, có lúc nào trả lúc đó, hoặc trả theo khả năng, tỵ nạn mà (nghe thấy thương làm sao ba chữ “tỵ nạn mà!”). Vì thế tôi an tâm đến lớp mỗi ngày, chờ đến đầu tháng có thư có tiền bên Mỹ gửi qua, tôi sẽ thanh toán cho Thầy.

Đến ngày có tiền, tôi nhớ mấy lần thấy mấy chị trong lớp cứ xòe mấy tờ tiền đưa thẳng cho Thầy, đôi khi làm Thầy hơi mắc cỡ khi nhận tiền. Vốn bản tính lâu lâu thích làm chuyện “khác người”, nghĩ ra “fancy things” cho đời tỵ nạn bớt nhàm chán, tôi chạy qua nhà kế bên xin cái phong bì vì tôi hết phong bì chưa kịp mua. Nhưng chị hàng xóm không có phong bì trắng, chị lục lọi một hồi chỉ còn loại màu hồng, có hoa lá cảnh viền xung quanh, nhìn cũng đẹp. Thôi thì có còn

hơn không, và lại cũng tới giờ đến lớp, không còn thời giờ chạy ra chợ mua phong bì khác như ý muốn. Tôi bỏ tiền vào chiếc phong bì màu hồng sạch sẽ, lịch sự, thơm tho rồi đến lớp. Tan học, chờ mọi người về hết, tôi nán lại, trao cho Thầy phong bì. Lúc ấy tôi chợt thấy màu hồng cũng hơi... sền súa (sền nhưt là chùm hoa lá cành in bên ngoài nữa chứ), nhưng đã lỡ rồi, nên tôi bỗng dung bẽn lẽn, nói lí nhí:

– Em gửi Thầy cái này!

Thầy hơi bất ngờ, nhìn tôi ngại ngùng, mặt đỏ bừng, không nói nên lời, tay run run đón lấy chiếc phong bì. Tôi cũng không nghĩ tình huống lại như thế, chẳng biết phải giải thích tại sao dùng phong bì, và chẳng biết nói sao về cái phong bì màu hồng rất ư là... cái lương, tôi bèn quay đi. Thầy vội vàng giữ tôi lại, nhìn tôi, đôi mắt thiết tha, rồi áp úng:

– Em viết gì trong đó cho tôi vậy, thơ hả? Nghe nói em biết làm thơ, và tôi cũng rất thích thơ.

Giờ thì đến lượt tôi bất ngờ, mới thấy cái bản tính “fancy” của tôi không phải lúc nào cũng hay ho. Biết thế cứ đưa tiền ra như mọi người khác cho xong, khỏi bày vẽ “phong” với chả “bì”. Nhìn vẻ mặt bối rối, lúng túng của Thầy, tôi thấy có lỗi, dở khóc dở cười, đành lấy hết can đảm trước khi bước đi, nói rất nhanh, một sự thật phũ phàng trần trụi:

– Dạ không, là tiền học phí tháng này đó Thầy!

Kim Loan

Edmonton, 8/2023

CUỐI HẠ

Bài xướng

Lững lơ tơ trắng, cánh diều xinh,
Điểm sắc nền xanh, thắm đậm tình
Hạ mãn tàn phai hàng lựu đỏ,
Thu về, dịu mát buổi bình minh
Mây trời gọi gió vờn hoa nắng,
Nhánh lá đùa sân, chuyển bóng hình...
Yên ắng trưa hè, ve bật tiếng,
Vàng tươi trước ngõ, cúc lay mình!

Thanh Hòa

18/08/2023

TIỀN HẠ

Bài họa

Nét điểm màu chiều bức họa xinh,
Hai con bướm trắng quyện say tình,
Giàn hoa trước cửa uơm hồng sáng,
Vật cô bên rèm trái ngọc minh,
Cuối hạ vườn thơ còn níu bóng,
Đầu thu ngõ mộng đã thành hình,
Vàng mây nhuộm tím chân trời nhạt,
Sợi nắng buồn hiu cũng khép mình!

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 8/18/2023

HOA VẪN NỞ

Bài họa

Ra vườn lặng ngắm dáng hoa xinh,
Rực rỡ bên hiên thật điểm tình,
Bông giấy leo tường khoe sắc thắm,
Tì gòn lũng lảng gọi trời mình,
Ô kia! Góc khuất sen vừa rộ,
Đẹp quá! Trong sân sứ lộ hình,
Nắng hạ như thiêu còn hiện hữu,
Thương ghê! EM vẫn nở vì mình!

Kiều Mộng Hà

Aug19th2023

THIỆU!

Thiếu anh thành thật, ngọt bù
Nên em cứ mãi ngậm ngùi cô đơn
Chẳng còn tha thiết chi hơn
Ngoài nắng thơ đến chồn vờn hoi han.

Á Nghi, 16.8.2023

BUỒN LẮM ANH OI!

Ra khỏi cửa mà người như tượng đá
Những lần cần cấp cứu trên băng ca
Nằm cùng thơ mơ sớm được về... nhà
Nghe thương quá còi đưa đi vội vã!

THƯƠNG THÂM

Anh để ý em không khoe mẽ
Giữa các nàng xanh xệ nặng nữ trang
Em là vàng tòa sáng thật cao sang:
Luôn trao tặng lòng Nhân bằng kiên nhẫn.
Á Nghi, 16.8.2023

Giọt lệ ứa khuyên ta đừng gục ngã
Vịn vào chi tự đứng lên, quên chàng?
Hỏi ánh trăng, trăng thấp thoáng mơ màng
Hồn ngơ ngẩn, mắt vô thần, lực cạn!
Á Nghi, 16.8.2023

Cuộc Đời Là...

Hôm nay Portland, Oregon nóng đến 105 Độ F tương đương hơn 40 độ C, “nóng còn hơn ở Sài gòn nữa”. Ông "boss lớn" của tôi "cảm rằm" trong khi ông "boss nhỏ" của tôi ngồi tình queo cuốn nem nướng ăn cơm chiều nay vì cậu công tử nhà tôi đã quen thời tiết luôn luôn có trên 100 độ F ở Nevada vào mùa hè. Bởi thế hàng năm, cậu công tử thường về Portland, OR vào mùa hè, trước là thăm ba mẹ sau là để trốn nắng Nevada luôn cho tiện việc sổ sách. Không ngờ năm nay nhiệt độ Portland "anh hùng vùng lên" 105 độ F. Ngày thứ hai, 8-14 là 105; ngày thứ ba, 8-15 là 104 độ F; ngày thứ tư, 8-16 là 100 F và sau đó nhiệt độ giảm dần trên dưới 95 độ F.

Thật tình tôi đã sống ở "xứ thâm trầm" của nhạc sĩ Từ Công Phụng này trên 30 năm rồi, khí hậu mát mẻ như ở Đà Lạt nên tôi không thích ở nơi có nhiệt độ cao như Sài gòn ngày xưa nữa. Cậu công tử nhà tôi thì lại chê Portland "mưa buồn tình lẻ", một năm có gần 300 ngày mưa nên đã chọn Nevada là nơi làm việc vì có nắng ấm, có thức ăn ngon. Mấy tháng hè thì cậu về Portland trốn nắng, đi chơi biển với bạn bè, và mang chêm chếp về cho vợ chồng tôi nhậu là vui quá rồi. Ở Mỹ con cái không thích ở chung với cha mẹ, lại thích bay nhảy phương xa để không bị kiểm soát, nhờ vả phiền quá! Cũng đành phải chịu thôi!

Thật cũng vui khi có cậu công tử về Portland thăm ba mẹ, nhà cửa như ấm áp hẳn lên dù ông "boss nhỏ" này cũng ít nói như ông "boss lớn" của tôi.

Gia đình chúng tôi khi sum họp mùa hè, cậu công tử chở chúng tôi đi ăn tối ở các nhà hàng bên ngoài xen kẽ với những bữa cơm gia đình ở nhà để đổi khẩu vị vì từ lâu rồi vợ chồng tôi không dám lái xe đi ăn tối ban đêm nữa. Nhờ thế, chúng tôi biết thêm nhiều nhà hàng khác mới lạ hơn ở Portland mà từ lâu chúng tôi chỉ ăn ở những nhà hàng Việt Nam thân quen nên không biết các nơi này.

Mời xem youtube gia đình Minh Sương Lam ăn steak Nhật ở Tokio Table ở Portland,OR giống như Benihana Restaurant ở Beaverton, OR

Ăn Ngoài - Youtube Tokio Table Dinner 8-13-23 - Made with Clipchamp

<https://youtu.be/U0ZzHy7Hx1Y>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802446627415/>

Cậu còn hướng dẫn người viết biết cách "order Ubereats Online" đem đến tận nhà để thay đổi khẩu vị nấu ăn ở nhà nhàm chán.

Mời xem youtube Sương Lam order Ubereats.com, thức ăn from Thái Fressh Restaurant Portland, OR

Ăn Nhà - OrderUbereats.com - Thai Food 8-12-23

<https://youtu.be/2UXBBFPjn3A>

Người viết cũng học nhiều điều mới lạ từ cậu công tử nhà tôi. Nhiều khi tôi cũng "bị con rầy" vì chậm chạp, phải hỏi đi hỏi lại nhiều lần khi cậu hướng dẫn những thủ thuật mới về Window 11 sắp thay thế cho Window 10 trong tương lai hay bất đồng ý kiến về một việc gì. Những lúc ấy, người viết bèn tung chiêu "im lặng" là xong ngay để "hòa bình sớm vẫn hồi trên quê hương ta".

Càng lớn tuổi người viết đã "ngộ" ra nhiều điều hay giúp người viết sống an nhiên tự tại vì mỗi người là một diễn viên trên sân khấu cuộc đời.

Cuộc đời được ví như là sân khấu. Mỗi người trong một thời điểm nào đó giữ một vai trò đặc biệt, là diễn viên chính trên sân khấu cuộc đời để đem lại sức mạnh, niềm vui, nụ cười đến cho nhiều người.

Hiện tại, người viết chỉ là "người thợ vịn", "người vỗ tay" và là "đào phụ" mà thôi dù trong quá khứ cũng một đôi lần được thủ vai chính trên sân khấu cuộc đời.

Hy vọng giới trẻ với bầu nhiệt huyết và tinh thần phục vụ công ích xã hội sẽ thành công nhiều hơn chúng tôi ngày xưa vì tài năng, sự hiểu biết về khoa học kỹ thuật của những người bạn trẻ này hơn chúng tôi ngày xưa nhiều lắm. Tất cả chỉ cần trái tim tình cảm và tấm lòng phục vụ tha nhân mà thôi, Bạn đồng ý chứ?

Người viết xin mời quý bạn cùng đọc với người viết một câu chuyện hay hay dưới đây do một người bạn của người viết gửi đến.

Cây nến và ngọn hải đăng

Một tối nọ, cụ già lấy trong hộp ra một cây nến nhỏ và bắt đầu leo lên một cây cầu thang xoắn ốc. Cây nến hỏi:

- Chúng ta đi đâu vậy?
- Chúng ta đi lên chỗ cao hơn ngôi nhà ở để chỉ đường cho các tàu biển vào cảng an toàn.
- Nhưng sẽ không có chiếc tàu nào trong cảng có thể thấy được ánh sáng của tôi – cây nến nói - bởi vì tôi quá nhỏ!

Cụ già đáp:

- Nếu ánh sáng của ngươi nhỏ, ngươi chỉ có việc giữ ánh sáng, còn mọi việc khác để ta lo.

Khi họ lên trên đỉnh cao, họ đến bên một cây đèn lớn. Cụ già lấy cây nến ra thắp sáng chiếc đèn. Chẳng mấy chốc, những tấm gương phản xạ lớn ở phía sau chiếc đèn chiếu những chùm sáng dọi xa hàng dặm ngoài biển khơi.

Bạn thân mến, đôi khi chúng ta nghĩ mình quá bé nhỏ và không thể làm điều gì giúp cho gia đình và xã hội tốt đẹp hơn. Tuy nhiên, Thế giới của chúng ta sẽ thay đổi nếu mỗi người có những hành động bé nhỏ

(Nguồn: email bạn gửi- cảm ơn anh TH)

Có những lời khuyên mà theo thiên ý của người viết cũng rất hữu ích, bạn đọc xem có đúng không nhé.

Sống Trong Thế Giới Biết On

- * Xin biết ơn những người khiển trách ta, vì các người giúp ta tăng trưởng định tuệ.
- * Xin biết ơn những người làm ta vấp ngã, vì các người khiến năng lực của ta mạnh mẽ hơn.
- * Xin biết ơn những người bỏ rơi ta, vì các người đã dạy cho ta biết tự lập.
- * Xin biết ơn những người phản bội và đâm sau lưng ta, vì các người đã tiêu trừ nghiệp chướng cho ta.
- * Xin biết ơn những người lường gạt ta, vì các người tăng tiến kiến thức cho ta.
- * Xin biết ơn những người làm hại ta, vì các người đã tôi luyện tâm trí của ta.
- * Xin biết ơn tất cả những người khiến ta được Kiên Định Thành Tựu.

Câu chuyện con lừa.

Một ngày nọ, con lừa của một ông chủ trang trại sẩy chân rơi xuống một cái giếng. Lừa kêu la tội nghiệp hàng giờ liền. Người chủ trang trại cố nghĩ xem nên làm gì. Cuối cùng ông quyết định: con lừa đã già, dù sao thì cái giếng cũng cần được lấp lại và không ích lợi gì trong việc cứu con lừa lên cả. Ông nhờ vài người hàng xóm sang giúp mình. Họ xúc đất và đổ vào giếng. Ngay từ đầu, lừa đã hiểu chuyện gì đang xảy ra và nó kêu la thảm thiết. Nhưng sau đó lừa trở nên im lặng. Sau một vài xéng đất, ông chủ trang trại nhìn xuống giếng và vô cùng sửng sốt. Mỗi khi bị một xéng đất đổ lên lưng, lừa lắc mình cho đất rơi xuống và bước chân lên trên. Cứ như vậy, đất đổ xuống, lừa lại bước lên cao hơn. Chỉ một lúc sau mọi người nhìn thấy chú lừa xuất hiện trên miệng giếng và lóc cóc chạy ra ngoài.

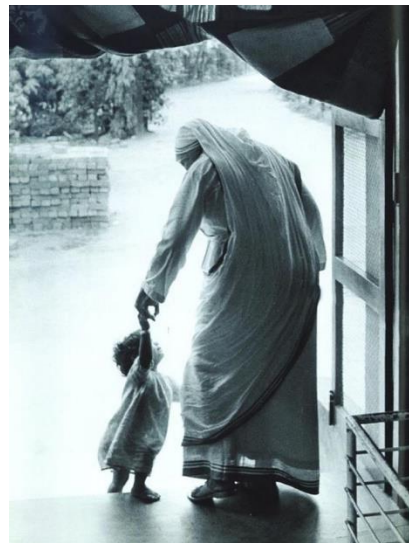
Cuộc sống sẽ đổ rất nhiều thứ khó chịu lên người bạn. Hãy xem mỗi vấn đề bạn gặp phải là một hòn đá để bạn bước lên cao hơn. Chúng ta có thể thoát khỏi cái giếng sâu nhất chỉ đơn giản bằng cách dùng bao giờ đầu hàng.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Xin mượn lời của mẹ Têrêsa về Cuộc đời dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay bạn nhé!

Cuộc đời là...

- Một cơ may, hãy nắm lấy.
- Một nét đẹp, hãy chiêm ngắm.
- Một hạnh phúc, hãy tận hưởng.
- Một giấc mơ, hãy biến thành sự thực.
- Một thách đố, hãy đối mặt.
- Một bồn phận, hãy chu toàn.
- Một cuộc chơi, hãy tham gia hết mình.
- Một kho tàng, hãy bảo toàn.
- Một quý vật, hãy nâng niu.
- Một tình yêu, hãy mê say.
- Một nhiệm màu, hãy niệm suy.
- Một lời hứa, hãy chu toàn.
- Một buồn thảm, hãy vượt qua.
- Một khúc ca, hãy hát lên.
- Một cuộc chiến, hãy xông pha.
- Một thảm kịch, hãy chấp nhận.
- Một mạo hiểm, hãy can đảm.
- Một cuộc sống, hãy bảo vệ.”

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 675-ORTB 1104-81623)

ĐẮM SAY?

Yêu làm chi đến độ rồi say đắm?
Đắm rồi chìm, tìm ai vớt lên đây?
Say sẽ cay, tổn rượu thế gian này
Hãy vùng dậy! Kéo không, chìm tận... đáy!
Á Nghi, 15.8.2023

NGHE HỌ HỎI NHAU: AI HƠN?

- Nay khoe áo mới, mai đắm
Căn nhà quá chật còn thêm khuôn về?
*
- Còn thua sân trước khoe... xe
Sân sau mấy chiếc chán chê cũ đời
Á Nghi, 15.8.2023

QUÀ

Thích màu tím tím thôi nha
Đừng nên tím Huế, Má Ba quở: Buồn!
Thích chi cũng phải vuông tròn
Đừng vắn vện, đỏ, héo hon, ngoằn ngoèo.
Á Nghi, 15.8.2023

KIỀU MỘNG HÀ

Tôi Nhìn Tôi

Nửa thánh thiện
Nửa tâm tà
Ngày tri chánh niệm
Đêm là chúng sinh.

Hỷ-nộ-ái-ố... thất tình
Chẳng dư
Chẳng thiếu
Tạo hình... cái Tôi.

Bản lai diện mục*
Đâu rồi???
Vẫn còn chấp ngã
Ôi thôi... luân hồi.

(*Khuôn mặt
có trước khi Cha Mẹ sinh)

VỚI NÀNG, ANH CHẴNG CÓ TIM

Còn đang “*Tiền ẩn yêu thương*”
Bên ngoài bộc lộ tâm thường chí trai
Làm sao với tới được ai
Người phụ nữ ấy là tay phi thường!
Tâm nàng ưu ái quê hương
Đồng bào trên hết! Bất lương chớ tìm!

Ông khen giặc đỏ, ngoại xâm
Làm ăn, hợp tác; Bắc, Nam đi... về...

Dễ chi trò chuyện, cận kề
Làm người! Ông bướm trở nghề vo ve
Nhà bao nhiêu cái đem khoe
Hỏi thăm tổ quốc? “*Chẳng nghe, thấy, nhìn!*”
Ý Nga, 14.8.2023

**ĐÚNG LÀ ĐÀN ANH, KHÔNG HAM
HÀNG MÃ!**

ĐÓNG TUỒNG ĐỒ

Năm nào cũng về ăn chơi
Trở ra: diễn hề “chống Cộng”
Kêu gọi “tù thiện” khắp nơi
Càng kêu càng... ế chông gọng!
Ý Nga, 14.8.2023

TRÁNH ĐƯỜNG!

Bên tình tôi hiểu bạn ơi!
Nhưng về bên lý ôi thôi sai nhiều,
Dẫu tình quen biết chất chiu
Cũng không thể để đồ xiêu lập trường.

Hai ta cùng học một trường
Bạn theo hướng khác? Tránh đường tôi đi!
Kẻ không cùng xuống âm ty
Đép râu đảng bắt mang đi thăm... Hồ.
Ý Nga, 14.8.2023

Thâm trầm, nội lực vô biên
Sử nhà học hỏi, thường xuyên góp phần
Vinh danh, bảo vệ cờ Vàng
Lòng thành, chí vững, chẳng màng gian nan
Mặc phùng chao đảo khoe khoang
Chẳng hề sa ngã, bán thân, lụy, hàng.

*

Bao nhiêu hàng mã xuềnh xoàng
Đốt người như giấy, Việt gian bày trò
Sơn cam, hồng, đồ: hóa... tro
Vậy mà lắm kẻ cứ cho đầu vào!

Khen anh khí tiết thanh cao
Luôn luôn sáng suốt không lao vào thù
“Mỹ nhân kế?” Họ hỏi hù
Anh cười cười, thổi phù phù ra sân!
Ý Nga, 13.8.2023

QUÊN RỜI TỘI ÁC VI XI?

Thiếu tỉnh thức, luôn ngập ngừng, chao đảo
Mơ hão huyền: “Cơm áo được bánh bao!”
Bao: chặt đầu nhấn nước (của đảng nao)
Bao “trí tuệ đỉnh cao” mơ toàn... máu.

Ý Nga, 13.8.2023

*Bao - viết theo 3 nghĩa: cái túi, nhiều và trau chuốt (bánh bao)

TUI HỒNG HIẾU

Thương anh ở tính khác người
Giả nai, ai hỏi vẫn lời: -Rất ngu!

Cu li, trình độ mèo mù

Học hoài chưa hiểu: Cộng thù... khôn chi?

Ý Nga, 13.8.2023

LẠI CHUYỆN... ĐỘNG TRỜI

Buổi sáng thứ Tư, ngày 2 tháng 8, như thường lệ, vợ chồng tôi ăn sáng dưới phòng khách trước khi đi làm. Tôi ngồi vào bàn computer vừa uống cafe vừa check mails và lướt Facebook, rồi bỗng la lên:

- Anh ơi, anh ơi, chuyện động trời!

Chồng tôi đang xem golf channel trên tivi, đáp hờ hững:

- Lại chuyện... động trời? Em đừng kể cho anh nghe thêm những phát ngôn “Việt Nam tự hào”, “Việt Nam ngạo nghễ”, “Việt Nam ngẩng cao đầu”, “Việt Nam thua trong thế... thắng” của đám dư luận viên về đội bóng nữ Việt Nam tại Women World Cup sau khi thua trắng 12 trái, đang xách va-li về nước nhe. Anh ngán lắm rồi.

- Xời ơi, chuyện “tự sướng” của chúng nó em đã quăng vào dĩ vãng anh ạ. Đây là chuyện động trời thật sự. Anh hãy nghe đây: chàng Thủ tướng Justin Trudeau đẹp trai của em, í lộn, của Canada vừa mới tuyên bố ly thân với vợ sau 18 năm chung sống kìa!

Ông xã tôi ngưng xem tivi:

- Thật à? Hôm qua tin tức có nói gì đâu? Mà mấy cái tin trên Facebook nhiều khi là tin vịt.

Nói xong, ông xã chuyển kênh CBC, tôi cũng mau chóng search bác Gú Gò, tìm ra CBC News. Ngay lập tức đập vào mắt tôi dòng tin nóng hổi: “Justin Trudeau and Sophie Grégoire Trudeau announce separation”. Vậy là thật rồi, không còn gì để nghi ngờ nữa, tôi đọc tin mà lòng xốn xang với những câu hỏi không có lời giải đáp. Ông xã tôi chép miệng:

- Cuộc đời luôn có những bất ngờ, mà em cũng bớt dùng từ đao to búa lớn nha, gì mà “động trời”? Nhớ hồi năm 2021, anh đang bận túi bụi phát thuốc cho khách hàng, em phone tới tiệm, hồn hên và thống thiết hỏi một câu: "Anh biết tin động trời gì chưa?" làm anh rụng rời run rẩy cả hai tay; may mà anh không đưa lộn thuốc cho khách hàng. Thì ra em báo tin vợ chồng nhà Bill Gates li dị.

Tôi bật cười:

- Chớ còn gì nữa? Tỷ phú đẹp trai giàu có nhất nhì thế giới bỏ vợ (hay vợ bỏ) không phải là... động trời hay sao? Còn bữa nay, hãy nhìn xem, gia đình Thủ tướng Canada, được nhiều người dân say mê, ví như vợ chồng cô Tổng Thống Kennedy - Jacqueline của Mỹ. Này nhé, chàng

Justin con nhà quyền quý, chức cao trọng, đẹp trai như công tử. Nàng Sophie đẹp mặn mà duyên dáng. Ba đứa con xinh xắn không có chỗ nào chê. Bây giờ bỗng dung ly thân sau 18 năm hôn nhân mặn nồng, là sao? Vậy là bao năm qua chỉ là hạnh phúc bên ngoài, che đậy bão tố bên trong thôi ư?

- Thì em vẫn từng nói, gia đình nào trên trái đất này cũng rất hạnh phúc cho đến khi ly thân đó sao? Lúc nhà Bill Gates ly dị em đã buồn, đã tiếc giùm họ. Em nói rằng nếu em là bà Melinda Gates thì dù chàng có gia trưởng khó tính khó nết, bất đồng ý kiến em cũng chịu đựng và không bao giờ ly dị người chồng nổi tiếng. Em bám chồng tới cùng, bởi vì Bill Gates sẽ là tầm ngắm, là ước mơ của nhiều cô hoa hậu, nhiều phụ nữ muốn lao vào làm vợ chàng.

- Nhưng hiện nay Bill Gates đã có bạn gái mới rồi, các bà các cô hết hy vọng. Còn chuyện chàng Thủ tướng Canada sắp trở lại độc thân em cũng hồng hông muốn chút nào hết á, dù sao cũng là hình ảnh đất nước Canada, làm vậy coi sao đặng?

- Chuyện bên trong của những gia đình nổi tiếng, mãi mãi chúng ta không thể biết được. Ví dụ như vợ chồng Bill Gates chia tay sau 27 năm, vợ chồng cựu phó Tổng Thống Mỹ Al Gore đã đám sau 40 năm, chúng ta chỉ biết đến thế, ngay cả các báo lá cải cũng chỉ đoán mò, vì mọi thông tin riêng tư của họ đã được luật sự giữ kín như bưng theo yêu cầu của thân chủ tầm cỡ và giàu có.

Cả ngày hôm ấy tôi cứ bần lòng, vương vấn. Vì đâu nên nỗi, để những hình ảnh đẹp First Family của Canada vỡ tan tành?

Còn nhớ hai lần bầu cử mới đây của Canada năm 2019 và 2021, nàng Sophie xinh đẹp sát cánh bên chồng trong các buổi campaign khắp nơi. Hai vợ chồng luôn âu yếm trao nhau những lời nói ngọt ngào. Đến ngày “đăng quang” chiến thắng, nàng mặc đầm màu vàng rực rỡ, bước lên khán đài, các con theo sau tháp tùng, mọi người vỗ tay hoan hô chúc tụng, một khoảnh khắc đẹp lung linh của gia đình tuyệt vời nhất Canada.

Hồi mùa dịch Covid căng thẳng, nàng Sophie bị nhiễm Covid, chàng Justin gầy héo, râu ria mọc rậm rạp, vì lo chạy tứ phía cho dân Canada mau có vaccine. Nhưng mấy nhà báo hài hước cho rằng, vì chàng phải chấp hành 14 ngày isolation với nàng, phải ngủ riêng phòng nên mới... xác xơ vì nhớ nàng đầy thôi.

Và mới đây nhất, tháng Ba năm nay, hai vợ chồng đẹp đôi đón tiếp Tổng thống Mỹ Joe Biden viếng thăm Canada và tháng năm họ lại sánh vai bay qua London dự lễ đăng quang của Vua Charles, mà giờ “tình đã bay xa” rồi sao? Thiệt là đau lòng và tiếc nuối. Chỉ hơn một năm nữa là tới kỳ bầu cử mới của Canada, hình ảnh “tan đàn xẻ nghé” của nhà Thủ tướng chắc chắn sẽ ảnh hưởng nhiều trong cuộc đua nếu Justin muốn tiếp tục tranh cử. Cho đến thời điểm này (tháng 8/2023), Justin đã cầm quyền xấp xỉ 8 năm kể từ tháng 10/ 2015. Tại sao Sophie không tiếp tục đồng hành cùng chồng trong sự nghiệp chính trị cũng như gìn giữ mái ấm gia đình cho các con? Tôi lại tự phân tích vì đâu và vì sao? Ông xã hay bảo tôi... rảnh rang, khóc cười buồn vui theo chuyện thiên hạ. Mà ủa, đây hồng phải là chuyện thiên hạ, mà là chuyện nguyên thủ quốc gia, đâu phải chuyện đùa! Ngoại tình? Coi bộ khó, vì Thủ tướng quay cuồng trăm công nghìn việc, đi đâu cũng có ekip theo cùng, chỗ hở đâu mà dòm người đẹp khác (trong khi vợ nhà còn đẹp gấp vạn lần). Mà biết đâu đấy, cựu TT Clinton còn dám... tò te với nàng Monica ngay trong White House cơ mà (hay tại vì Hilary hồng... hấp dẫn, không còn đầy đủ “điện nước”?) Chẳng lẽ Sophie có người khác? Cũng khó xảy ra, vì nàng một nách ba con, bao việc trong ngoài phải lo, chồng lại là Thủ tướng đẹp trai, đương chức cao sang, đại gì thả mồi bắt bóng? Vậy thì chỉ còn lý do “bất đồng quan điểm sống” mà thôi.

Cái xứ này là thế, khi yêu nhau cưới nhau thì “hoà hợp hiểu nhau”, rồi sống chung đụng, mỗi người cá tính khác biệt, xảy ra cãi cọ là chuyện thường tình. Khác với quan điểm của dân

Châu Á, người phương Tây đề cao cảm xúc cá nhân, nên dần dà những cái cọ trở thành xung đột khó hòa giải, nên quyết định đường ai nấy đi. Bởi vậy, tỷ lệ ly hôn ở các nước Tây phương rất cao, trong khi nhóm Châu Á tỷ lệ thấp hơn, thấp nhất là Ấn Độ rồi đến Việt Nam. Gì chứ Việt Nam thì tôi tin, mà chắc Ấn Độ cũng thế. Những người phụ nữ một đời cam chịu, làm sao có thể mạnh mẽ thay đổi, thoát khỏi cuộc hôn nhân tăm tối? Xóm tôi hỏi đó, có chị hàng xóm bị chồng say xỉn đánh đập thường xuyên nhưng vẫn không dám ly dị vì thương con và vì sợ... cô đơn, thà để "nó" goánh cho mẹ đầu sứt trán nhưng vẫn là... có đôi! Có các bà, các cô bắt tại trận chồng ngoại tình, rồi đánh ghen tá lả, quyết tâm giành giật lại "tấm chồng yêu quý" để "xài" chứ dứt khoát không ly dị nhường chồng cho "tiểu tam". Và còn biết bao cặp vợ chồng, cơm chẳng lành canh chẳng ngọt, nhưng vì nhiều lý do, hệ lụy gia đình, tôn giáo, con cái, tiền bạc (và cả sĩ diện) vẫn chung sống một nhà dù đồng sàng dị mộng ...

Trở lại chuyện nhà Thủ Tướng Canada, một khi họ đã công khai cho bàn dân thiên hạ thốc mách bàn tán, nghĩa là hôn nhân đã khó cứu vãn. Theo như thông báo từ phủ Thủ tướng thì nhà Trudeau vẫn hướng đến các con, cho chúng có cảm giác đầy đủ, gia đình họ sẽ đi vacation vào tuần tới. Trời ơi, vui thú gì với chuyến vacation này hả ông bà thủ tướng ơi! Trẻ con nhạy cảm, thông minh lắm, chúng sẽ buồn, và sẽ tổn thương khi biết cha mẹ chúng sẽ chia tay. Dù buồn, dù băng khuâng như từng cảm xúc khi nghe tin nhà Bill Gates, tôi vẫn cầu mong có sự nhiệm màu bất ngờ sau chuyến vacation, hai người sẽ nhận ra tình yêu, tình vợ chồng vẫn còn và lớn hơn hết, chính là tình yêu của các con, họ sẽ quay về với nhau?

KIM LOAN

Edmonton, tháng 8/2023

Trả lại nhau những thương yêu ngày trước
Chúng ta bây giờ kẻ lạ người dưng
Đường anh đường tôi hai ngã ly thân
Hai trái tim đã không cùng cảm xúc.

Hai trái tim này một thời rạo rục
Nghĩ về nhau, không thể sống thiếu nhau
Không có anh đời là vạn ngày sầu
Không có em thế gian thành vô nghĩa.

Tình vợ chồng tưởng trăm năm gắn bó
Đã nhạt phai dần cùng với thời gian
Có phải thực tế làm giấc mơ tan?
Có phải hôn nhân làm mình vỡ mộng?

Căn nhà ấy đã một thời ta sống
Vui sớm chiều, ấm cúng ánh đèn khuya
Hôm nay không còn chung lối đi về
Hay là chúng ta chọn sai địa chỉ.

Lỗi tại ai cũng trăm ngàn lý lẽ
Thắng hay thua cũng chẳng có người vui
Tiền bạc gia tài cay đắng chia đôi
Chia nhau cả những ngậm ngùi oán trách.

Anh và tôi hứa coi nhau như bạn
Để các con cảm thấy đủ mẹ cha
Đối lòng mình và đối cả trẻ thơ
Những đứa trẻ vẫn bơ vơ tội nghiệp.

Ly thân rồi tình vợ chồng đã hết
Tình yêu xưa là chuyện cổ tích buồn
Ta trót yêu và đã trót phũ phàng
Trái tim bị thương trao nhau kỷ niệm.

LY THÂN

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nhân đọc tin

Vợ chồng thủ tướng Canada Trudeau
thông báo ly thân August 02, 2023

NHỮNG TRANG SÁCH BUỒN

Đêm chưa ngủ tôi hay tìm đến sách,
Giữa đêm khuya nghe ai kể chuyện lòng,

HẠNH PHÚC

Sáng nay thức dậy một ngày mới đến
(Em và anh đã cũ những tháng năm)

Có những trang vui, có những trang buồn,
Tôi đã sống cùng với người trong truyện.

Trang sách vui làm cho tôi quấy luyến,
Hạnh phúc kia đang nằm trọn tay mình,
Anh ở trong thơ, trong truyện rất gần,
Như mong ước mỗi khi lòng cô độc.

Những trang sách buồn làm tôi đã khóc,
Giận chuyện đời tôi chỉ muốn sang trang,
Sao người đi không ở lại trăm năm,
Sao hiu quạnh đời bờ xa cách thế.

Tùng trang sách đời anh, tôi đã mở,
Có khoảng trời nắng đẹp với tình xanh,
Con đường vui đã khép lại mong manh,
Anh vẫn bước khúc quanh buồn nghiệt ngã.

Tôi đau giùm anh mảnh hồn đã vỡ,
Và tiếc giùm anh những nỗi chia xa,
Mong tâm lòng anh rộng mở thiết tha,
Mong anh thấy con đường vui phía trước.

Gấp sách lại. Hình như đêm khuya lắm,
Những trang vui theo vào giấc ngủ mơ,
Duyên kia đã gặp tình vẫn đợi chờ,
Tôi thanh thản không còn gì vướng bận.

Nhưng trang sách buồn làm tôi vương vấn,
Hồn lang thang tôi vẫn mãi đi tìm,
Anh ở nơi đâu. Đêm đã dần tàn,
Tôi và sách đêm nay cùng mất ngủ...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nhưng mình có nhau như thuyền với bến
Hạnh phúc nồng nàn ấm cả gôi chân.

Như thường lệ của một ngày tắt bật
Em lo áo quần, sách vở cho con
Đã vào đông, gió đầu mùa chớm lạnh
Khi ra đường con nhớ đội mũ lên.

Mở cửa ra, cuộc sống này vẫy gọi
Xe bus chờ con ở một góc đường
Con hãy đi mang theo lòng phơi phới
Gặp thầy cô bè bạn một mái trường.

Em và anh cũng rời nhà như thế
Hai đường đi, hai công việc khác nhau
Nhưng chiều nay khi hết giờ, tan sở
Lại về nhà, dù kẻ trước người sau.

Cuộc sống quay vòng, tưởng như đơn giản
Ngày từng ngày mà thử thách khôn nguôi
Em và anh có những khi hờn giận
Tình vợ chồng ấm lạnh, lúc buồn vui.

Khi ta hiểu cuộc đời không hoàn hảo
Trách gì nhau những giây phút lỗi lầm
Như hôm xưa đã trao lời thề hẹn
Nắm tay nhau đi hết cuộc hồng trần.

Khi yêu nhau thấy đời là hoa mộng
Lấy nhau rồi mới biết rất bình thường
Đâu đường đời gặp gènh, hay êm ả
Tình vợ chồng đừng nhạt nghĩa yêu đương.

Chiều nay về dưới mái nhà ấm cúng
Sau một ngày vất vả chuyện áo cơm
Ta hãy hưởng bình an của cuộc sống
Còn nhìn thấy nhau, hạnh phúc nào hơn!

KIM LOAN

Edmonton, tháng 8/2023

VUI VỀ TUỔI GIÀ

Buổi sáng, đánh răng rửa mặt xong chị Bông bước ra ngoài vườn sau và cất tiếng hát mở đầu một bản nhạc tình Bolero “Hôm ấy anh đi, mình với mình vừa quen...” Thấy anh Bông đang cúi bên mấy thùng recycle và thùng rác chị Bông hớn hờ chạy đến gần:

- Để đó cho em, hôm nay thứ tư đồ rác và recycle chứ gì. Em “take care” vụ này.

Anh Bông ngẩn ngơ nhìn vợ:

- Sao tự dưng bà tranh giành công việc mà bà từng chỉ định là job của tôi?

Chị Bông vẫn cười tươi như những đóa hoa hồng đang nở đỏ trong vườn:

- Thì hôm nay em muốn giúp anh mà.

Chị Bông vừa hì hục kéo thùng rác rồi thùng recycle ra sân trước vừa tiếp tục bài hát dở dang lúc nãy cho đến câu cuối cùng: “Viết trên thiệp hồng, nét chữ hoa cuối dòng, tên em vào được không?”

Đề ngay ngắn hai thùng trên vỉa hè theo đúng quy định của thành phố xong, chị Bông yên chí vào nhà. Không thấy chồng đâu thì ra anh Bông đang ngồi xem computer trong phòng.

Chị Bông tò mò:

- Anh đang xem mục gì mà mặt anh căng thẳng thế?

- Tôi ngạc nhiên quá, hôm nay bà ngủ dậy bỗng thay đổi khác hẳn hôm qua. Lú lo ca hát bài *Thiệp Hồng Anh Viết Tên Em* như cô gái dậy thì đang yêu, rồi lại tung tăng chim sáo kéo thùng rác và thùng recycle vừa to vừa nặng dù mới hôm kia bà than đau khớp đầu gối tìm lọ dầu cù là con Hồ để xoa bóp...

Chợt anh Bông nhớ ra, kêu lên:

- À, còn nữa, tuần trước bà đi chơi Cali mua về một mớ áo dài màu mè xanh đỏ, cổ tròn, cổ khoét hở vai nữa chứ. Tôi vào hỏi ông Gu-gồ xem những hiện tượng lạ này là thế nào?

Chị Bông gạt đi:

- Anh khỏi hỏi Gu-gồ cho mất công, em đang thực hiện bí quyết “vui về tuổi già”, để chống già, lâu già đó anh.

- Bí quyết nào mà cứu cho nổi? Tuổi ngoài 70 của bà ở Việt Nam ra đường người ta chào bằng “cụ” rồi đấy. Hãy nhìn cô em họ của bà thì biết.

Tin, cô em họ của chị Bông ở nhà quê miền Bắc, mới 50 tuổi nhưng đã lên chức mẹ vợ rồi bà ngoại. Nàng ăn mặc “lão hóa” cho xứng với vai vế này. Áo dài vải nhung, rộng thùng thình, trông bề thế như bà Cai, bà Xã Xệ ngày xưa và chỉ toàn những màu già chát chúa như màu dưa cải, màu bã trầu, màu xám tro. Những cuộc du lịch đi chơi xa của Tin chỉ là viếng cảnh... chùa. Máy lần facetime nói chuyện với Tin chị Bông cứ tưởng nàng là bà già của thế kỷ nào.

Chị Bông phản đối:

- Em sẽ đi ngược lại với Tin. Tin “lão hóa” em sẽ “trẻ trung hóa” Thế mới gọi là bí quyết chứ.

Trong nhóm CGV bạn bè văn thơ của chị Bông nhiều chị tuổi bắt đầu bằng số 8 mỗi lần họp mặt chị nào cũng tươi trẻ, đẹp đẽ diện áo dài, váy nọ váy kia đủ màu sắc, đủ kiểu cộ thời trang. Các chị chỉ bí quyết “chống già” gồm 2 điều đơn giản: thứ nhất chúng ta hãy quên tuổi tác, luôn vui về yêu đời, tránh sầu bi than thở, gặt hờn; thứ hai chúng ta già rồi, bóng chiều tà rồi nên cần có “màu sắc” hỗ trợ, khăn áo cứ vàng xanh đỏ chói lói lên, trang điểm cứ rực rỡ lên để... chụp hình cho đẹp, post lên Facebook và diễn đàn khoe nhau.

Nghe chị Bông kể xong anh Bông vẫn chưa tin:

- Để xem bí quyết “vui về tuổi già” của bà sẽ thế nào nhé.

Dù lạc quan cách mấy ai bước vào tuổi xế chiều cũng cảm thấy mình già đi từng ngày, chị Bông cũng thế nhưng những gì làm được chị Bông luôn cố gắng, quyết không chịu “già” sớm để phải nhờ cậy vào người khác. Không lái xe đi xa thì lái xe gần như đi chợ, đi bác sĩ, pharmacy...

Không thể chen lấn đậu xe vào chỗ đông thì đậu xe chỗ xa, chỗ vắng và luôn ở tư thế “tiên lên” (lùi xe không giỏi, sợ đụng người ta) vừa chắc ăn vừa được dịp đi bộ khỏe chân..

Mỗi lần chị Bông đi chợ Kroger, chỗ đậu xe luôn ở... tiệm làm răng bên cạnh chợ Kroger vì tiệm làm răng ít khách nên chỗ đậu xe lúc nào cũng thoải mái. Thế mà một hôm chị đang chuẩn

bị quẹo trái vào chỗ đậu “tiền lên” bỗng một xe khác đang đi tới nên chị phải đợi nó đi khuất mới quẹo vào thì chỗ đậu của chị đã bị chiếm mất. Xe từ phía bên kia cũng đậu kiểu “tiền lên” sang phía bên này. Chị Bông “oán hờn” gườm gườm nhìn kẻ nào vừa tranh chỗ của mình thì thấy trên xe một bà Mỹ già lù khù bước ra. Chợt nhớ bí quyết “vui về tuổi già” chị Bông liền thông cảm mỉm cười thì ra bà ấy cũng già và đậu xe kiểu mình. Ta hay tây gì già cả cũng như nhau. Vợ chồng một chị bạn cùng tuổi chị Bông ở Cali, chỉ vì một lần người chồng lái xe gây tai nạn nên hai vợ chồng thành yếu bóng vía không dám lái xe nữa, đi đâu cũng trông chờ vào con cái chở đi, vừa lệ thuộc con vừa làm gánh nợ... đòi sớm cho con.

.....

Hôm nay chị Bông mở email lại thấy tin một bạn văn thơ vừa qua đời. Chỉ trong vòng hơn hai tuần mà nghe tin 3 người bạn trong các diễn đàn ra đi làm chị Bông chạnh lòng bồi hồi, dù chỉ là bạn ảo đã có duyên gặp gỡ hay chưa bao giờ. Viết lời chia buồn mà nước mắt chị rung rung. Những năm trước đây mỗi ngày mở inbox ra chị Bông nhận được gần một ngàn email của nhiều diễn đàn, chắc các bạn khác cũng thế. Bạn bè cứ việc cộng thêm tên chúng ta vào diễn đàn của họ nên nơi nào ta cũng có mặt đông vui, bạn rộn đọc mail còn hơn bạn đàn con mọn. Thế rồi theo năm tháng những mail hiện ra trong inbox mỗi ngày mỗi vơi dần. Những người vắng mặt là ai chị Bông không thể nào biết hết được chỉ khi nào ai đó nhắc tên, chị Bông mới nhớ ra người ấy mình từng quen biết trao đổi chuyện trò qua email. Thế là lại ngậm ngùi âm thầm tiễn một người đi.

Bạn bè trên diễn đàn phần nhiều ở tuổi trung niên, tuổi về hưu, tuổi già, họ vắng mặt dần trên các diễn đàn vì nhiều lý do: tuổi già lú lẫn, chân yếu tay run, bệnh hoạn ốm đau hay đã qua đời. Càng nghĩ nước mắt chị Bông càng dâng trào thì anh Bông hiện ra ngạc nhiên:

- Thú vui của bà ngồi đọc computer, sao lại khóc? Bí quyết thần thánh “vui về tuổi già” của bà đâu? không được buồn phiền phải luôn tươi cười mà.

- Lần này em đành gác bí quyết “vui về tuổi già” qua một bên để buồn để khóc anh ạ vì em vừa đọc tin một người bạn thơ trên diễn đàn qua đời.

Chị Bông thôn thức tiếp:

- Bạn bè trên diễn đàn và bạn bè ngoài đời đang dần xa chúng ta. Rồi đến lúc nào đó em cũng già nua đau ốm không ngồi được bên computer, không viết nổi một câu thơ và...

Anh Bông vội vàng ngắt lời ra lệnh:

- Stop! Stop! Bà rơi nước mắt tiễn người bạn vừa mất đủ rồi, nhưng không được buồn lo than thở những điều chưa tới. Hãy “vui về tuổi già” đi. Từ ngày bà áp dụng bí quyết ấy tôi thấy vô cùng hiệu nghiệm, bà bớt già bớt xấu hơn trước vì bà không nhăn nhó, cau có, gắt gỏng và giận hờn nữa. Tôi với bà đỡ “cầm chướng”, đỡ cãi cọ. Nhà mình rộn rã tươi vui hẳn ra.

- Ủa, lợi ích nhiều vậy hả anh?

Chị Bông ngạc nhiên và lau nước mắt nhìn chồng, tiếp:

- Không ngờ bí quyết “vui về tuổi già” vừa giúp em chống già, chậm già vừa giúp gia đình mình hạnh phúc chứa chan. Anh ơi, em hết buồn hết khóc đây.

Anh Bông khích lệ:

- Vậy bà hát lên một bài Bolero thơ mộng yêu đời đi.

Chị Bông mỉm cười hào hứng:

- Em thuộc cả kho tàng Bolero. Anh nghe nè “Trăng sáng soi đêm rằm, em còn tuổi mười lăm, chưa lần nhớ ai thương thăm...”

Anh Bông suýt soa:

- Úi chà... “Tuổi nàng mười lăm”. Trẻ quá, thế thì còn lâu bà mới già nhé.

Nguyễn Thị Thanh Dương

CÓ CHÂN SAO BÒ?

Chỉ vài lần thử thách
Về mức độ chân thành
Là ta đã thấy rõ
Em theo tiền, chạy nhanh.

Không trân trọng tình cảm
Em làm sao gần ta?
Còn bé đã gian xảo
Học “Đá cá, lăn dưa”?

Chuột mơ “sa chính gạo”
Khỏi làm, tha hồ ăn
Em tay chân đầy đủ
Muốn... bò như chuột chãng?
Ý Nga, 12.8.2023

MẸ NUÔI BAO CON CHÁU (Viết thay chị Hai.)

*

Không tiền sống bám mẹ cha,
Giàu sang: ích kỷ, trốn ra riêng liền!
Mẹ cha bệnh hoạn liên miên
Đàn-con-ăn-bám đột nhiên... làm tiền.
Trông chi rẻ thảo, dâu hiền
Xúm nhau tính toán. Ưu phiền mẹ kia!

Thảo nào mẹ bệnh nặng ra
Sống không muốn nói, không chùa cũng... tu!
Nhà không: cầu xé oán cừ
Giành nhau của cải, tiền thu, bán nhà.

Mẹ già công đức bao la
Con “nuôi” vài bữa đá qua, trả về,
Chém com, dâu cũng khát khe:
“-Mẹ không được đụng!” Người nghe nảo lòng!

Con trai, gái: có như không,
Cháu đông vô kể: bà bồng bao năm
Cháu nào an ủi hỏi thăm
Bằng lòng chân thật trái tim thương bà?

Con nào thật dạ xót xa?
Mẹ già, Cha khuất bóng xa. Chạnh lòng!
Con nào cuối biển, đầu sông

THAM TIỀN, BÁN ANH EM

Lắm lươn leo, thiếu tự tin, luồn lỏi
Mê miếng mồi giả dối chập chờn trôi
Bất cần đời? Sa lưới, phận tàn rồi!
Ngày biết hối, hối ôi mất đồng đội!
Ý Nga, 12.8.2023

EM KHOE

Không vồng để đong đưa
Cho Má luôn được mát
Chỉ ba cánh sắt thưa
Ro ro cửa quạt máy.

Em mua giường như nôi
Không đưa ngang, đưa dọc
Chỉ giúp Má nằm, ngồi
Khi nghỉ ngơi, ăn uống...
Ý Nga, 11.8.2023

GẬY MÌNH HƠN CHÂN NGƯỜI!

Sống dựa dẫm chân người
Khi xương còn cứng cáp
Lúc không người giúp người
Làm sao mà đi tiếp?

Gian khó cũng hành thân,
Phải tự mình ép xác
Gậy ta ta tự lần,
Chân mình mình tự bước!

Được đi, đứng, nằm, ngồi...
Không một ai cản lối
Hãy tự lực em ơi!
Dựa hoài xương quen thói.

Những kẻ ý nhà giàu
Hành hạ người tôi tớ
Người nghèo thì ôi chao
Tiền đâu thuê người ở?

●

Chị bị thương cánh tay
Từ hôm ngã trên tuyết
Dịu em bằng tay này
Còn tay kia? Hậu xét!

Hướng lòng thương mẹ mồn trông nào nùng!

Ý Nga, 12.8.2023

ĐI TIẾP!

Được cái này đành mắt mát kia

Ôn Trên đã xếp đặt, phân chia

Con xin đón nhận và đi tiếp

Nói bước anh em. Số mệnh mà!

Ý Nga, 11.08.2023

Can đảm lên nha em!

Đời lắm người rất khổ

Phải gắng sức lên thêm

Chân em chưa thể mới!

Ý Nga, 2023

Đà Lạt Và Hợp Tác Xã

(Nhớ các bác và anh chị Ngô thị Lý, Trần Văn Sang, Phan gia Khả, Nguyễn Văn Long cùng các bạn của những ngày cực mà vui ấy rất nhiều.)

Tùng thừng cây thông con được đưa từ chiếc xe tải vừa sửa xong xuống đất. 37 người làm trong Hợp Tác Xã Sửa Chùa Ô Tô 19/8 - Đà Lạt, đang đi công tác ở gần thác Prenn: Bửu Sơn Tự, là một ngôi chùa nhỏ của vài chú tiểu và một nhà sư tu được vài năm nay. Chùa có ngọn đồi không cao lắm, còn đất trồng nên nhường cho Hợp Tác Xã (HTX) để trồng cây. Cuối tuần này các công nhân đến công tác.

Những công nhân từ trước đến giờ chỉ biết làm bạn với bút vở; những sĩ quan của QLVNCH mới đi học tập cải tạo về, ngày xưa chỉ huy đàn em nhiều vô số, điều binh khiển tướng, bây giờ đành nuốt nghẹn cho qua ngày tháng, cùng hợp tác vào xưởng sửa chữa này với các nghề nghiệp như thợ máy, thợ hàn, thợ sơn, thợ điện... Có được vài ba nữ nhi làm thư ký, thủ quỹ.

Đây là công ty kết hợp 3 ông chủ ga-ra có tiếng ở Đà Lạt: Ga-ra Ba Đồi, Ga-ra Trung Tính và Ga-ra Hiệp Thành. (Ga-ra Trung Tính của chú Nguyễn Trung Tính và Hiệp Thành của bác Nguyễn Hữu Định ở gần trường Việt Anh, Ga-ra Ba Đồi của chú Nguyễn Văn Đồi ở gần cây xăng Kim Cúc, trên đường đi về Sài Gòn).

Đợt I trồng cây hôm nay thì cả xưởng phải đi. Sau đó, mỗi 2, 3 tuần thì một toán gồm các nam nhi thay phiên nhau xuống để trồng tiếp. Cũng như thanh niên, thanh nữ đều phải đi lao động ở các phường xã, trồng cây trên nhiều đồi ở Lâm Đồng, trong đợt Vì Lợi Ích 10 Năm Trồng Cây Và 100 Năm Trồng Người của Đảng và nhà nước.

Hôm đó Chủ Nhật, trời đầy sương mù, mùa nhập học, những người thợ lẳng lặng làm công việc của mình. Người nam đào đào cuốc cuốc, người nữ đem những cây thông bé nhỏ bỏ vào lỗ, lấp đất lại. Có anh chàng nghệ sĩ hát nghêu ngao, phá vỡ bầu không khí yên lặng buồn chán. Mỗi người suy nghĩ về những ngày xưa yên ả trong tổ ấm với cha mẹ, anh chị em. Người thì lo âu không biết người thân của mình đang lênh đênh trên biển, hay đã nằm trong bụng cá, hoặc đã may mắn đến một trại tỵ nạn nào đó.

Bỗng "Trên dốc đá... Tôi tình cờ quen nàng..." [1]

Lời ca thật cao vút nào vừa cất lên.

- Ôi! Anh Long, lãng mạn dữ ta! (Anh ấy là cựu Trung Úy Biệt Động Quân, rất dễ thương, và đàn hát rất hay.)

- Tôi nói giùm anh bạn thân của tôi đây nè! Anh ấy đang cuốc bên cạnh chị đó!

Tôi nhìn sang bên trái, và thấy anh ấy cũng đang nhìn mình. Ngày ấy mình bao nhiêu tuổi, tưởng rằng con tim đã chai đá sau những người xưa, nhưng sao giờ đây vẫn rộn ràng. Anh làm thủ kho kiêm thợ điện của HTX, tôi là thủ quỹ. Anh vừa đi cải tạo về. Anh và tôi vào HTX vì đều "lỡ thời", không có nghề nghề vì lý lịch dày quá!

Bỗng dưng, thấy tóc mình lỏa xỏa bay tứ tung, tôi không biết phải làm sao, dây cột tóc tuột mất rồi, hai tay thì đầy cả bùn đất. Hôm ấy không nhớ đem bao tay theo, mà tìm nước để rửa thì không thấy đâu, chắc phải lên chùa mới có. Anh vừa trông thấy vẻ khó chịu của tôi liền bước đến bên cạnh khi tôi hỏi anh có thể cột lại tóc giùm được không?

Cảm giác lạ lẫm khi tay anh chạm vào gáy. Học đại học 4 năm trước, có vài người đã "đi qua đời tôi", nhưng chỉ đi dạo "Chùa nhật uyên ương hẹn hò đây đó", chưa có ai cột tóc cho tôi. Sau này anh bảo: "Chưa bao giờ thấy tóc mịn như tơ vậy cả."

Sau buổi trồng cây hôm ấy, rồi nhiều tháng qua, đi về cùng đường, lúc đầu thì đôi khi vô tình thấy anh đi trước, hoặc tôi đi trước, thế là chờ nhau để đi sánh đôi. Rồi sau này buổi sáng anh chờ tôi xuống hết con dốc, ngang qua nhà anh thì anh mới ra để đi cùng. Buổi chiều về, đi ngang khu nhà của anh, lúc xưa còn thừa thớt nhà, phải đi ngang một khu rừng nhỏ, có con suối bé tí, có vài mỏm đá, anh lựa phiến đá nào không trơn, bước lên, tôi chỉ việc bước theo anh.

Có lúc quay đầu lại, anh hỏi:

- Tại sao đi theo vậy, lỡ không đúng phiến đá nhẵn thì sao?

Tôi định trả lời: "Thì té xuống thôi ạ", nhưng thôi.

Có lần tiệm Tất Niên của tiệm sửa xe, mọi người đều chĩa mũi dùi vào anh và tôi, nhiều bạn trong tổ Máy nhao nhao:

- Thủ kho mà o thủ quỹ nè!

- Nào thủ kho ơi, nâng ly xem nào!

Quân tại Trương giang đầu

Thiếp tại Trương giang vĩ

Trương tư bất tương kiến

Đồng âm Trương giang thủy [2].

Nhà tôi cách nhà anh vài rặng thông, đầu dốc, cuối dốc, ở con đường đi vào Dinh 3 của vua Bảo Đại. Và rồi, anh lại hỏi:

- Tại sao tên chị không giống ai vậy chị? Tôi thường nghe nào là Ngọc Lan, Bạch Lan, Thanh Lan, Hoàng Lan... Tên chị ngộ ghê ta!

Tôi bèn kể rằng:

- Có một gia đình sống ở một nông trại gần thác Cam Ly Đà Lạt. Họ sinh được một gái, một trai. Khi cậu con trai được vài tháng tuổi thì người cha phải đi xa trong nhiều năm. Bảy năm sau, ông trở về, và sau đó một đứa con gái nữa lại ra đời. Bảy năm gặp lại nhau, như Chức Nữ và chàng Ngưu Lang ở cầu Ô Thước, trên Thiên Đỉnh... Họ bèn thơ mộng đặt tên cho con gái là Nữ Lan. (Đáng lẽ có chữ g, nhưng giống khoai lang quá). Ôi cái tên kỳ cục, phải không ạ?

Có một hôm, tôi vào kho để xin xuất giấy in hồ sơ giấy tờ cho văn phòng. Sau khi giao hàng và đưa sổ cho tôi ký, anh còn đưa tôi một phiếu xuất kho khác và dặn về nhà rồi hãy đọc. Thật là một tài liệu hiếm quý và không giống bất kỳ tờ phiếu xuất kho nào. Xuất Kho: Người nhận hàng xuất. Một lời nói gói trong một trái tim! (Màu hồng nữa chứ! Ôi!)

Tôi nhớ lời cô em gái anh kể, ngày xưa có rất nhiều nàng theo anh, nhưng anh rất khó tính, và ít nói về chuyện này, còn bao nhiêu chuyện khác thì rất uyên bác. Anh cũng không cần phải tặng tôi

tập thơ *Ta Chờ Em Từ Ba Mươi Năm* của thi sĩ Vũ Hoàng Chương như người tài xế tàu bay đã tặng tôi. Và rồi, tôi vẫn đi theo anh... cho đến một ngày anh đến xin phép Ba Mẹ tôi để đưa tôi về gặp Bố Mẹ anh. Ôi, người Bắc! Tôi đã không dám về nhà của một anh sinh viên người Huế vì Mẹ tôi bảo: "Tránh người Huế và người Bắc nghe con, mặc dù gia đình mình là người miền sông Hương". Tránh trời không khỏi nắng!

Nhiều tháng qua. Hôm đám cưới, tất cả những xe của HTX vừa mới được sửa xong, cả 3 người giám đốc và các chủ xe đều rất hân hoan cho nhà trai sử dụng bao nhiêu là xe, khoảng 12 chiếc lớn nhỏ làm thành một phái đoàn đến rước dâu đi nhà thờ làm lễ. Xe hoa "thời bao cấp" là chiếc xe van chở cả bên họ nhà trai đến. Thật là đặc biệt! Hoa làm bó hoa cho cô dâu và gắn chung quanh xe là marguerites (cúc trắng có nhụy hoa vàng rất to) là loại hoa tôi rất thích, nhưng lúc đó ở chợ Đà Lạt không thấy bán, nên anh và 2 người trong tổ Sơn đến hái trộm ở vườn Bích Câu!

Những năm tháng cơ cực, phải rời bỏ Đà Lạt về Sài Gòn. Anh đi làm ghe với bạn, để có thể đem cả gia đình đi. Vốn liếng cả bên nội ngoại đều dồn hết cho chuyến đi của anh lớn và hai em trai tôi, sợ phải đi nghĩa vụ, nhưng tôi không chịu đi vì Nội Ngoại các cháu đều không thể; như năm 75 tôi đã không đi với anh tài xế tàu bay qua đảo Guam.

Rồi mùa hè, mùa mưa, nhiều mùa qua đi. Nhớ lúc còn trong chăn ấm nệm êm với Ba Mẹ và anh chị em, nhớ lúc còn nghịch phá với bạn bè trung học, đại học, cư xá của các sư, đã trôi qua mất rồi. Bạn bè từ tiểu học, rồi những cái "đuôi". Bây giờ họ ở đâu, có khôn đốn cơ cực như mọi người ở Đất Mẹ không?

Thời nhà nước "*mở cửa*", anh vốn rất thích chụp hình nên đã rủ bạn mở tiệm chụp và rửa hình. Anh rất say mê với công việc, dù rất nhiều khê, đối đầu với thuế vụ, cạnh tranh. Luôn luôn "Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi", nên nhiều hôm ở lại trên tiệm đến sáng mới về. Máy rửa hình hư, anh có thể sửa được nhiều máy móc cũng như bao nhiêu việc khác vì anh vốn là handyman, học hỏi rất nhiều, nên cố sửa để kịp rửa hình gấp cho khách (hình thẻ, hình đám cưới đám tang... nhất là hình để trên bàn thờ người mới ra đi. Mẹ con tôi rất hãnh diện về điều này! Anh kể là có khi gia đình không có hình nào của người thân cả, nên phải nghĩ ra cách lấy đuôi nhang chống mi mắt của họ lên để chụp hình, sau làm photoshop để xóa đuôi nhang.

Tôi cũng may mắn làm phiên dịch cho một công ty của Pháp, rồi làm ở Hội Nghiên Cứu Dịch Thuật, dịch thuật cho Hội nghị (dịch sau người diễn giả 3, 4 giây...) Điều ngại nhất là dịch cho "cán bộ ta", dùng toàn từ vựng của "ngoài ấy"!

Ngày qua được xứ Tự Do, trẻ nhiều. Đa số bạn bè người thân đã ra đi. Người may mắn hoặc kém may mắn như người anh kế của tôi đã đến được nơi chuyển tiếp vài tháng rồi đã ra đi sau một tai nạn đau lòng. Người anh mà tất cả các chị em chúng tôi cũng như gia đình và đại gia đình đều thương quý vì anh rất hiền. Đáng lý ra hôm sau cả ba anh em đều được định cư ở nước Anh!

Tôi bị bệnh migraine nên mấy năm sau, bỏ các cháu chỉ làm tài xế đưa đón tôi đi làm ba, bốn việc trong tuần. Việc chính là dạy học ở trường Quốc Tế, rồi dạy thêm tiếng Pháp ngoài giờ ở Trung tâm Văn Hóa Pháp cho con của các chuyên gia từ Pháp qua đây công tác. Nếu cho chúng học trường Quốc Tế thì chi phí rất cao, nên ba mẹ chúng chỉ cho học ngoài giờ hoặc thứ bảy. Con cháu người Việt lưu vong được may mắn có bao nhiêu vị thiện nguyện giúp để duy trì Tiếng Nước Tôi ở các chùa và nhà thờ, nhưng con họ phải đến trường tư học thêm.

Cuối tuần tôi làm cho tiệm bán áo quần và buổi tối dịch "on line" cho một văn phòng ở Austin, Texas, đôi khi đi dịch trực tiếp cho hội họp. Tranh thủ tôi đi "để cây". Các con bảo Bố quá cực lúc ở quê nhà rồi, đi học cải tạo đến còn da bọc xương, bệnh hoạn, rồi làm ở Hợp Tác Xã sửa xe cũng cực, đến khi cai quản tiệm hình lại cũng chẳng thư thả bao nhiêu, nên bây giờ Bố chỉ làm Uber cho mẹ thôi. Giờ rảnh anh sửa đủ thứ trong nhà, nào xây căn bếp ngoài sân để hàng

xóm "nghe ghien" mùi mắm ruốc, sửa xe. Anh lột bỏ thảm trong các phòng để lót gỗ. Rồi lại thêm một nghề mới mà anh cũng tỏ ra thích thú: nghiên cứu YouTube về gia chánh, thế là mấy mẹ con tôi tha hồ được thưởng thức tài nghệ của "cordon-bleu" (chef cook). Anh rất khéo và để ý, nên những món anh nấu rất tuyệt, cũng như nhà có sẵn máy may nên anh cũng tự may mò sửa áo quần cho gia đình, bạn bè, áo quần cho cháu nội ngoại, rồi cắt tóc "dạo" không công cho bạn, vì trước đó anh có học nghề này, định mở tiệm, nhưng các con không muốn. Anh thật đúng là "bày nghề".

Khi vui vui, kể về những cái đuôi của "nàng", nào là bạn cùng lớp ngồi phía sau lưng để vẽ rồi mượn tập ép thư, nào là người ở cư xá nam nhờ chim xanh (ở cùng phòng với họ và học cùng lớp với nàng), nào là tài xế tàu bay, hoặc là một món nợ band-aid, hoặc Sơn Tinh Thủy Tinh (bạn ở cư xá chọc vậy thôi, chứ nó đâu có thể là Mỹ Nương), anh đã bảo kê họ, bởi vì bây giờ họ xa rồi, có anh thôi, và anh cũng chẳng cần biết. Anh luôn tự tin là anh hơn nhiều người. Thật vậy!

Nhưng "Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen" [3] hay sao cơ chứ hờ Trời! Niềm hạnh phúc bình dị ấy không kéo dài được bao lâu, chưa trọn vẹn vì hai con trai lớn của chúng tôi du học bên Úc cũng chưa được qua đây, giấy tờ bảo lãnh còn đang kéo dài. Có lẽ ông Trời ganh. Anh bị bệnh. Anh chưa làm được nhiều điều và anh còn mong chờ cháu ngoại, cháu nội; anh rất yêu trẻ con nhưng chỉ mới có chấy nội từ con trai thứ. Anh ước mơ khi các con đã thành thân, có người chăm sóc thay bố mẹ, anh sẽ lái xe chở gia đình các con đi nhiều tiểu bang bằng xe van, đựng đâu nghỉ đó như nhiều bạn anh đã thực hiện được, một giấc mơ quá tầm thường, quá đơn giản.

Anh xung phong để bác sĩ thử một loại thuốc mới. Anh không muốn đau hàng, anh yêu con cháu quá. Anh chưa làm gì được hết, cho dù anh có kéo dài được thêm ngày tháng. Anh chịu thua rồi! Nào là chị Năm, chị Bắc, Nhi, Việt, cu Nam (ông đã đặt tên để nhớ về Đất Mẹ), em Mai, ... Bây giờ có thêm cu Việt. Anh thích có cháu đầy nhà mà. Ngày xưa anh chở tôi đi làm, đến ngã tư thấy xe Honda bên cạnh có em bé, anh thích lắm. Họ cứ tưởng là anh chẳng có "trụ" nào, ai ngờ về nhà, một lũ 4 "trụ"!

Anh chưa về lại Việt Nam lần nào, Quê Hương, Đất Mẹ, Sài Gòn: bao nhiêu đáng cay, Nha Trang: hiền hòa, và Đà Lạt, ngôi trường của mình, có tháp cao, hiện diện trên hầu hết tất cả những bưu ảnh về xứ Ngàn Thông. Tôi hay kể bao kỷ niệm thời thơ ấu đi nghỉ hè với Ba Mẹ và anh chị em. Con đường tình ta đi. Con đường của mình, từ nhà tôi xuống nhà anh, đi làm...

Có còn lại chẳng dư âm thôi

Anh ơi, anh ơi! Sao đắng cay...[4]

Tôi có về một lần cùng với bà Ngoại các cháu. Những con đường... muôn vàn cảnh cũ... khắp nơi... Đau xót quá!

Anh ơi, *Dù mai đây... Ai đưa em đi đến cuối cuộc đời...* Ngày xưa tôi hay hát. Anh thì không thích những bài hát ủy mị, nhưng bây giờ mới thấm, thấy không anh ơi... Xin đổi là: *Rồi mai đây... Ai đưa em...* [5] Anh ơi!

– tháinữlan

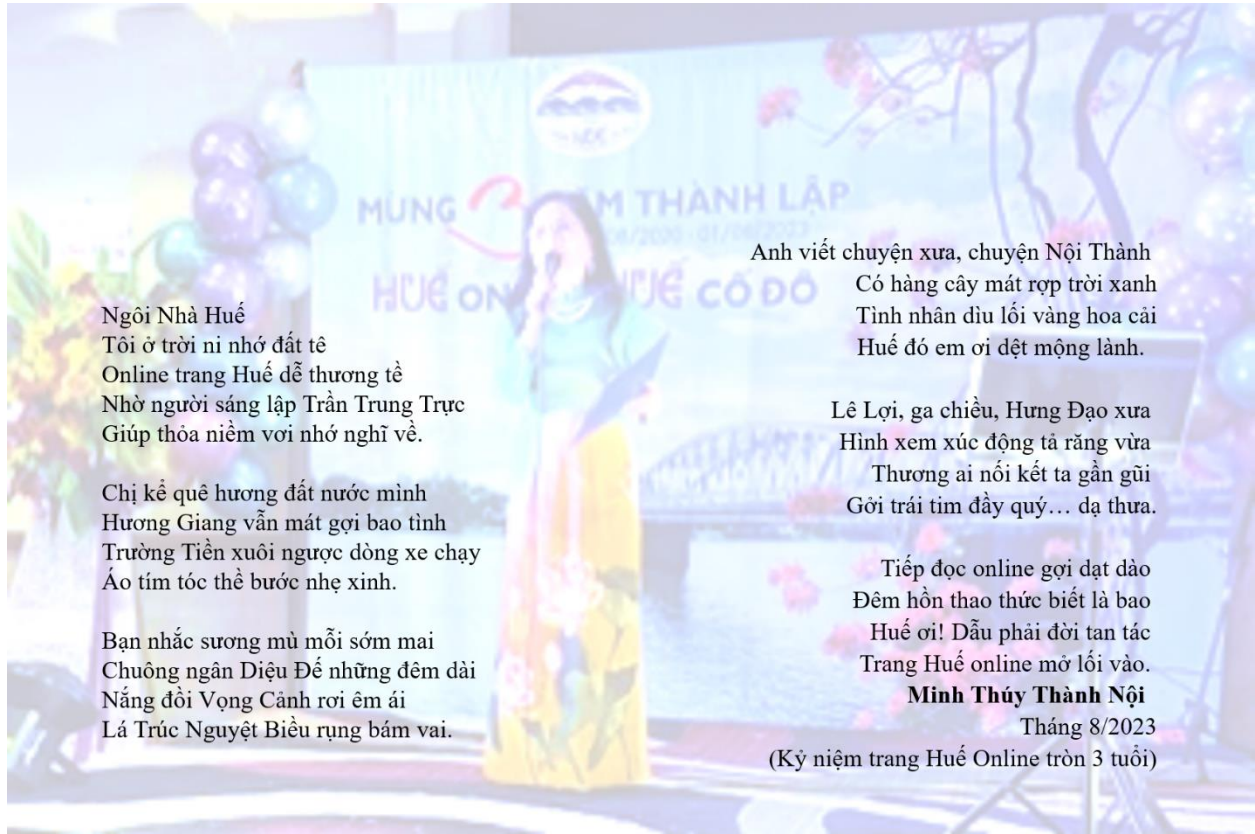
[1] *Linh Hồn Tượng Đá* – Mai Bích Dung

[2] *Trường Tương Tư* – Lương Ý Nương

[3] *Truyện Kiều*

[4] *Tình Lỡ* – Thanh Bình

[5] *Niệm Khúc Cuối* – Ngô Thụy Miên

Ngôi Nhà Huế
Tôi ở trời ni nhớ đất tề
Online trang Huế dễ thương tề
Nhờ người sáng lập Trần Trung Trực
Giúp thỏa niềm vui nhớ nghĩ về.

Chị kể quê hương đất nước mình
Hương Giang vẫn mát gọi bao tình
Trường Tiền xuôi ngược dòng xe chạy
Áo tím tóc thề bước nhẹ xinh.

Bạn nhắc sương mù mỗi sớm mai
Chuông ngân Diệu Đế những đêm dài
Nắng đôi Vọng Cảnh rơi êm ái
Lá Trúc Nguyệt Biểu rụng bám vai.

Anh viết chuyện xưa, chuyện Nội Thành
Có hàng cây mát rợp trời xanh
Tình nhân diu lồi vàng hoa cải
Huế đó em ơi dệt mộng lành.

Lê Lợi, ga chiều, Hưng Đạo xưa
Hình xem xúc động tả rưng rưng
Thương ai nỗi kết ta gần gũi
Gởi trái tim đầy quý... dạ thưa.

Tiếp đọc online gọi dạt dào
Đêm hồn thao thức biết là bao
Huế ơi! Dẫu phải đời tan tác
Trang Huế online mở lối vào.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 8/2023

(Kỷ niệm trang Huế Online tròn 3 tuổi)

EM HIỀN KHÔ

Hỏi xưa cô bé hiền khô
Khô nên anh khô... khô... khô đến nay
Phải chi ướt át còn... bày
Thì hiền không... biến mất, đày đọa tui.
Á Nghi, 9.8.2023

KHỞI SẮC

Thơ khởi sắc nhờ nhạc yêu diu dặt
Do, Re vui góp âm điệu ngọt bùi
Mi, Fa, Sol xóa hết nỗi ngậm ngùi
Thơ đắm đuối dưỡng nuôi lòng chung
thủy.

Ai thiêu hủy được tình yêu trân quý
Nếu xa nhau vẫn luôn nhớ về nhau
Đem ngọt ngào ấp ủ chờ ăn khao
Ngày Nguyệt lão cho cau trầu kết nối.

SAO CÓ THỂ

Bạn bè thăm hỏi: “Ra sao?”
Soi gương chẳng thấy ngọt ngào để
khoe.
Bạn khuyên: “Tình nghĩa giữ lề
Người đi hãy thả! Nào nề hoài chi?”
Á Nghi, 9.8.2023

THAY THẾ

Anh gieo tình ở ánh trăng
Rồi sao lại vớt vôi vàng mắt tiêu?

*

Sáo ru đêm vọng tiêu điều
Sai người đem ánh dương chiều đèn tôi
Sao anh nhật nguyệt lồi thôi
Làm sông với biển, núi, đồi khác xa?
Á Nghi, 8.8.2023

Á Nghi, 9.8.2023

MỪNG AI THÔI HẾT GIẬN DAI

(Tặng cháu M.)

*

Và trắng lại sáng mượt mà
Con Tim nhảy múa say sưa nhịp đùa

Đã Vui nhà nở đầy hoa

Người Ta trở lại! Ai à! Vui chưa?

Á Nghi, 8.8.2023

LÀM THINH

(Tặng hai cháu MN.)

*

Mím cười với những vô duyên
Rồi ai sẽ thấy hữu duyên đến tìm
Nếu không giữ được im lìm
Hai người cãi vã, mía ghim khó vào.

Mía ghim, mía khúc ngọt ngào
Dầu đem chặt, rọc... ối dào vẫn ngon
Làm thình, giữ hạnh phúc còn
Làm... ra chuyện lớn? Các con khổ
cùng!

Á Nghi, 8.8.2023

Vợ Chồng Cãi Nhau và Thiên

Trong những chuyến du lịch mà người viết đã tham dự trong những năm vừa qua, đa số các đoàn viên tham dự thuộc tuổi “không còn trẻ nữa”. Người viết nhận thấy có nhiều cặp, nếu cụ ông không “cảm rằm” cụ bà thì cụ bà lại “cụ nự” cụ ông!

Lý do của những những cảm rằm, cụ nự đó thật không có gì là quan trọng cả. Bà thì bảo: “Ông bây giờ sao mà khó tính thế!”, “Sao ông không giúp đỡ tui gì hết vậy?” Ông thì bảo: “Sao bà đi chậm thế”, “Sao bà bây giờ nói chuyện nhiều thế!”. Chỉ có thể thôi cũng đủ là lý do để cụ ông cụ bà có thể “châm ngòi chiến tranh” rồi. Smile!

Chúng ta thử bàn về Thiên khi hai vợ chồng cãi nhau ra sao nhé?

Hôm nay người viết xin được bàn ra tán vào đề tài này cho vui. Đây chỉ là ý kiến cá nhân của người viết mà thôi chứ không dám mạo phạm đến ai cả. Xin hãy niệm tình tha thứ cho người viết, nếu bạn không đồng ý nhé. Xin cảm ơn trước. Smile!

Sống trong vòng hôn nhân chồng vợ, nhiều người không biết rằng mình đã sống trong đau khổ triền miên hay sống trong hạnh phúc tuyệt vời.

Câu hỏi về thiên đường và địa ngục của một thế nhân có vợ con khi đi hỏi một thiên sư sẽ được trả lời như sau qua mẫu chuyện thiên vui vui dưới đây :

Có và không

Tú tài Trương Chuyết hỏi hòa thượng Tây Đường Trí Tạng:

- Có địa ngục và thiên đường không?

- Có.

- Không đúng rồi, tôi thường thăm hỏi điều này nơi Hòa Thượng Kính Sơn, Ngài đều nói không?

Thiền sư Trí Tạng hỏi:

- Vậy ông có vợ con không?

- Ông ta xuất gia làm gì có vợ con.

- Bởi vậy Kính Sơn không có vợ con nên nói là không. Còn ông có vợ con nên ta nói có. Chừng nào ông được như Kính Sơn thì mới “tất cả đều không”.

Lời bàn: Thiền sư không có pháp cho người. Chỉ tháo dây cời trói nên theo chấp có nói không.

Tùy chỗ chấp không nói có, ngay đó khiến học nhân tự thể nghiệm như uống nước lạnh tự biết.

(Nguồn: Thiền là gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Người viết cũng thường nói đùa với quý chú rể khi tôi đại diện quý khách trong bàn tiệc chúc cô dâu chú rể trong tiệc cưới: “Quý ông nên cưới vợ đi vì nếu quý vị gặp được người vợ hiền thì quý vị sẽ được hưởng hạnh phúc gia đình, còn nếu quý vị gặp một bà vợ dữ thì quý vị sẽ trở thành triết nhân như Socrate vậy đó. Đẳng nào cũng có lợi cho quý vị mà”. Bạn đồng ý chứ? Rồi thời gian qua, trong những buổi họp với thân hữu hay trong giao tế xã hội, người viết lại thường nghe quý bà than thở, tâm sự rằng: “Ông nhà tôi bây giờ khó tính, cáu gắt, ưa cự nự hơn ngày xưa nhiều” hoặc là “Người gì khó chịu quá, không có galant như ngày xưa, ưa bắt lỗi bắt phải những chuyện không đâu, v.v.” Quý ông cũng thố lộ: “Mấy bà bây giờ sao khó ưa quá, không còn dịu dàng như hồi mới cưới nữa, cảm rằm hoài, v.v.”

Nói thật lòng, cuộc sống trong cõi nhân gian này là một dòng biến dịch không ngừng. Con người sinh ra và lớn lên, thay đổi về thể chất lẫn tinh thần từ tuổi thơ cho đến tuổi già theo quy luật sinh, lão, bệnh, tử như nhà Phật thường dạy. Có những thay đổi tốt và có những thay đổi xấu mà chính chúng ta đôi khi không nhận ra mà chỉ thấy những thay đổi của đối phương mà thôi.

Khi gây gỗ, tranh cãi nhau, chúng ta chỉ thấy khuyết điểm của phe địch mà quên đi họ cũng có những ưu điểm đấy. Nhất là quý ông thì tự ái to như cái nia, lúc nào cũng không chịu nhận lỗi của mình. Khi quý ông nổi nóng lên thì thường hay quát tháo um sùm, phát ngôn bừa bãi, nhiều khi còn xô tiêng Nho, tiếng Đức đối với bạn bè, và ngay cả với vợ con nữa!

Quý bà khi giận chồng, giận con thì chỉ biết cằn nhằn cảm rằm, hoặc âm thầm rơi lệ, hoặc đi tâm sự với bạn bè mà thôi. Thường thì người đàn bà giỏi chịu đựng, nhẫn nhịn hơn so với quý ông, một phần vì sự giáo dục của văn hoá Á Đông, một phần vì là bản tính phụ nữ, nhất là quý bà ở thế hệ cũ. Xin lỗi quý ông nhé vì đó là một sự thật không chối cãi được theo sự cảm nhận của người viết mà thôi. Xin quý ông đừng giận nhé. Cám ơn quý vị nhiều.

Thôi thì, chúng ta nên tập nhớ, tập nhìn những ưu điểm của người khác để mà sống vui sống khỏe nhé. “Smile!”

Nhiều chàng không nhìn ra được hoặc chẳng chịu nhìn thấy hạnh phúc, sự lo lắng, thương yêu chăm sóc của người vợ đối với chàng.

Mời quý bạn đọc **ĐỊNH NGHĨA VỢ** do người viết sưu tầm được như sau:

Vợ là mẹ các con ta,

Thường kêu “bà xã”, hiệu là “phu nhân”.

Vợ là tổng hợp bạn thân,
Thủ trưởng, bảo mẫu, tình nhân, mẹ hiền.
Vợ là ngân khố, kho tiền,
Gửi vô nhanh gọn, hơi phiền rút ra.
Vợ là biển cả bao la,
Đôi khi nổi sóng, khiến ta chìm phà.
Vợ là âm nhạc, thi ca,
Vừa là cô giáo, vừa là luật sư...

Hoặc là:

Nhiều ông dám bảo vợ không là gì!
Khoan khoan hãy nghĩ lại đi
Vợ quan trọng lắm không gì hơn đâu.
Việc nhà vợ có công đâu
Nấu cơm, nấu nước, rửa rau, pha trà...
(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Trong cuộc đời nơi nước Việt chúng ta, quý vị ông chồng, nhất là quý ông đi học tập cải tạo chắc hẳn đã biết phụ nữ Việt Nam giỏi dẫn, đảm đang như thế nào rồi nhỉ?

Đa số đàn ông Việt Nam của thế hệ xưa cũ vẫn còn có thái độ chồng chúa vợ tôi “xưa quá đi Diễm” này, trong khi quý ông “bị” đi học tập cải tạo về thì lại thương vợ thương con và “giỏi” hơn ngày xưa nhiều. Một thay đổi đáng khen! Thích nhé!

Sống trong cõi đời này ai ai cũng mong cầu được hạnh phúc.

Người viết xin mời quý bạn tìm hiểu những quan niệm sống của hai phe quý ông và quý bà về hạnh phúc ra sao nhé? Tài liệu sưu tầm được thì dài lòng thòng nên người viết xin phép được tóm tắt những ý chính dưới đây mà thôi:

10 cách để sống hạnh phúc của quý ông

Một cuộc sống hạnh phúc là cuộc sống mà mọi thứ đều đi theo đúng quỹ đạo của nó. Bạn không phải lo âu về tình hình sức khỏe, tiền bạc, tình cảm... và còn hàng hà sa số những phiền muộn khác. Để đạt được điều đó, hãy tập cho mình quen dần với những quan niệm sống sau:

1. Biết sống lạc quan
2. Biết chọn đúng người bạn tri âm
3. Biết nhìn xa trông rộng
4. Biết cảm ơn
5. Biết hưởng thụ cuộc sống
6. Biết tự chăm sóc tốt cho cơ thể
7. Biết thay đổi những thói quen có hại cho cuộc sống
8. Biết hòa đồng cùng những người xung quanh
9. Biết mơ mộng
10. Biết tha thứ

(Nguồn: Theo Men's Health)

Những Bí Mật Của Người Phụ Nữ Hạnh Phúc

Mỗi người có cách riêng để được hạnh phúc. Khi cuộc sống trở nên bận rộn và căng thẳng, đừng quên tạo ra cho mình những niềm vui nho nhỏ. Dưới đây là chia sẻ về 6 điều có thể giúp chị em hạnh phúc, khỏe khoắn và hài lòng với cuộc sống hơn, theo Sheknows:

- 1- Tập thể dục
- 2.-Tập hưởng thú vui cá nhân mà không thấy tội lỗi
- 3.-Tập trung vào chính mình
- 4.-Nhập vào một thế giới tưởng tượng
- 5.-Gắn bó với gia đình
- 6.-Nghe nhạc khi tắc đường

(Nguồn:Theo Kiến thức)

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 674-ORTB1103-8923)

NẾU... (SI- Pierre Guilbert)

Nếu bạn tin rằng một nụ cười mạnh hơn một khẩu súng,
Nếu bạn tin vào sức mạnh của một bàn tay đưa ra,
Nếu bạn tin rằng điều kết hợp mọi người lại với nhau quan trọng hơn sự chia rẽ,
Nếu bạn tin rằng sự khác biệt là một tài sản chứ không là mối nguy hiểm,
Nếu bạn biết cách nhìn người khác với một chút yêu thương,
Nếu bạn chọn hy vọng hơn là nghi ngờ,
Nếu bạn nghĩ rằng việc thực hiện bước đầu tiên là do bạn, chứ không phải do người kia,

Nếu đôi mắt của một đứa trẻ vẫn có thể làm trái tim bạn tan chảy,
Nếu bạn có thể hoan hỉ với niềm vui của người hàng xóm,
Nếu sự bất công giáng xuống người khác làm bạn cũng phần nộ như chính bạn phải gánh chịu,
Nếu như đối với bạn, người không quen biết lại được giới thiệu cho bạn là anh em ,
Nếu bạn biết tặng một chút thời gian của bạn vì tình yêu,
Nếu bạn chấp nhận người khác làm ơn cho bạn,

Nếu bạn chia sẻ phần ăn của mình và khéo léo thêm một góc trái tim vào đó,
Nếu bạn tin rằng sự tha thứ đi xa hơn sự hận thù,
Nếu bạn biết hát lên niềm hạnh phúc của người khác và nhảy múa theo niềm hoan hỉ của họ,
Nếu bạn có thể lắng nghe người bất hạnh đang làm lãng phí thời giờ của bạn mà bạn vẫn giữ nụ cười trên môi,
Nếu bạn biết chấp nhận những lời chỉ trích và tận dụng chúng mà không bác bỏ và biện minh cho mình,
Nếu bạn biết cách chào đón và chấp nhận một ý kiến khác với ý kiến của bạn,
Nếu đối với bạn, người kia trước hết là anh em,
Nếu sự tức giận là một điểm yếu đối với bạn, chứ không là bằng chứng của sức mạnh,
Nếu bạn thà bị sai hơn làm tổn thương ai đó,

Nếu bạn không nghĩ rằng khi không còn bạn thế giới sẽ là con đai hồng thùy,
Nếu bạn đứng về phía người nghèo và kẻ bị áp bức mà không cho mình là anh hùng,

Nếu bạn tin rằng tình yêu là quyền lực rào cản duy nhất,
Nếu bạn tin rằng hòa bình là khả thi...Thì... Hòa Bình sẽ đến.
Pierre Guilbert - TL dịch

HẠT ĐỎ

Miền Nam hạt giống cạn dần
Trần kho giống Bắc: tập đoàn phi nhân
Gieo nhiều, trổ quả trầm luân
Trái hư, trái rụng bặt ngàn: Tiêu tan!
Ý Nga, 7.8.2023

XÂY?

Khai trương, động thổ, khánh thành
Công trình rồng tuếch, to bành, không... chân
Một cơn mưa gió bất thần: Đàng vân!
Ý Nga, 7.8.2023

“THẦY” TU PHẢN CHIẾN

Nghe người mượn chiếc áo “tu”
Khoe “thầy” phản chiến, người “ngu” bực
mình!

*

Kẻ “khôn”... lời*, lay linh đình
“Thưa thưa, dạ dạ” hiện hình Việt... gian!
Ý Nga, 6.8.2023

*Lời (dấu hỏi): ít, không đều > lời con

RÒI RA THUA CẢ TAM VÔ

Chửi Việt Cộng: Phường vang lên Quận,
Huyện...

Ai ngủ quên, thức tỉnh tìm nẻo về
Ai khác phe, phân tích điểm lê thê;
Mất gà chửi? Phán: “Đàn bà nhiều chuyện!”
*

Không ai chửi? Mai giặc vào như kiến
Hai Cộng quân hợp sức cùng diễn... hề
Có chi còn mà mất gà, vịt, bê...?
Đói!

Ý Nga, 7.8.2023

BẮM VẮM!

Anh đem tội Cộng ra mà chém,
Chị nhắc Việt gian: đủ kiểu bằm,
Bà mở Hồ, Mao, Lê, Karl Marx - Vằm!
Ý Nga, 6.8.2023

CÁN PHẢN

Gian tham lãnh... tụt ngòi cao
Khoanh vùng lãnh... thổ, đồng vào không chia
Lãnh... binh nổi đóa không tha: Lãnh... đủ!
Ý Nga, 6.8.2023

HIỆN ĐẠI... HẠI ĐIỆN

Thời buổi công nghệ tiên tiến như hiện nay, lợi ích cũng có mà lợi hại cũng kèm theo y như combo không thể thiếu. Ai dùng facebook, yahoo đều biết lúc này chuyện kẻ gian (mà chúng ta gọi là hackers) xâm nhập tài khoản của chúng ta, giả mạo là chủ nhân, liên lạc chỗ này chỗ kia trong friend list để xin xỏ, lừa lọc tiền bạc; rồi dính chùm nhau mắc lừa; hackers lại tung hoành đi phá hoại tiếp những người khác.

Cách đây vài tháng, bỗng dưng cô em quen biết bên Texas nhắn trên facebook messenger hai chữ gọn lỏn: “Hi chị.” Với nhiều kinh nghiệm được bạn bè chia sẻ, tôi thắc mắc ngay vì tôi với cô em này chưa bao giờ chuyện trò với nhau, cả trên facebook lẫn ngoài đời. Cô em này, nói cho rõ ngọn ngành, là con dâu của một gia đình hàng xóm cũ của tôi từ bên Việt Nam, hiện nay họ định cư bên Texas. Vài lần tôi qua thăm gia đình này, có cả dâu, rể và các cháu, nhìn nhau chào nhau mỉm cười, rồi sau đó “gặp” trên facebook thì kết “bạn” dây mơ rễ má; lâu lâu bấm like những tấm hình cho vui, vậy thôi. Do vậy, chẳng có lý do gì cô em này muốn nói chuyện riêng với tôi, nhưng dù sao tôi cũng muốn thử hacker, tôi đáp lại:

- Chào cung! Có chuyện gì không cung?

“Nó” đáp lại liền:

- Chị ơi, facebook của em bị trục trặc, không vào được, họ hỏi em có vài người thân quen vào link dưới đây xác nhận giúp em nha.

Thôi rồi, đích thị là kẻ gian, nhưng tôi chưa trả lời, bèn nhấn messenger chồng của cô em này:

- Em ơi, vợ của em mới nhắn chị mở link gì đó, phải không em?

- Không chị ơi! Facebook của vợ em bị hacked rồi, chị cẩn thận nhe.

Không còn gì để nghi ngờ nữa, tôi sẽ tìm cách... xử kẻ gian này. Thông thường, theo như một số người quen trên facebook kể lại, khi xác định là hacker, họ bắt đầu nói thẳng vào “mặt” nó, đại khái là: “Xưa rồi Diễm ơi, đẹp cái trò này nhé!” hoặc nặng nề hơn: “Ê, quờn quá không có việc làm, rồi đi lừa đảo kiếm cơm hả.” Nhưng tôi không thể làm như vậy, tôi không nở mắng mỏ, lột chân tướng kẻ khác theo kiểu đó. Dù biết rằng đó là kẻ gian, mà sao tôi vẫn thấy... thương hại hơn là rửa xả nặng lời. Thế là tôi nhẹ nhàng lịch sự:

- Cung ơi, lúc này hackers lộng hành quá, nên trước khi bấm vào link giúp cung, chị muốn biết chắc đó là cung, vậy cho chị hỏi, ba má chồng của cung tên gì?

Nó suy nghĩ một vài phút rồi nhắn tiếp:

- Chị không tin em thì chị gọi phone cho em đi!

Úi dào, nó dám kêu tôi phone cho nó nữa kìa, là sao? Tôi bắt đầu thấy sợ, nên chẳng thèm nhắn lại, coi như kết thúc, nhưng bỗng nhiên tiếng phone réo lên ầm ỹ, tôi giật mình, thì ra nó gọi. Tim tôi đập loạn xạ, tay tôi run rẩy không dám đụng vào phone vì sợ lỡ tay mở ra nghe thì chắc tôi chết giắc. Mồ hôi của tôi bắt đầu rơi lịch bạch... Tôi chạy vào phòng, để mặc cái iphone ngoài bếp cho đến khi không còn tiếng reng.

Có ai như tôi không, kẻ gian phải sợ mình, còn tôi thì sợ kẻ gian?

Buổi chiều tôi kể lại cho ông xã, anh ấy khuyên tôi:

- Ngay từ đầu em không nên trả lời là tốt nhất, lần sau chừa nhé.

Con gái tôi đoán già đoán non:

- Nếu mẹ nghe phone, lẽ nào nó sẽ lấy hết info của mẹ từ cuộc nói phone? Nhưng ít nhất nó cũng có được giọng nói của mẹ, sau đó đi lừa tiếp những người khác trong friend list của mẹ, vì bây giờ AI (artificial intelligence) giả giọng người y chang luôn đó!

Thôi cũng là rút kinh nghiệm, tôi tự nhủ lòng từ nay sẽ cẩn thận hơn.

Chiều hôm qua chị Nga hàng xóm cũ đang ở Việt Nam nhắn messenger tôi:

- Em ơi, em cho chị 200 đô qua số tài khoản xxxx nhe, chị cần gấp lắm.

Chị Nga là hộ nghèo quanh năm từ khi tôi còn ở Việt Nam. Chồng chị cờ bạc say sưa rượu chè, nay chồng chị đã qua đời, chị vẫn tiếp tục khổ vì con vì cháu. Thỉnh thoảng vào dịp cuối năm, mấy anh chị em tôi gom tiền gửi về giúp vài hàng xóm khó khăn trong đó có chị Nga, và đây là lần đầu tiên chị nhắn cho riêng tôi.

Tôi nhanh nhâu:

- Có chuyện gì vậy chị?

- Con gái chị vào bệnh viện cấp cứu! Em ơi, cứu con gái chị với!

- OK chị, vì em đang ở chỗ làm, chút về em sẽ nhắn bạn em chuyển cho chị liền.

Trả lời xong, tôi bừng tỉnh, nhớ ra bài học “ai kêu bấm link hoặc chuyển tiền thì phải cẩn thận”, nên vội vã nhắn lại chị hàng xóm:

- À chị Nga ơi, em nói điều này chị thông cảm, vì lúc này có nhiều trường hợp lừa đảo qua facebook nên em xin chị vui lòng trả lời câu hỏi để em biết chắc là chị, em mới dám gửi tiền. Chị cho em biết tên của 7 người em trong gia đình chị nha?

Hiểu được ý tôi, chị ấy nhấn lại thiết dài, không những kê đầy đủ tên 7 người em chị ấy, mà còn... bonus thêm, liệt kê tên 8 anh chị em của gia đình tôi, theo thứ tự từ lớn đến nhỏ, và tên ba má tôi. Vượt yêu cầu quá xá!

Tôi nhìn đồng hồ, giờ này bên Việt Nam 4 giờ sáng, con gái chị Nga trong phòng cấp cứu, nếu không có tiền sớm chắc sẽ khó khăn với hệ thống “hành là chính” của các bệnh viện, tôi bèn nôn nóng lấy phone ra nhắn messenger cho Đào, bạn tôi. Vợ chồng nó có đứa con du học bên Toronto, Canada, khi tôi cần chuyển tiền giúp ai, thì nhờ nó chuyển bên đó, còn bên đây tôi etransfer cho con nó, tiện lợi và mau lẹ. Nhà nó là lò làm bánh phở, từ khuya công nhân đã đến để nhập gạo vào kho, rồi các máy bánh phở bắt đầu hoạt động để kịp sáng sớm giao hàng nên Đào thức dậy rất sớm. Tôi nhắn vội cho nó:

- Đào ơi, chuyển ngay 200 đô vào số tài khoản xxxx nhe, chút nữa mình sẽ nói rõ hơn.

Gửi tin xong, tôi mỉm cười, trở lại làm việc, lòng vui vui vì đã giúp được chị hàng xóm cũ phần nào trong lúc ngặt nghèo. Mười phút sau, tôi check messenger, chưa thấy Đào trả lời, dù có dấu hiệu nó đã thấy tin nhắn. Sao kỳ vậy cà, bình thường nó rất mau lẹ vì tôi với nó là bạn thân cùng lớp từ cấp hai lên cấp ba, hễ tôi nhắn tin thì nó bắt đầu lạch cạch “typing” hầu như ngay lập tức, mà lần này, nó đã đọc xong mà vẫn im lặng.

Tôi chợt có ý nghĩ, hay là nó cũng đang nghi ngờ tôi là hacker “xin tiền”? Tôi đọc lại tin nhắn của tôi và hiểu ngay vấn đề: tôi và nó luôn gọi nhau là “nhỏ” và xưng “tớ”, luôn mở đầu bằng câu “nhỏ ơi”, tự xưng bữa nay trong lúc gấp gáp, tôi lại rất nghiêm chỉnh, gọi tên nó rồi xưng là “mình”, hỏi sao nó không nghi?

Đúng lúc ấy, hiện lên tin nhắn của Đào, cũng... nghiêm chỉnh không kém:

- Bạn ơi, lúc này hackers nhiều lắm, mình bị mấy vỏ rồi, nên xin được hỏi bạn một câu để làm tin nhé: thầy chủ nhiệm lớp 12 chúng ta tên gì và vợ thầy tên gì?

Haha! Tôi bật cười thành tiếng. Trời ơi, tôi mới test chị Nga, thì giờ đến lượt tôi bị nhỏ bạn thân test lại. Tôi xin phép supervisor đi nghỉ break, ra ngoài hành lang, thông thả nhắn Đào:

- Nhỏ ơi, hỏi nãy tớ nhắn vội vì đang ở chỗ làm, muốn chị hàng xóm nhận được tiền sớm, con chị ấy đang cấp cứu. Nghe nè nhỏ: thầy Phiệt chủ nhiệm 12A1, vợ thầy tên Lang (có g), “khuyến mãi” thêm nhe: hai đứa mình ngồi cùng bàn với Huệ, trên bàn mình là Thu với Bích và Trinh; sau bàn mình là chàng Sơn, chàng Lãm, vậy rõ chưa nhỏ?

Lần này thì nó mau chóng:

- OK... OK. Hihhi... Tớ sẽ chuyển khoản ngay bây giờ.

Vậy đó, tự bao giờ mà chúng ta, những bạn bè quen biết từ lâu, bỗng dưng nghi ngờ cảnh giác lẫn nhau? “Hiện đại là hại điện” đấy thôi, mọi sự phát triển luôn kèm theo những bất cập, những sơ hở hiểm nguy, mà ngày nay Chat GPT (Generative Pre Trained Transformer) và AI đang bắt đầu mang đến cho nhân loại những lợi ích kèm theo... lợi hại nếu chúng ta không đề phòng.

Tôi đã từng mộng mơ, sẽ có ngày có một loại máy có thể đọc được những ý tưởng thơ văn trong đầu người ta rồi tự động “viết” xuống computer giùm tác giả thì tuyệt vời biết bao. Bởi vì, có nhiều lúc lái xe đi chợ, đi làm, khi làm việc nhà như rửa chén, tập thể dục, tưới cây... tôi chợt bắt gặp một ý hay, dự định sẽ đem vào một bài viết nào đó của mình. Có khi là một vần thơ ứng ý, nhưng lu bu bận rộn, thời gian gấp gáp, rồi quên, cũng tại làm biếng ngồi xuống gõ máy, thế là ý tưởng tiêu tan, không còn nhớ đến nữa.

Cứ tưởng đó là ước mơ viễn vông, nhưng có vẻ như ước mơ của tôi đang trở thành hiện thực với sự xuất hiện đầy thú vị không ngờ của Chat GPT khi “nó” được sử dụng trong dịch thuật, phân loại các văn bản, sáng tạo câu chuyện, trả lời câu hỏi, tìm kiếm thông tin rất mau chóng, tiện lợi.

Thú thật, tôi thuộc loại “low-tech”, lâu lâu vẫn nhờ con gái, ông xã, hoặc mấy người bạn trong ca đoàn nhà thờ trợ giúp khi gặp trục trặc trong việc sử dụng computer, laptop, iphone nên chẳng dám liêu mạng, bèn mắng tìm hiểu xài Chat GPT cho rắc rối nhưc đầu, nhưng cũng có chút hứng thú tò mò khi đọc những tin tức về “nó”.

Với khả năng học hỏi và suy nghĩ giống như con người, Chat GPT dùng trí thông minh nhân tạo để tạo ra các ứng dụng thực tế trong y tế, giáo dục, tài chính, buôn bán, quảng cáo và rất nhiều lĩnh vực khác. Nghe nói, “nó” trò chuyện thân thiện gần gũi, ngắn gọn cụ thể, khiến nhiều người thích hơn so với Google.

Nghe đâu, “nó” còn rành rọt chiếm lĩnh luôn việc giúp con người trong hội họa, âm nhạc, nhiếp ảnh... nữa kìa.

Không những thế, “nó” còn có thể sáng tác thơ, văn, viết kịch bản, văn bản đủ các kiểu. Người ta còn đang tính tới chuyện cung cấp cho “nó” một số đặc điểm nhân vật với cá tính, tuổi tác, bối cảnh, rồi “nó” sẽ viết ra một chuyện ngắn hoặc cuốn tiểu thuyết hấp dẫn, và như thế ước mơ của tôi đang thành hiện thực cũng chẳng ngoa.

Ừa, dung mà tôi tự hỏi, liệu “nó” có viết ra như ý tôi mong muốn, với những câu văn “dzui dzẻ”, “tung tung” đúng như “phong cách” của tôi không nà!

Nếu “nó” không kham nổi, hoặc cho ra đời bài văn “hông giống... tui” thì thôi vậy, tôi lại vẫn cố làm siêng, ngồi vào bàn, bên ô cửa sổ sau vườn, vừa ngắm tuyết mùa đông, hoa cỏ mùa hè, lá vàng heo may mùa thu mà gõ máy say sưa đến dòng cuối bài, hài lòng ký tên mình, xác nhận một bài viết, bài thơ “chính chủ” một trăm phần trăm, vẫn hơn là nhờ vả “nó” chứ!

KIMLOAN

Edmonton, tháng 8/2023

ANH ĐỪNG KIÊU NGẠO!

Ngắm... mây hoài chán lắm anh
Cao sang chi lắm chi toàn trắng xanh?
Đất: hoa, lá, thú chuyền cảnh
Khom lưng một chút ai tranh... khiêm nhường?
Ý Nga, 5.8.2023

THẤY THIỆN LÀ THEO

Quạ kêu âm đục khàn khàn
(Y như kẻ ác luận bàn hại ai)
Đôi chân tự tại, khoan thai
Mặc ai độc ác, Thiện bày: em theo!
Ý Nga, 5.8.2023

XIN ĐỪNG BỆNH NẶNG!

Bệnh chi đau đớn đêm trường?
Nỗi đời tang tóc, nỗi thương Mẹ già
Bạn bè an ủi trời xa
Đem tình xoa bóp cho qua u hoài.

*

Thương em xa xứ lạc loài
Bao nhiêu em út cũng ngoài tầm tay
Có anh, anh đã... chân mây;

TÌM TÍNH MẠCH

Bàn tay gân guốc trở đầy
Mà sao y tá tìm hoài không ra?
Tay đã bầm tím thịt da
Tội chai nước biển* “mặn mà” chờ trông.
Ý Nga, 5.8.2023

*Nước biển y khoa là chất dịch để truyền vào
tĩnh mạch.

Y khoa gọi là Intravenous Fluid hoặc
IntraVenous Hydration,
đọc tắt là IV [ai-vi] fluid hoặc IV hydration.

SỰ HỌC VÔ BIÊN!

Chim dù bay rất giỏi
Cũng có lúc đậu cành
Em phải luôn học hỏi
Mới hơn được em anh!

Cá dù vượt vũ môn
Cũng phải sống nhờ nước
Chớ tự đắc, tự tôn
Bơi chưa đầy mấy bước!
Ý Nga, 4.8.2023

Có Ba, Ba cũng đã bay cuối trời!

Nhớ Nhà! Nhớ lắm thơ tôi!
Nhà mình nghìn dặm! Nhà ơi khó về!
Á Nghi, 4.8.2023

THĂM EM

Nhớ em cũng muốn sang chơi
Ngại chân mỏi gối, sợ ngồi máy bay,
Ngại đêm bên ấy sẽ dài,
Ban ngày lại ngán lệ này ai lau?
Ý Nga, 4.8.2023

NHỚ MÌNH

Lửa phiền ai dập giùm em
Đêm đêm bừng sáng, ai thềm lửa khêu?
*

Nên em rất ngại bóng chiều
Nén thơm, nhạc trời... nhớ nhiều dáng anh:
Ôm đàn gảy khúc mê thanh
Nhìn em âu yếm... Ôi Minh của em!
Á Nghi, 3.8.2023

ĐẮC CHÍ, ĐẮC LỰC, KHÔNG ĐẮC THỜI!

Đã tu gần đắc đạo
Ai ham kẻ-đất-đào?
Mặt vênh vênh đắc ý
Khoe thành tích lớn lao.

Tưởng đào... hoa đắc địa
Mặc sức mà quơ quào
Trông si đất đất đỏ
Không nước? Chỉ khát... khao!

Chẳng cô nào đắc sủng
Chỉ mình ông lao đao.
Khoe khoang tài, đắc dụng,
Đất “khách” mà ế sao?

Hoa quý luôn đắc thế
Để gì ông lăm le
Đất chùa chó đắc tội
Vào đây say bết nhè.
Á Nghi, 2.8.2023

MỜI ANH CÀ PHÊ

KHÔNG GIỮ ĐƯỢC CON VÀ ANH

Giữ anh bên cạnh từng ngày
Mấy cô ngả ngớn cầu... tài bám, vây
Em câu lộc: đức thả đây
Vây mà chẳng giữ trong tay được chàng!
*

Tử vi Ba chằm rõ ràng
Con, anh đi trước, cuối hàng mới em
Con trong bụng đã khuất chìm
Anh trong tim, cũng im lìm ra đi!
Á Nghi, 3.8.2023

NGƯỜI MẤU HÃY NGOAN!

Ngồi ngay ngắn, ngoan ngoan
Mà xem anh tỏ... tình
Tuy nét vẽ nguệch ngoạc
Nhưng yêu thương chân thành.

Hôm nay em hung dữ
Mất quắc tận trời xanh.
Em trong tranh... hiền thực
Không hề biết nhe nanh.
*

Thử sơ khai hiền lành!
Á Nghi, 2.8.2023

SAO MÀ NGÀY THƠ?

Cộng sản là bọn thâm thù
Còn đem khoe bằng tà ngữ,
Người trí sao giúp kẻ ngu,
Em mê gái, quên hùng sử?

Chữ nghĩa không có tâm lòng
Cộng công gì mà khen: “Tuyệt”?
Viết cho uổng phí sức công
Khoe tài toàn thơ thất luật.
*

Theo phường thiên tả quanh co
Còn đi nhờ người nhuận sắc?
Giờ này còn khen cháu Hồ
Bày toàn tư tưởng thâm độc?

“Sách” toàn lý luận vu vơ
Ai lại đem góp công sức?
Em đừng phí công cây nhò

Từ anh rời bỏ cõi đời
Chẳng còn tha thiết đem nồi cháo khua,
Cỏ xanh thiếu nước, hoa thưa,
Rèm xinh ngả sắc... Ôi nhà của ai?

Lau chùi, dọn dẹp tự dưng
Cũng rồi mệt mỏi chẳng bày biện thêm
Chỉ cà phê nhớ, sáng đem
Mời anh như thuở... anh em uống cùng.
Á Nghi, 2.8.2023

Ai ngu tuyên truyền giùm đò?
Ý Nga, 1.8.2023

THẨM HẠI

Ôi con cái thời giáo dục “vĩ đại”
Con xưng “tao”, gọi mẹ ruột bằng “mày”
Đau đớn này mẹ biết nói cùng ai?
Thật kinh hãi đáng “trông người” đáng Trái!
Ý Nga, 1.8.2023

Một Làng Già ở Mỹ

Cuối năm 2021 tôi về hưu sau khi đã làm việc 31 năm ở công ty. Nhận được một cái Rolex sau 25 năm, một đồng hồ Apple sau 30 năm, một đồng hồ grandfather clock treo tường, một đồng hồ để bàn bằng gỗ đỏ sang cả quý phái, một đĩa bạc “ghi công” để trưng bày khoe khoang tại phòng khách. Mọi thứ đồ đạc có trong kho mình đều thu tóm cả. Bây giờ thì về đi thôi!
Lúc này tôi mới nghĩ đến nơi ăn chốn ở trong giai đoạn mới của cuộc đời. Ngày xưa còn miệt mài cày bừa trả nợ nhà, nợ xe, nợ “con”, mình gồng mình vót lấy một căn nhà trong khu trường tốt, vượt cả khả năng tài chính, để rồi phải nhịn ăn nhịn mặc, còng lưng trả tiền nhà mút chỉ hột hơi. Nay con đã lớn, thôi thì nhường khu này lại cho những cặp vợ chồng trẻ đang nhắm nhía trường xịn cho con họ.

Làng Già

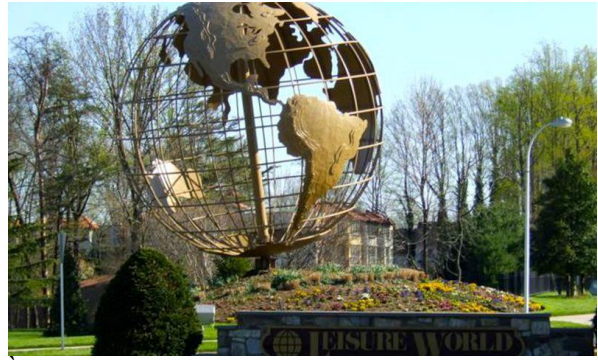
Người Việt khi nghe đến hai chữ “nhà già” thường giật mình kinh hãi và ác cảm với từ này. Họ nghĩ đến những nhà assisted living với những căn phòng nhỏ hẹp, chung đụng với một ông hay bà cụ khác màu da khác ngôn ngữ, đôi khi mất trí cứ gào lên: “Help! Help!” giữa đêm khuya. Hay những bữa ăn nhạt nhẽo không hợp khẩu vị, người phục vụ không nói tiếng Việt, tắc trách lơ là, những ngày cuối tuần ra ngồi phòng khách mòn mỏi ngắm trông những đứa con quá bận bịu chẳng thể ghé thăm, v.v.

Thật ra thì có nhiều lứa tuổi già và nhiều cách sinh sống tuổi già. “Già mà còn trẻ” là già đủ để về hưu, hưởng bảo hiểm sức khỏe của chính phủ và lãnh tiền an sinh xã hội, nhưng vẫn sống vui sống khỏe. Già lão, già khụ là lứa tuổi không tự sinh sống được nữa, phải vào assisted living hay nursing home. Người tuy già nhưng vẫn trẻ trong tâm vẫn có thể tìm được môi trường thích hợp cho mình.

Tại nhiều tiểu bang từ lâu người ta đã qui hoạch những làng cho người tuy “già nhưng vẫn trẻ” này. Tại Arizona hay Florida nắng ấm quanh năm, có những làng Sun City, The Villages, v.v. Ở Houston, Texas, thì có Làng Tre (Golden Bamboo I, II, III) nhằm phục vụ người Việt cao tuổi.

Leisure World of Maryland Corporation

Riêng tại tiểu bang Maryland của tôi thì có Leisure World. Nơi này đã được bắt đầu xây dựng từ thập niên 1960, thoát đầu nhắm vào giới công chức liên bang làm việc tại thủ đô W.D.C. Vì ra đời sớm nên nó giành được khu đất rộng 1,000 acres ngay trung tâm phố phường đông đúc ngày nay. Có đủ kiểu nhà cho từng hoàn cảnh: nhà trệt có vườn sau và garage, nhà townhome 2 tầng, nhà condo nằm trong cao ốc 10 tầng, v.v. Ngày nay Leisure Work có khoảng 6,000 căn hộ cho dân số hơn 9,000 người, từ lứa tuổi 50 đến... tuổi thọ trời cho không giới hạn! Điều kiện để vào ở là ít nhất 55 tuổi, tuy nhiên nếu ông 55 mà bà 50 thì vẫn được phép vào ở cùng nhau. Còn nếu ông 55 mà bà mới 25 chẳng hạn thì chịu khó tìm chỗ khác. Con cái còn trẻ có thể bỏ tiền mua cho bố mẹ ở, nhưng mình không được nhập cư.

Tiền Nghi

Leisure World có đủ các cơ sở sinh hoạt thường có ở những làng già khác như câu lạc bộ, nhà hàng (tôi đánh giá 4 sao), hồ bơi, rạp chiếu phim, thư viện, sân tennis, sân golf (được giải nhất của Audubon), v.v. Tuy nhiên khung cảnh tôi thích nhất là khuôn viên đầy cây cao bóng cả trồng từ nhiều chục năm nay, đủ loại hoa đua sắc thắm mùa xuân, những tàn lá xanh ngắt mùa hè, muôn màu cam đỏ vàng nâu mùa thu, và tuyết trắng xóa mùa đông rơi từng mảnh xuống cành cây trụi trụi như cảnh tiên.

Tình Chòm Xóm

Ngoài ra, điều làm tôi thích thú hơn cả khung cảnh thiên nhiên là tình chòm xóm. Từ ngày vào Leisure World tôi làm quen được với nhiều người bạn hơn cả 15 năm ở bên ngoài. Đôi khi mình không nhớ được tên hết tất cả mọi người, nhưng ai cũng nhớ tên con cún, con miu của nhau. Thúy là mommy của Babette, Susie là mommy của Dewey, Sarah là mommy của Cricket, Kim có Toby, Joan có Micky, v.v. Khi nói chuyện về ai mà người khác không nhận ra, chỉ cần nói thêm “mommy của Daisy đó!” là người kia nhớ ngay “À à, biết rồi!”

Hàng xóm ngày xưa ai cũng bận rộn cơm áo gạo tiền, gặp nhau chỉ quơ tay chào vội vã rồi mỗi người phóng xe đến sở cho kịp giờ. Xóm xưa của tôi là xóm người Do Thái. Phần đông họ đều giàu có khá giả nên tụ tập đông đúc ở vùng Potomac sang cả, chỉ có gia đình tôi “đèo bòng” đến ở để con được học trường giỏi trong khu vực. Ngày chủ nhật, ngày lễ họ sinh hoạt trong cộng

đồng giáo hội khăng khít với nhau nên chẳng quan tâm mở rộng vòng tay đón chào “kẻ lạ” như gia đình tôi đột nhập vào làng của họ. Mùa lễ Giáng Sinh họ không treo đèn như những gia đình Mỹ, nhà nào nhà nấy im lìm tối tăm vì họ theo đạo Do Thái ăn lễ Hukkah chứ không mừng lễ Noel. Năm con gái tôi 13 tuổi nó được mời đi dự vô số các lễ bar mitzvah & bat mitzvah của bạn bè, đánh dấu ngày đưa trẻ đủ trưởng thành để chính thức được phép dự lễ tôn giáo của mình. Tôi học được rằng phong tục tặng quà bar mitzvah/bat mitzvah là cho ngân phiếu với số tiền chia đúng cho 9: \$18, \$27, \$45, \$90, v.v. Khi bà hàng xóm đối diện qua đò, tôi đi dự đám tang tại synagogue mới biết người Do Thái để người chết nằm trong áo quan gỗ mộc không sơn phết gì cả. Ở đây suốt 15 năm mà tôi chẳng có ai là bạn thân.

Tại làng già Leisure World, phần đông cư dân đều đã về hưu nên có thì giờ chào hỏi nhau thân tình. Mỗi chiều thứ t độ chục người xách ghế đến sân đậu xe của một bà trong xóm ngồi tán dóc với nhau. Sáng thứ 6 hẹn nhau ra Panera uống trà hay cà phê. Mỗi đầu tháng họp Wednesday Wine, BYOD (Bring Your Own Drink). Ông hàng xóm ở đối diện là dân làm đồ mộc tài tử, mỗi tuần ông trông coi xưởng mộc một ngày. Tôi lợi dụng khi nào có món đồ gì sút tay gãy gọng thì cứ vác sang để ngoài công nhà ông, dán một sticky note “Please!” Vài hôm sau ông mang sang để tại garage nhà tôi, viết bên dưới note: “It’s ok now!”

Hàng năm xóm tôi tổ chức BBQ tại vườn hoa trong xóm, bỏ flyer từng nhà mời đóng \$5 tham dự, xúm xít mua beef burger, turkey burgers, Impossible Burgers cho hợp khẩu vị và chế độ ăn uống của từng người.

Các ông khiêng bàn ghế, nướng burgers. Các bà bày thức ăn, rau quả, các món tráng miệng. Mùa đông lễ Valentine thì làm potluck trong một phòng họp tại Câu Lạc Bộ, mỗi nhà mang một món ăn đến chung. Mùa thu làm tiệc tại lanai, ngồi trên cao nhìn xuống hồ bơi, có mái che nhưng vẫn không tường, trông trải mát mẻ.

Ngoài sinh hoạt xóm (Leisure World có 21 “xóm”, mỗi xóm khoảng một đến vài trăm hộ), người ta còn dự sinh hoạt chung của toàn khu: đi xem ciné miễn phí hằng tuần, chơi Scrabble, Poker, mật chược, sáng tác, đọc sách & điếm sách, khiêu vũ, đan thêu, hội họa, nhiếp ảnh, vũ cầu, bơi lội, tập đàm thoại các thứ tiếng, đi bộ chung từ 1 mile đến 3 miles, đi du lịch bằng xe bus sang tiểu bang khác, v.v. Nếu vẫn ở tại chỗ khi về hưu thì vẫn có thể tham dự những sinh hoạt như trên, nhưng mỗi sinh hoạt ở một trung tâm khác nhau và mỗi bận phải đánh xe chạy ba quãng đồng, còn ở đây thì đi bộ thông thả 10-15 phút là đến.

Kết Bạn, Chia Sẻ

Giữa những nhóm nhỏ cũng có sinh hoạt riêng giữa các cá nhân. Tuần rồi một bà hàng xóm gửi text bảo “Chiều thứ ba, 3g sang nhà tôi, tôi sẽ dạy mấy bà chơi mật chược. Từ ngày tôi tập chơi môn này thấy khả năng tập trung của mình tăng vọt đấy!” Sáng nay bà đối diện trước nhà text: “Hôm nay tôi nhờ bột làm bánh mì cho cháu ngoại. Qua đây học làm với tôi!” Bà ở đối diện sau nhà text: “Đang làm cơm tối đãi con trai mà nhà hết trứng. Bà còn quả nào cho mượn vài quả?” Cái tình hàng xóm tự nhiên đến độ có thể hỏi nhau muốn đường, muốn nước mắm thật tình hơn 40 năm sống ở Mỹ bây giờ tôi mới tìm lại được!

Đồng Bệnh Tương Lân

Trong những buổi trà dư tửu hậu mọi người hay chia sẻ hỏi han nhau về các chứng bệnh già: đau lưng, đau chân thì thoa bóp bằng gì, ban đêm làm sao ngủ được, giới thiệu cho nhau những bác sĩ giỏi về tim, thận, bệnh ngoài da, v.v. những vấn đề không thi vị hào hứng gì cho lắm nhưng rất hữu ích ở “tuổi vàng” này. Có một buổi trời âm áp, ngồi nhìn các bà mặc quần shorts ngồi chung quanh, tôi chợt nhận thấy ra rằng trong 8 bà thì đến 7 bà có một vết sẹo dài từ trên đầu gối xuống đến giữa ống chân. Chính hẳn: knee cap replacement - mổ đầu gối! Tự nhủ thầm: “Tương lai của mình đây! Chị trước em sau!”

Cũng có thành phần già lão không còn tham dự sinh hoạt bên ngoài được nữa mà chỉ sống khép kín trong nhà, có người đến chăm sóc mỗi ngày. Những ngày nắng ấm mới thấy các cụ già đẩy xe chậm chậm đi ra đường, có một người trẻ đỡ, vịn một bên. Đến một lúc nào đó sức khỏe suy sụp hẳn thì con cháu lại chuyển ông hay bà vào assisted living, nhà bán sang người khác. Cũng có người đau bệnh rồi mất ngay tại trong làng. Chứng kiến trước mắt những biến chuyển không tránh được của cuộc đời cũng là một cách để mình tập hướng về “tương lai” một cách tỉnh táo.

Trông Trọt Sàn Xuất Tại Làng Già – “nghề” của dân Á châu

Ngày mới dọn vào Leisure World, mỗi lần đi bộ ngang các cao ốc tôi đều ngó vào sảnh dưới nhà đọc danh sách các cư dân trong đó. Mình để ý tìm họ Nguyễn, Trần, Lê, Lý... nhưng chỉ thấy những tên na ná như Nugent, Chan, Lee, Li, v.v. Một ngày nọ đang đi bộ ngoài đường tôi bỗng chợt nghe tiếng ca thánh thót, đại khái “...bởi đâu mà đôi ta lữ thê...” Ô, “phe ta” đây rồi! Thế là lập tức băng qua đường đến sân sau một nhà townhouse nhìn ra đường cái, nơi có cái cassette đang rền rĩ khóc than, để làm quen. Lần khác ra “ruộng” tôi nói với bác nông dân vườn bên cạnh: “Bao giờ chị tưới nước xong để vôi đó cho tôi dùng nhé, đừng mang trả vôi.” Nghe chị trả lời tiếng Anh với giọng Việt tôi nhận ra đồng hương ngay. Từng chút một tôi, “lượm” được độ chục người Việt ở đây, so với dân số 9 nghìn người thì chẳng thấm vào đâu.

Dân Á đông sống khép kín, ít chương mặt vào các hoạt động giao tế, và nhiều người cũng không nói tiếng Anh lưu loát. Tuy nhiên, khi ra “ruộng” thì họ tung hoành ngang dọc ai cũng nể. Tại đây luôn nghe lú lo tiếng Hàn, Bắc Kinh, Quảng Đông, và cả tiếng Việt. Leisure World có một khu trồng chia ra làm 200 mảnh vườn cho mọi người thuê \$35 một mùa từ tháng 4 đến tháng 11 hàng năm. Mọi người tự căng rào, dựng giàn, cuốc đất, bón phân, v.v. rồi gieo hạt trồng tía, có vôi nước tưới thoải mái. Từ nhà tôi ra ruộng đi bộ 15 phút là tới, nên buổi sáng “má em hùng động đi cày bừa” không phải lái xe. Các khu vườn Á đông nhìn qua là thấy sum suê bầu, bí, mướp, khô qua, v.v. đầy giàn. Họ làm những luống cải, ớt, cà chua, cà tím rất bắt mắt. Đầu công có một “bàn chia sẻ” (sharing table), ai có dư dả thức gì thì bày ra đó cho ai cần thì lấy. Đầu mùa là những gói hạt giống thặng dư. Ngày nào ra đó tôi cũng lục lọi xem có gì dùng được để khỏi

tồn tiền mua. Đến mùa gặt hái xem có hoa quả nào chủ vườn để lại hiến tặng tại bàn thì bỏ bị về nhà nấu ăn. Đôi khi đi vòng vòng thấy rau củ của ai tươi tốt buột miệng khen vài tiếng là chủ vườn nhanh tay cắt ngay cho một bó hay một rổ bê về. Cuối mùa người ta tổ chức một bữa potluck ăn chung, phân đông từ sản phẩm cây nhà lá vườn. Những ông bà nông dân Á đông cũng là đầu bếp xuất sắc nên họ nổi trội với những món ăn xào nấu ngon lành, ít khi thấy ai mua một hộp bánh hay phong kẹo sẵn ngoài tiệm mang vào góp phần.

Thể Dục Thể Thao

Hằng ngày tôi đi bộ theo con đường chính trong làng. Đường đi vòng chung quanh khuôn viên, hơn 3 miles lại về chốn cũ. Con đường chính này có vận tốc giới hạn 30 miles một giờ. Từ ngày vào đây tôi tôn trọng luật lái xe theo kiểu mới. Ngày xưa ở “thế giới bên ngoài”, nếu giới hạn 30 miles thì mình chạy 39 miles, tránh đừng vượt lên đến 40 miles kẻo bị phạt. Bây giờ lái xe trong khuôn viên Leisure World với giới hạn 30 miles thì tôi chạy 31-32 miles. Đời sống chậm lại rồi, không phải hốt ha hốt hoảng, chạy bay chạy

biến để đến sở đúng giờ như ngày xưa. Tôi cũng tham dự Friday hiking của nhóm Baby Boomers. Họ tổ chức những cuộc đi dã ngoại chung quanh vùng mỗi sáng thứ 6. Thật là phục họ biết được nhiều nơi gần nhà trong vòng 30 phút lái xe rất thích hợp cho người lớn tuổi: cảnh đẹp, đường bằng thẳng không dốc, đi khoảng 3 miles, mỗi tuần một thắng cảnh khác nhau tại ngay địa phương mình ở mà mình chẳng biết đến. Cuối tháng 5 hồ bơi ngoài trời hoạt động trở lại, còn gym đầy đủ dụng cụ treadmill, elliptical machine, máy tập tạ, v.v. thì mở quanh năm từ sáng sớm đến tối.

Vào làng già như Leisure World thì được gì và mất gì?

Nhiều người cho rằng đến tuổi hưu cứ ở lại nơi cũ cũng được, chẳng cần gì phải dọn vào làng già. Đó là lựa chọn của mỗi người. Tuy nhiên, ở mãi một chỗ rồi đến một lúc nào đó người lớn tuổi cũng nhận thấy cái làng xóm cũ của mình ngày càng “trẻ hóa” ra. Những cặp vợ chồng trẻ đến mua nhà chung quanh cho con cái đi học, còn bạn hàng xóm cùng lứa tuổi ngày xưa biến dần đi đâu không biết. Cha mẹ trẻ tuổi trong xóm tổ chức tiệc sinh nhật cho con không mời mình, ngày cuối tuần họ rủ nhau cùng con đạp xe đạp quanh khu vực, mình chỉ ngồi trong nhà nhìn ra. Lễ Halloween mình tắt đèn đi ngủ sớm không mua kẹo phát cho trẻ con. Tuổi cao không nên chỉ ngồi nhà xem TV, đọc sách, đi chợ hay đi bác sĩ. Người già cũng cần gặp người cùng lứa tuổi để cùng nhau sinh hoạt chuyện vãn. Vào làng già mình sẽ gặp được người đồng trang lứa. Nhiều ông bà già vào Leisure World bỗng như “hồi xuân” trở lại. Họ không còn vương bận con cái nữa, hồn nhiên ăn chơi, đánh cờ, khiêu vũ, ăn potluck, đi dã ngoại, chơi tennis, volley ball dưới nước, v.v. với bạn lão niên cứ như là trở lại thời sinh viên trẻ ở chung nội trú với nhau. Họ đùa phá, chọc ghẹo nhau ra trò, và người nào đơn lẻ thì có thể tìm bạn tri âm mới. (Hơi khó cho phái nữ vì các ông thường roi rụng trước các bà. Trong Leisure World cảnh “cụ ông thiếu, cụ bà thừa” theo tỷ lệ 80%-20% là một thực tế “không thuốc chữa”!)

“Cái mắt” khi dọn vào làng già là không còn thấy xe buýt vàng đến đầu ngõ đón học sinh buổi sáng, giờ tan trường không nghe tiếng chuông rít bước xuống xe buýt gọi nhau ơi ới. Một cách nào đó mình đã tách khỏi “thế giới thật” bên ngoài. Tại làng già ta cũng thường xuyên nghe tiếng xe cứu thương. Hơn 9 nghìn dân cư tuổi từ U60 đến U120 tập trung một chỗ thì tiếng còi í ề của xe cứu thương là chuyện thường ngày ở huyện. Ai yếu bóng vía sẽ bị ám ảnh, còn phần đông thì quen dần không nghĩ đến nữa.

Đời sống sinh hoạt làng già ở đây cũng không phải lúc nào cũng hòa thuận êm ấm. Cư dân đều là người trần mắt thịt đầy đủ hi vọng ái ố. Không phải ai cũng hiền lành dễ chịu, cũng có những ông bà khó tính ương ngạnh không ai bằng. Lỡ làm điều gì “xúc phạm” đến họ là lãnh đủ. Khi xuất tiền quỹ HOA (Home Owners’ Association) làm bữa tiệc hàng năm đãi mọi người thì có người bảo tôi không tham dự được nhưng yêu cầu bớt phần của tôi mang đến giao tại nhà vì quỹ HOA có tiền của tôi trong đó. Nghe kể có một ông “hội đồng” (board member) nghịch những ông bà hội đồng khác đến độ vào buổi họp thì xoay ghế ra ngồi nhìn vào bức tường chứ nhất định đối diện với những “bềng mềc” đáng ghét kia. Và khi bắt đầu cao độ thì bốc phone gọi pú lít trong Leisure World thưa gửi nhau là chuyện thường! Người già đôi khi còn con nít hơn cả trẻ con!

Người Việt ở Mỹ đến tuổi già thì nên tính sao?

Có những người Việt cao tuổi chọn cách ở cùng với con cái, tam đại đồng đường, giúp chúng trông cháu như truyền thống tại quê nhà ngày xưa. Có người ở riêng nhưng gần nhà con cái, hằng ngày chúng mang trẻ đến gửi, tối đón về. Đến phiên mình cần đi bác sĩ, bệnh viện thì các con lại nghỉ việc giúp cho mình. Có người làm “dân du mục”, vài tháng lại đến ở với một đứa con tại một nơi khác nhau. Tuy nhiên không phải mọi việc lúc nào cũng êm xuôi. Con rể con dâu luôn có mặt trên từng cây số. Cách nuôi dạy con của chúng không làm đẹp lòng mình, và cách chăm sóc nuông chiều cháu của mình cũng không làm hài lòng chúng. Thế hệ người Việt mà tôi quen biết bây giờ phần đông cũng không muốn sống dựa vào con, nhất là những ai đã ở bên này một thời gian dài, đã từng hội nhập lẫn lộn kiếm sống trong xã hội Mỹ. Họ ngại làm phiền đến con và đánh mất đi độc lập tự do của riêng mình.

Người mình lại hay có thói “tôn trọng” số mệnh và hay phó mặc cho một đấng thiêng liêng nào đó ở “cõi trên” định đoạt hộ ta. Có lẽ lòng tin “Trời sinh voi sinh cỏ”, “chạy Trời không khỏi nắng”, “bôn ba chẳng qua thời vận”, v.v. khiến người ta cứ an nhiên sống với hiện tại, chỉ cần biết hôm nay, mọi việc tương lai có số mệnh cả. Chuyện tính toán cho tuổi già ít người lên kế hoạch chu đáo: bao giờ thì bán nhà to thu vén lại, mua nhà nhỏ hơn, về ở với con, vào nhà già, thuê người trông nom, v.v. Có người đến tuổi ông U100 bà U90 mà vẫn lúng túng chưa biết quyết định cho tương lai thế nào. Ông không chịu vào ở condo sợ lỡ cháy nhà không chạy kịp, bà than thở ở nhà riêng bà dọn dẹp không xuể căn nhà ngày nay đã quá rộng lớn và trống vắng. Đồ đạc tích tụ bao năm không biết tính sao đẹp bớt để downsize được. Con cái thời nay không thích và không chịu nhận bàn ghế, tranh ảnh, đồ mỹ nghệ cổ lỗ sĩ của thế hệ trước, nhưng bỏ thì thương, vương thì tội. Một ngàn lý do để... án binh bất động!

Lại có những chuyện thương tâm lan truyền trên mạng hay trên báo chí Việt, không biết có thật không, về những bậc cha mẹ năn nỉ khóc lóc van nài con đừng bỏ mình vào nhà già nhưng vẫn bị con trẻ nhẫn tâm đẩy vào rồi biến mất chẳng hề thăm viếng. Nghe thật nao lòng! Cha mẹ đến tuổi già muốn được ở với con mà không được, đó là vì cha mẹ “không biết điều” hay là vì con bất hiếu? Vấn đề không đơn giản và không dễ giải quyết, vì nếu giải quyết được dễ dàng thì người ta đã làm rồi.

Ngày nghỉ hưu đánh dấu một cuộc đời mới khác hẳn mấy chục năm qua. Ta nên sắp xếp sao để trong giai đoạn LÃO mình có thể sống vui sống khỏe khi còn có thể, và chuẩn bị sẵn vài phương

án tổng quát cho giai đoạn BỆNH và TỬ. Người Mỹ có câu: “If you fail to plan, then you plan to fail!” - Nếu bạn không biết lên chương trình sẵn (cho tương lai) thì chính bạn đã đặt chương trình cho mình nhận lãnh thất bại rồi đây! Vẫn biết người tính không bằng Trời tính, nhưng không tính gì cả thì... quá can đảm!

Thúy Messegee